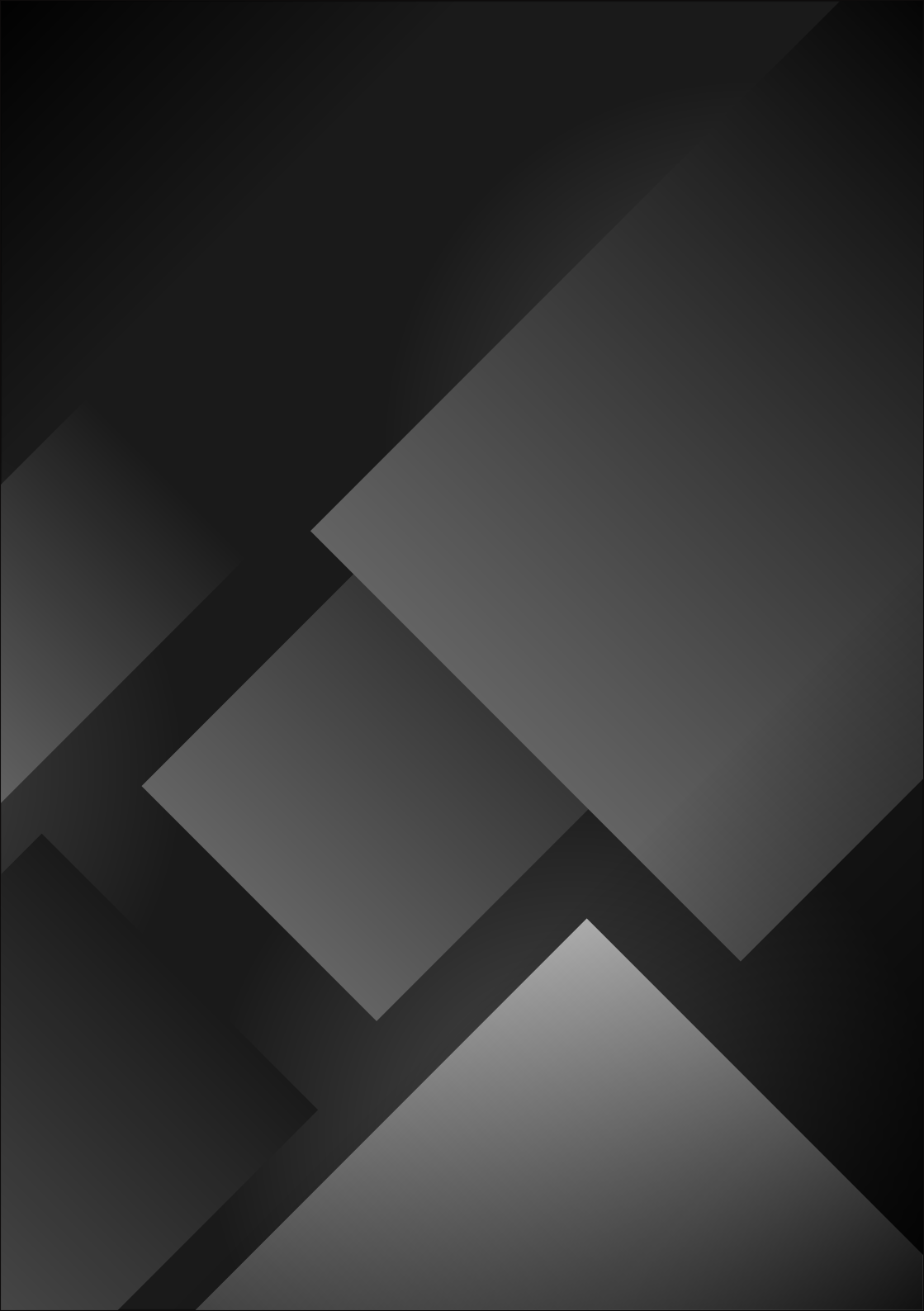

Zárodky hviezd

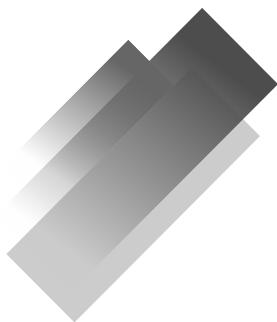
2010

Lucia Halčínová
Polína Chelemendiková
Janko Iša
Zdeno "Ash" Mikláš
Marek Slabej
Janka "YaYa" Tabačková
a
Anton Stiffel

Zárodky hviezd 2010

Zborník sci-fi poviedok
vybraných autoriek a autorov
portálu scifi.sk

The logo for scifi.sk, featuring the text "scifi.sk" in a lowercase, sans-serif font, with a small circular icon to the left of the text.

www.scifi.sk

O zborníku

Skalní fanúšikovia vedia, že sme sa o samostatnom zborníku poviedok scifi.sk rozprávali už roky, no až otvorenou diskusiou na našom portáli a neskôr aktívnym prístupom Martina Tomčíka sa stojaté vody pohli a my sme sa v lete 2010 rozhodli, že sa podujmeme na túto cestu.

Zárodky hviezd je zborník, ktorý nie je výsledkom priamej súťaže - je to zborník na pozvanie, v ktorom dávame priestor najlepším autorom publikujúcim svoje diela na scifi.sk. Do tohto zborníka sme pozvali viac ako 20 autorov, 16 z nich nám odpovedalo pozitívne, no len 12 nám poslalo svoju poviedku. Z týchto porota vybrala 6 poviedok, v ktorých si autori udržali požadovanú kvalitu. A tieto vám na tomto mieste s hrdosťou ponúkame.

P.S. Pozvánky do fantasy zborníka, ktorý uzrie svetlo digitálneho sveta v lete sú už rozoslané... :)

Pod'akovanie

Predtým, než sa začítate do poviedok v tomto zborníku, dovoľte nám využiť tento priestor a poďakovať sa nasledujúcim osobám, bez ktorých by sa tento zborník nestal skutočnosťou:

Martinovi Tomčíkovi aka "Arcey"

...za iniciáciu projektu, neúprosnú koordináciu a šliapanie po krkoch tým, ktorí nestíhali, pretože je to najmä jeho zásluha, že si môžete tento zborník prečítať,

Tonovi Stiffelovi

...ako ostrieľanému autorovi slovenskej scifi, za úvodnú poviedku do zborníka,

Marekovi Eliášovi aka "Hyena"

...za kritické literárne črevo a dravosť, s ktorou sa pustil do atomizácie poviedok a úžasnú editačnú prácu, ktorú na zborníku odviedol,

Jurajovi Kaščákovi aka "Jurinko"

...nášmu dvornému poviedkovému moderátorovi na scifi.sk za členstvo v porote a nehasnúcu motiváciu pri hodnotení poviedok na našom portále,

Ferovi Gagovi aka "Cyberstorm"

...jednému z najsčítanejších slovenských scifi fanov, ktorých poznáme, za objektívne analýzy poviedok, ktoré autori zaslali do zborníka,

Martinovi Králikovi

...za úvodné slovo, ktoré nám dodalo viac motivácie do ďalšieho pokračovania tohto projektu

a nakoniec - a to predovšetkým -

AUTOROM,

ktorí svojimi dielami využili túto šancu a zaslali nám svoje diela.

Veríme, že s tými, s ktorými sme sa tentokrát nestretli, sa určite strene nabudúce.

Ďakujeme.

scifi.sk

Obsah

6

Slovo na úvod
Martin Králik

10

Traja muži, UI a loď
Anton Stiffel

32

Nájsť Danielu
Lucia Halčíňová

63

Život pod psa
Polina Chelemendiková

68

Smrť ukutá v železe
Janko Iša

85

Koľko sĺz stojí Liberty
Zdeno "Ash" Mikláš

107

Hľadieť na západ, smerom ku koncu sveta
Marek Slabej

139

Dlaždica
Janka "YaYa" Tabačková

Slovo na úvod

Martin Králik

Množstvo amatérskych autorov je pre fantastiku rovnakou odlišovacou zvláštnosťou ako fandom. V žiadnom inom žánri nenájdeme toľko súťaží, zborníkov, fanzinov či internetových stránok s poviedkami ako práve vo fantastike.

Prečo tomu tak je?

Pred viac ako desiatimi rokmi som robil do Večerníka veľký rozhovor s psychológom práve o scifistoch a ich komunite. Okrem toho, že ma potešil veľmi pozitívnou mienkou o nás, konštatoval, že naša komunita je veľmi špecifická množstvom ľudí, túžiacich a pokúšajúcich sa niečo v žánri vytvoriť. Takisto ma zaujalo, že čitateľ fantastiky je oveľa kritickejší voči neoriginalite - vraj je dokázané, že knižka z fantastiky, ktorá chce byť úspešná, musí mať niekoľkonásobne väčšiu mieru originality ako knižky iných žánrov. Nepýtajte sa ma ale, ako sa meria originalita.

Vráťme sa však k množstvu ľudí pokúšajúcich sa tvoriť. Je úplne samozrejmé, že chcú za svoju snahu aj určitú satisfakciu. V dnešnom svete je najprirodzenejšia finančná odmena, no pre dôvody, ktoré všetci poznáme, sa ňou nemá zmysel zapodievať. Potom prichádza na rad sláva - uznanie, budovanie si mena, získavanie fanúšikov. Tu už môže každá, aj elektronická, publikácia, výrazne pomôcť. Viem to, pretože sme pred pár rokmi s kamoškou začali pripravovať Istrozín vo forme elektronického fanzinu. Okrem čítanosti okolo 300 jedinečných stiahnutí nás prekvapil aj kredit, ktorý začínajúci autori publikovaniu v elektronickom fanzine pripisujú.

Pre toto všetko je tento zborník veľmi prínosnou aktivitou. Kolektív nadšencov vyberá z mora publikovaných autorov na scifi.sk tých najlepších, ktorí si zaslúžia zvýšenú pozornosť a dopĺňa ich o poviedku jedného z najvýznamnejších slovenských autorov tvrdej SF novej generácie. To samozrejme neznamená, že ostatní, nevybraní, musia byť nutne horší, menej presvedčiví, amatérskejší. Každý zborník, nedržiaci sa úplne presne poradia v nejakej súťaži, je ovplyvnený osobou editora a inak to nebude ani tu. Nevybraní autori majú stále šancu uviesť svoje poviedky inde, pokojne aj

v tlačných médiách. Alebo zavesiť na vyššie spomínanú stránku poviedku, ktorá zostavovateľovi tejto elektronickej knihy padne do oka, a vyberie autora do ďalšieho zborníka. Jeho existenciu v nie príliš vzdialenom čase by som si veľmi priaľ.

Tohto roku si slovenská fantastika pripomína jedno nie príliš známe výročie: presne pred päťdesiatimi rokmi, v roku 1961, vydal Jozef Tallo prvú slovenskú zbierku SF poviedok - "Vlasy Bereniky". Ja osobne považujem tento zborník za malý príspevok k oslavám.

Traja muži, UI a lod'

Anton Stiffel

Valdo unavene zavrel oči a pokúšal sa rozpomenúť na čoraz nejasnejšie črty neznámej mladej ženy, o ktorej sa mu v posledných dňoch, nevedno prečo, neustále snívalo. Sen sa s malými obmenami neustále opakoval.

Kráčal rozľahlou trávnatou planinou k veľkému stromu na obzore. Ako k nemu prichádzal, všimol si, že jeho koruna sa postupne mení do podoby tváre mladej ženy. Neznáma na neho smutne pozrela a v tom okamihu zo stromu opadli všetky listy. Tvár sa stratila, ale iba na chvíľu. Zafúkal jemný vietor, rozčeril trávu a z opadaného lístia tvár znova sformoval. Tentoraz mala výraz bezradnosti. Chcel sa jej dotknúť, no náhly poryv listy rozfúkal. Kráčal ďalej až prišiel k rieke s priezračnou vodou. Bol smädný, a tak do nej načrel dlaňami a chcel sa napiť. Ako však ponáral ruky, chladný číry prúd vytvaroval piesčité dno opäť do známej podoby. Pozrel jej do očí a uvidel tam čisté zúfalstvo...

S premáhaním rozlepil ťažké viečka a chcel skontrolovať polohu, keď projektor vrhol bez varovania do tesného priestoru riadiacej kabíny malej lode zachmúrenú tvár operačného veliteľa ústredia HP brány.

„Mám pre vás dve správy. Zlú a horšiu. Ktorú chcete počuť prvú?“

Nikto z prekvapenej trojčlennej posádky na otázku nezareagoval. Ktorá správa je horšia, bolo väčšinou relatívne.

„Zdá sa, že Arxius to na nás konečne vychrlil. O chvíľu to tu máme. Skok tankera však nikto neodvolal. Najbližšie k bráne ste bohužiaľ práve vy.“

„To boli tri správy,“ pozrel Avien nešťastne na veliteľa.

„Pri takomto rizikovom skoku by tu mala byť celá podporná letka! Ako to, že sme tu iba my?!“ vybuchol Valdo.

„Niektorí sa... skryli pred žiarením z Arxia, niektorí sú odvelení inde...“

„Ušetríme si pretváрку,“ prerušil veliteľovo rozpacité vysvetľovanie Avien. „Všetci vieme, o čo tu ide. Sme nespoľahlivá banda a najväčšie sračky padajú vždy na nás.“

Veliteľ sa zatváril kyslo.

„Nikto vás nenúti tam letieť. Do doskoku to ale stíhate jedine vy. Je to na vás. Nevie sa, čo to s tankerom urobí, ale je predpoklad, že bod singularity

v hyperprieniku sa zachová ako gravitačná šošovka a skoncentruje už aj tak dost vražedné žiarenie z Arxia. Zosilní ho možno aj o niekoľko rádov. Protiradiačné štíty tankera taký nárez nezvládnu. Posádku to usmaží.“

„Krucí,“ zaklial Valdo. „Načo tam potom máme letieť?“

„Zomrú len bdelí. Hibernovaná záloha by mohla prežiť. Kryty hibernačných sarkofágov sú celkom odolné.“

Avien bol skeptický:

„Nikto sa hibernovať nebude. Let od náleziska k HP bráne a po skoku k Spracovateľskému komplexom trvá krátko.“

Veliteľ bol neoblomný:

„Podľa predpisov sa musí záloha hibernovať vždy.“

„Prvý skok plne naloženého tankera? Pochybujem, že niekto bude chcieť prísť o tú šou.“

Veliteľ to skúsil z iného konca:

„Je tu ešte niečo...“ zaváhal.

Valdo nerád chodil okolo horúcej kaše.

„Von s tým. Horšie to už asi byť nemôže.“

„Naši vedeckí poradcovia majú obavy z extrémnych pomerov, ktoré zavládnu v singulárnom bode počas doskoku. Všetky fyzikálne konštanty budú pri materializácii tankera ovplyvnené tvrdým žiarením z Arxia, navyše zosilneným šošovkou...“

Netrpezlivý Valdo mu skočil do reči.

„Mimo všetkej tej omáčky, čo z toho vyplýva pre nás?“

„V singulárnom bode sa môže v dôsledku kvantovej nestability na malý okamih pozmeniť realita. Hibernovanú zálohu to asi ovplyvní. Nikto síce presne nevie, ako...“

„Veliteľ, začíname sa v tom trochu strácať,“ ozval sa za všetkých troch Dareg.

„Skrátka vedecké kruhy ponúkajú za záchranu hibernovanej zálohy slušnú prémii. Radi by ich neskôr podrobili pár testom. A popri tom si môžete zvýšiť renomé,“ uškrnul sa veliteľ.

Pochopili narážku.

Zlyhali iba raz, ale aj to stačilo poškrniť všetky ich doterajšie úspechy. Vtlačilo im to pečať nespoľahlivosti a zaradilo k záchranárskej spodine.

Veliteľ sa zatváril potmehúdsky.

„Tak ako, idete do toho?“

Všetci traja sa na seba pozreli. Odpoveď bola jasná.

„Skúsime to.“

„Tak teda... dávajte si pozor.“

Obraz veliteľa sa stratil skôr, ako stihli odhadnúť, či to myslel viac ironicky

alebo sarkasticky. Nedôverčivo civeli do miest, kde ešte pred chvíľou bola jeho hlava.

„Smrdí to,“ odfrkol si Valdo, pozrel na ostatných.

Začínal mať nepríjemné tušenie, že sa schýľuje k fiasku, aké nemalo v histórii Staničného systému obdobu. Čo bolo horšie, mali sa stať jeho súčasťou.

Avien zachmúrene nadviazal: „Nezdá sa mi, žeby sme mali dvakrát na výber. Sme najbližšie a máme šancu zapracovať na imidži. Ideme tam. Koniec debaty,“ uzavrel dilemu.

Z kúta tesnej kabíny sa ozval mlčiaci Dareg:

„Snáď to nezbabreme ako pri Derione.“

Nikto nezareagoval. Nešťastná spomienka sa nad nimi vznášala ako temný mrak.

Tesne pred doskokom veľkej vedecko-výskumnej lode Derion zlyhal jeden z generátorov vytvárajúci prechodovú zónu hyperprieniku. Do otvorenia HP brány zostávali minúty. Pokúšali sa ho opraviť, ale nestihli to, a tak to prilietavajúcej lodi rozložilo časť motorov a pár členov posádky doslova na atómy. Loď navyše poškodila konštrukciu HP brány v dôsledku nevyváženosti skoku. Škody boli obrovské a aj keď robili čo mohli, Federálne vedenie bolo presvedčené, že to sfušovali.

Dareg si pomedzi prsty obratne prevaľoval svoju šťastnú mincu a skutočné pocity skrýval pod nečitateľným výrazom. V tomto zložení už ale pracovali tak dlho, že si vedeli navzájom takmer čítať myšlienky.

Ich malá, mierne zastaraná, ale dômyselne vylepšená loď s jednoduchou palubnou UI, plná jaziev z predchádzajúcich akcií, zrýchľovala uprostred mrazivej prázdnoty ďaleko za Staničným systémom. Mierila k sotva postrehnuteľnému, matne svietiacemu bodu v temnote. K HP bráne.

Všetci traja patrili k podpornému tímu, ktorý zabezpečoval jej údržbu a opravy, no pri mimoriadnych situáciách pomáhal zachraňovať aj posádky skáčucich lodí.

Teraz ich však čakalo niečo ešte horšie.

„Zdetekovaný pohyblivý objekt. Maskovaný,“ ohlásila palubná UI.

„Máme spoločnosť,“ uškrnul sa Avien a upravil mierku zobrazenia hmotnostného detektora tak, aby objekt, letiaci ďaleko za nimi, rozoznali aj ostatní.

„Tipujem to na stredne ťažký federálny krížnik,“ odhadol Valdo.

Avien pozrel na dáta z detektora: „Zrýchľujú na rovnakom vektore ako my. Myslia si, že tá ich kamufláž nás oklame.“

„Aj by oklamala,“ doplnil Dareg, „keby sme nemali hriešne drahý najmodernejší hmotnostný detektor.“

Valdo sa zatváril kyslo. „Priatelia v armáde sa pochlapili. Dúfam, že nám raz aspoň zachráni krky.“

„Čo hľadajú tak ďaleko od brány?“ vrátil sa ku krížnikovi Avien. „Mali by ju chrániť. Nie tu špehovať.“

„Volám ústredie, ale neozývajú sa,“ rozčuľoval sa Valdo. „To sa už stihli evakuovať?“

Dareg rozhodol rukami: „Možno sledujú vlastné ciele. Kto sa má v tých ich špiónskych operáciách vyznať.“

Valdo sa paprčil: „Rovnaké zrýchlenie a vektor? Nebuď naivný. Chcú sa dostať k tankeru rovnako ako my. Otázkou je, o čo im ide.“

„Tanker je napakovaný surovinami za miliardy kreditov. Satelitovania musia slintat,“ uvažoval Avien.

„Na katastrofické scenáre je ešte čas,“ zarazil ho Dareg, no Avien utrúsil:

„Zmierte sa s tým, že ich budeme mať celý čas minimálne za zadkom.“

Dareg sa pokúsil zľahčiť situáciu:

„Aspoň máme ochranu.“

Avien zostával nabrúsený: „Akoby sme sa nevedeli o seba postarať sami!“

„Aj tak sa mi to nezdá,“ zopakoval Valdo a v duchu si pomyslel, že ten tanker im bol čert dlžen.

Federálne vedenie konečne dobudovalo HP bránu pri výdatnom nálezisku nerastných surovín, vzdialenom dva svetelné roky od Staničného systému. V dôsledku trvalého nedostatku surovín sa rozhodlo v predstihu uskutočniť prvý HP skok plne naloženého tankera. Rozhodnutie urýchlilo aj fakt, že náklady na stavbu presiahli dvojnásobok plánovaných, pre súčiastky, ktoré sa stratili spolu s nezvestnými tankermi, alebo boli spolu s nimi zničené pri kolíziách s vesmírnym smetím počas subsvetelných letov k nálezisku.

Načasovanie skoku však bolo katastrofálne.

Nikto akosi nepočítal s tým, že práve tento čas si blízka hviezda Arxius vyberie na to, aby sa z nej stal veľmi zriedkavý druh supernovy - gama žiarivý trhač. Hlboko vo vnútri hviezdy blčala jasná guľa, ktorá, ako sa blížila ku svojmu koncu, uvoľňovala viac a viac žeravého plynu. Ten sa v okamihu jej smrti vplyvom fyzikálnych pomerov v magnetickom poli supernovy skoncentroval do dvoch protismerných lúčov gama žiarenia, po jednom z každého pólu. Týmto spôsobom sa hviezda zničila extrémne rýchlo, pretože lúče obsahovali viac energie, než vyrobí bežná hviezda triedy G za celú svoju existenciu. Bol to najjasnejší známy jav vo vesmíre.

Z pohľadu vesmíru sa táto premena udiala v ďalekej minulosti, no vďaka vzdialenosti, prírodným zákonom a nedôslednosti astrofyzikov bol celý Staničný systém dlho udržiavaný v bezstarostnej nevedomosti. A to sa nevyplácalo.

Astronómovia zamerali svoju pozornosť na Arxius vďaka jej netypickému spektru iba nedávno. Niečo im na ňom nesesedelo, no až po dôkladnejších analýzach a simuláciách vyslovili domnienku, že by mohlo ísť o budúceho zabijaka. Jeden z pólův Arxia mieril priamo na Staničný systém a ak koncentrovaný lúč ionizujúceho žiarenia pretne jeho priestor, následky budú zničujúce. V neodtienených častiach staníc a základní hrozila smrť tisíckam ľudí, nehovoriac o nenávratnom zničení digitálnych technológií, výpočtových uzlov a UI. Hrozil zánik celého informačného systému a kolaps siete virtuálnych realít.

Skazu Arxia však nikto tak skoro nepredpokladal a varovanie prišlo iba pár minút pred príchodom smrtiaceho gama lúča. Tento osudný omyl spôsobil, že na akékoľvek účinné opatrenia už bolo neskoro.

Tanker vlietavajúci do druhej HP brány dva svetelné roky ďaleko už nebolo možné zastaviť.

S vyhlásením všeobecného poplachu zavládol všade zmätok a panika. Pre šéfov vo Federálnom vedení bola najdôležitejšia ich vlastná bezpečnosť a záchrana ich nahonobeného majetku.

Skok prestal byť zaujímavý.

Tanker bol ponechaný svojmu osudu a azda jediný, komu na ňom ešte záležalo, bola osamotená posádka podporného tímu, ženúca sa k HP bráne v závese so zamaskovaným federálnym krížnikom.

„Pamätá si niekto, aký koeficient priechodnosti majú naše štíty?“ opýtal sa naoko pokojne Valdo, ale vnútri ho začali nahlodávať obavy. Palubná UI jedným zo senzorov neustále sledovala Arxius a vyhodnocovala jeho stav. Hviezda už zvýšila svietivosť skoro stonásobne ale gama lúč ich ešte nezasiahol.

„Zohnal som to najlepšie, čo čierny trh ponúkal,“ pochválil sa Avien.

„Bez certifikátu?! To nemyslíš vážne!“ zhrozil sa Valdo, ale Dareg zmiernil napätie:

„Bez obáv. Overoval som to. Podľa atómogramu pochádzajú z nejakej zošrotovanej federálnej bojovej lode. Takže kvalita. Pred tou šľahou z Arxia nás ochránia.“

Ťaživé ticho prerušila palubná UI:

„Dosiahli sme deväťdesiatpäť percent rýchlosti tankera. Pri HP bráne sme za minútu.“

„Sme pomalí,“ skonštatoval znepokojene Avien.

„UI, dupni na to,“ prikázal Dareg. „Pri bráne musíme byť synchronní s tankerom.“

Hukot motorov sa pozmenil a citelné preťaženie ich zatlačilo hlbšie do kresiel.

Hmotnosť lode bola nepriamo úmerná času prechodu do HP. Čím bola loď ťažšia, tým musela vojsť do hyperprieniku v kratšom čase, inak hrozilo zrútenie

HP brány. Hmotnosť tankera vyžadovala, že musel vletieť do hyperprieniku skoro tisícinou rýchlosti svetla a túto rýchlosť potrebovala dosiahnuť aj loď podporného tímu, aby dokázala s tankerom pri jeho vynorení držať krok.

„Svietivosť Arxia stúpa,“ oznámila palubná UI.

„Sme pri bráne,“ upozornil zbytočne Valdo. Projekторы ju dávno zobrazovali.

„A máme to tu,“ skonštatoval Avien, ale nikto netušil, či myslel gama lúč alebo tanker.

Práve keď ich loď prelietala okolo brány, rozžiarili sa pásy súmerne uložených generátorov, vytvárajúcich prechodovú zónu hyperprieniku. Brána sa spojila s druhou stranou a začala sa otvárať. Vytvoril sa kužeľ prechodovej zóny a rozžiaril sa bod singularity. Energetické polia obsiahli priestor, uvoľnili väzby a v nepostrehnuteľne krátkom záblesku zmaterializovali tanker.

V rovnakom okamihu dorazil gama lúč z Arxia. Načasovanie bolo desivo dokonalé.

Vysoko energetické častice obližli konštrukciu HP brány, vynárajúci sa tanker, loď podporného tímu a aj stále sa maskujúci federálny krížnik.

Elektronika HP brány bola síce tienená, ale na vražedný dych Arxia to nestačilo. Prvé začali zlyhávať senzory, potom riadiaca UI a nakoniec jednotlivé generátory. Prechodová zóna hyperprieniku sa zdeformovala a v kaskádach pestrofarebného opalizujúceho mihotania sa rozpadla.

Tanker vyzeral v tom okamihu navonok zmaterializovaný, ako to ale vyzeralo vo vnútri, bolo otázne. Smrťaci pozdrav z Arxia sa naplno oprel do jeho štítov a po plášti sa rozbehla sieť výbojov. Prežitie posádky bolo pre predchádzajúcu zradnú službu singulárnej šošovky neisté.

Palubná UI v lodi podporného tímu stihla len tak-tak prepnúť všetky dôležité systémy do ochranného módu a sčasti ich tak uchrániť pred poškodením. Nedôležité odstavila úplne, aby zbytočne neodčerpávali energiu aktívnym štítom. Sama potom prešla do zjednodušeného režimu, ktorý chránil jej rozhodovacie procesy pred účinkami gama žiarenia a v podstate jej bránil zhlúpnuť. Popri tom sledovala úroveň radiácie v lodi, ale zatiaľ nebol dôvod na poplach. Štíty odvádzali solídnu prácu.

Kataklizme sa nevyhol ani federálny krížnik. Jeho kamuflážna vrstva pod náporom vysoko energetických iónov kolabovala, a tak sa každú chvíľu predvádzal v celej kráse. Chránili ho odolnejšie štíty ako na tankeri, ale jeho let zakolísal a systémy mali čo robiť, aby to ustáli. Na zbraňových kompletoch a výstupkoch prebleskovali ozrutné výboje, ale to mu zjavne nevadilo. Začal meniť kurz smerom k tankeru.

„Križnik stále nekomunikuje,“ ohlásila palubná UI.

Avien vybuchol:

„Kašli naň! Čo tanker?“

„Bez odozvy. Žiadna aktivita na palube, žiadna komunikácia. UI sa odmlčala pár sekúnd po zmaterializovaní.“

„Stihla ti niečo povedať?“ opýtal sa Dareg.

„Iba útržok. Po skoku vznikol nejaký problém a nezapli sa brzdiace motory.“

Avien hvizdol:

„Ak nezačne spomaľovať, do hodiny je za hranicami Staničného systému. Potom už iba hlboký vesmír...“

„Mohlo to byť aj horšie,“ vzdychol Valdo. „Skúsime zapnúť brzdenie. Ak to nepôjde, skontrolujeme preživších.“ Prikázal UI: „Ukotvi nás.“

Loď podporného tímu sa pri necelej tisícine rýchlosti svetla priblížila ku niekoľkokilometrovému trupu tankera a UI ju opatrne zakotvila v jednom z obrovských nákladných dokov na boku. Malá loď sa v ňom úplne strácala. Dok poskytoval aspoň minimálne tienenie pred radiáciou Arxiusu a bol z neho rýchly prístup ku všetkým palubám.

Dareg skontroloval hodnoty a vzdychol:

„Sme stále v Arxiovom lúči. Žiarenie neklesá.“

„Toto vyzerá nadhlo,“ vyslovil neradostnú prognózu Valdo.

„UI, ako dlho nás ochráni skafandre pred radiáciou, ktorá prenikne štítni tankera?“ znepokojil sa Avien.

„Ak by išlo iba o radiáciu, ktorá prejde štítni, mali by ste k dispozícii pár hodín. Musíte ale počítať aj s vnútornou kontamináciou spôsobenou koncentrovaným žiarením singularnej šošovky počas doskoku. Podľa výpočtov máte nanajvýš pol hodiny.“

„To nie je veľa,“ zhrozil sa Avien.

„Musíme si to ustriechnuť,“ uzavrel Valdo a zazubil sa na nich: „Takže stretávka pri prechodovej komore?“

Na odpoveď nečakal, otočil sa a odplával prezliecť sa do svojej miniatúrnej kóje.

Avien s Daregom sa na seba uškrnuli. Ich trojčlenná skupina nemala prirodzeného vodcu, no z času na čas každého z nich pochytila veliteľská mánia. Vtedy zvyšní dvaja prijali hru a tvárili sa, že vykonávanie rozkazov ich celkom baví.

Avien sa elegantne odrazil a preletel chodbou, no Dareg sa ešte pristavil na mostíku a skontroloval pozíciu križníka. Ten stále nereagoval na ich výzvy a pomaly, takmer váhavo sa blížil k tankeru. Zvláštne bolo, že smeroval k jeho hornej časti, kde neboli žiadne doky, servisné vstupy, ani prechodové komory, len senzory, nosníky a komunikačné zariadenia. Ak však Dareg nechcel, aby naňho zvyšní dvaja čakali, nemal čas striehnuť, čo sa udeje. Prikázal palubnej UI:

„Ak krížnik prirazí k tankeru, informuj nás.“ O čo im môže ísť, premýšľal znepokojene, keď rúčkoval do svojej kóje.

Úspornými a mnohokrát nacvičenými pohybmi rýchlo na seba navliekli skafandre, v prechodovej komore sa navzájom skontrolovali a UI im otvorila východ z ich lode.

Vstup do prechodovej komory tankera však zostával stále zavretý. Automatika tankera nereagovala. Museli preto dvere odblokovat' a otvoriť ručne, čo ich stálo nemálo síl.

Privítal ich dlhý tmavý tunel bez známok života. Nesvietilo ani havarijné osvetlenie, ktoré malo svietiť takmer za každých okolností a nehlásila sa ani kontrola havarijného uzavretia pri dekompresii. Podľa predpisov sa mal takýto vstup okamžite zapečatiť, no za daných okolností to nikoho netrápilo.

Zmes vzduchu mala kyslík na spodnej hranici a nebezpečné prímеси boli ako-tak v norme. V prípade núdze sa to dýchať dalo, ale rozhodli sa zatiaľ ísť z vlastných zásob.

Upravili si svetelné zdroje a vykročili do chodby.

Za prvou križovatkou zažili šok. Všade, kam dosiahlo svetlo, ležali telá, stuhnuté v neprirodzených polohách, či krčoch. Mnoho z nich malo na tvári výraz agónie a utrpenia.

Videli už kadečo, no aj tak všetkým trom prebehli po chrbte zimomriavky.

Dareg sa zohol k najbližšiemu telu a preskenoval ho medicínskou sondou v rukáve skafandra.

„Mŕtvy z ožiarenia,“ oznámil stručne a prešiel k ďalšiemu. Keď preskenoval aj toho, nepovedal nič, len skleslo pokrútil hlavou.

„Križník sa pripojil k tankeru,“ zahlásila do napätého ticha v skafandroch palubná UI.

Avien zanádal:

„Doparoma, prišli nás kontrolovať?!“

„Napojila som sa na dátovú linku tankera,“ pokračovala bez emócií palubná UI. „Tankerová UI stále nereaguje, ale v databáze som našla hlásenie o hibernovaní záložnej posádky.“

Dareg pokrútil neveriaco hlavou: „Takže predpisy nakoniec dodržali.“

Valdo sa rýchlo opýtal:

„Dokážeš zapnúť brzdiace motory?“

„Nie, ich UI mi nestihla sprístupniť pilotné kódy. Jediná možnosť je skúsiť to ručne z mostíka. Nedokážem však určiť, či vchod naň nie je blokový. Vzhľadom na množstvo ďalších komplikácií, podariť sa to nemusí ani odtiaľ.“

„Nádhera. Takže brzdenie rovno škráme. Koľko je hibernovaných?“ opýtal sa Valdo UI.

„Štyria.“

„Fungujú ich sarkofágy?“ chcel vedieť Dareg.

„Nedá sa to zistiť. Majú však nezávislé UI a energetické zdroje.“

„Vieš aspoň pozíciu?“

„Sú o dve paluby nižšie v ľavom hibernačnom sektore D12. Mapku s optimálnou trasou vám posielam do skafandrov.“

„Nemôžeme ich len tak oživiť,“ zháčil sa Avien. „Po otvorení sarkofágov dostanú smrteľnú dávku.“

„V lodi máme náhradné skafandre,“ spomenul si Dareg, ale hneď to aj oľutoval.

„Vráť sa po ne. UI zaznamená našu trasu s Avienom a nasmeruje ňa potom k nám,“ rozhodol bez premýšľania Valdo a otočil sa k Avienovi: „Sektor D12. Ideme.“

Dareg sa neochotne rozbehol späť a Avien nervózne nasledoval Valda.

Našli to pomerne rýchlo. Orientovali sa pomocou označenia na stenách chodieb a križovatiek. Keď si neboli istí, poradila im UI, ktorá v databáze tankera našla jeho hrubú schému. Prechádzali rozľahlými halami aj úzkymi priechodmi. Výťahy nefungovali, takže používali servisné prielezy a tunely. Všade bola studená tma, smutné ticho a kopy mŕtvych tiel ako mementá nedávnej skazy.

Valdo sa pristihol, ako mimovoľne zrýchľuje krok a snaží sa pozeráť hlavne pred seba. Pripadal si ako v nejakom prízračnom sne, z ktorého by bolo dobré sa rýchlo prebudiť, ak nechcel mať zvyšok života nočné mory.

Avien bol na tom podobne. Držal sa tesne za Valdom a na stehne skafandra ohmatával malú unipištoľ, ktorú mal každý z nich v povinnej výbave. Opatrne uvoľnil poistku puzdra. Očakávaný pocit istoty sa však nedostavoval.

Tesne pred vstupom do hibernačného sektora D12 sa Valdo zastavil a skontroloval expozíciu protiradiačnej vrstvy skafandra. Ostávalo im necelých dvadsať minút. Na čelo mu vystúpili vrásky.

„Musíme to urýchliť,“ obrátil sa na Aviena a ten bez slova prikývol.

Vošli do veľkej haly plnej prázdnych hibernačných sarkofágov, uložených v niekoľkých dlhých radoch. Dalo sa v nich zachrániť toľko životov, keby niekto posádku varoval, pomyslel si trpko Valdo.

Prekvapene si všimol, že tu nevidí žiadne mŕtve telá. Rozhliadol sa po hale a na jej druhom konci spozoroval pohybujúce sa svetlá. V rovnakom momente sa im v skafandroch ozval tichý hlas palubnej UI:

„Mal by sa k vám blížiť výsadok z križníka. Zaregistrovala som ich len teraz, ich skafandre takmer nič neemitujú.“

„Do šlaka,“ zakľal Valdo, inštinktívne vypol svetlo a vrhol sa na Aviena. Obidvaja sa prekopľci dozadu, pričom Avien ledva stlmil dopad. V rovnakom okamihu preletela miestom, kde ešte pred chvíľou stáli, séria plazmových striel.

Ležali vedľa seba a Valdo sa snažil rukou zakryvať Avienovo svetlo.

„Vypni to, lebo nás odstrelia ako zajacov.“

Avien dal rýchly pokyn skafandrovému čipu a svetlo zhaslo.

„Padáme odtiaľto,“ navrhol Valdo a obaja sa pregúľali do najbližšej sarkofágovej uličky.

Vzápätí zasiahli podlahu v mieste, kde predtým ležali, ďalšie strely

Avien vytasil unipištoľ a snažil upokojiť dych. „Čo to má znamenať?“

„Federálna armáda asi nemá rada svedkov. Musí ísť o niečo veľké,“ vyslovil domnienku Valdo a zatackal sa.

Nevedel, či ho klamú zmysly, ale zdalo sa mu, že podlaha sa začína kriviť. Cítil jemný závrat, akoby celý tanker menil kurz, čo však s vypnutými motormi nebolo možné. Zlakol sa, že sú to prvé príznaky choroby z ožiarenia.

Našťastie sa v skafandri znova ozval tichý hlas palubnej UI a vyvrátil jeho obavy:

„Prichytený krížnik vychyluje svojimi motormi tanker z pôvodného kurzu. Podľa mojich prepočtov ho smeruje niekam k Satelitu.“

Valdo s Avienom po sebe prekvapene pozreli. Obom napadlo to isté. Satelitárania využili výbuch Arxia a zároveň podplatili niekoho v armáde, aby sa dostali k nerastným surovinám v tankeri. Vojaci asi hrali na dve strany a konšpirácia musela siahť do najvyšších kruhov. To mohlo objašňovať aj ich náhlu zmenu štatútu do pozície nepohodlných svedkov.

„Musíme sa dostať k hibernovanej zálohe. Okamžite! UI, spresni ich polohu!“ nariadil Valdo.

„Mali by byť na konci protilahlej uličky,“ oznámila nevzrušeným hlasom UI.

„Treba sa tam prestrieľať!“ zakričal Avien.

„Kry ma!“ skríkol zrazu Valdo a odplazil sa skôr, ako stihol prekvapený Avien čokoľvek namietáť.

Avien rýchlo prepol typ streliva na explozívne, odhadol vzdialenosť k pozícii federálnych vojakov a natukal ju na boku unipištole. Dynamicky urýchlené uránové projektily po prelete zadanej vzdialenosti detonovali. Ich ničivý účinok sa tým znásoboval.

Valdo na rohu uličky kývol ukazovákom a Avien spustil kryciu paľbu.

Netušil, aké odolné sú skafandre federálnych vojakov, ale zo skúseností v armáde predpokladal masívne pancierovanie, vysoko adaptívnu kamuflážnu vrstvu a v helmách špičkové kamery s desiatkami senzorov, ktorých údaje neustále vyhodnocovalo taktické centrum na krížniku.

Ich jednoduché záchranárske skafandre nemohli tým vojenským konkurovať. Avien bol rád, že si môže zapnúť aspoň infrák.

„Navrhujem šetriť muníciou,“ prerušila strelbu UI. „Výsadok z krížnika sa

stiahol k motorovej sekcii.“

„Kam presne?“ opýtal sa Avien.

„K zásobníkom antihmotového paliva.“

„Nepáči sa mi to. Mali by sme ich omrknúť,“ povedal a opatrne vykukol spoza prázdneho sarkofágu.

„Koľko myslíš, že nám vydrží protiradiačná vrstva? Na nejaké prestrelky fakt nemáme čas. Prioritou je hibernovaná záloha,“ nesúhlasil Valdo. „Výsadok nám môže byť ukradnutý.“

„Ak tu nerobia nejakú sabotáž,“ zahundral Avien a po krátkom zaváhaní zapol svetlo. Všade bol pokoj. Schoval unipišťol a rozbehol sa za Valdom, ktorý meravo stál na konci radu.

Pohľad, ktorý sa obom naskytol, bol desivejší ako čokoľvek, čo doteraz videli. Všetky štyri sarkofágy boli otvorené a vo všetkých ležali rozstrieľané telá. Dvaja starší muži, jedna žena v stredných rokoch a mladší muž. Pravdepodobne sa nestihli ani prebudiť. Smrť ich zastihla v studených hibernačných snoch. Chuchvalce krvi boli rozstrieľané v širokom okolí.

„Do riti,“ zakliat Valdo.

„Ďalší nepohodlní svedkovia!“ zasyčal Avien.

Valdo zavrel oči s pocitom trpkého sklamaní a bezmocnosti. Opäť to zbabrali. Priplietli sa do vysokej hry o ktorej pravidlách skoro nič netušili. Osud im nedával šancu, nech sa akokoľvek snažili.

Vtom si Avien všimol, že najstarší muž z hibernačnej zálohy sa nepatrne pohol.

Z uší, úst a nosa mu vytekali pramienky krvi a koža postupne menila odtieň z bledej na tmavosivú, ako nasávala smrtonosné rádionuklidy. Musel prežívať ukrutnú bolesť.

„Tento ešte žije!“ vykrikoval a štuchol Valda. Ihneď k nemu priskočili, opatrne ho vytiahli zo sarkofágu a položili na podlahu.

Valdo ho preskenoval medicínskou sondou, ale všetky sledované parametre zobrazili smrteľnú výstrahu. Sonda vstrekla do tela mix podporných liekov, ale obaja vedeli, že je to len predlžovanie agónie.

Avien sa cez šifrovanú komunikáciu spojil s Daregom:

„Kde sa motáš?“

„UI ma naviguje po vašej trase. Pretlačiť sa so štyrmi skafandrami cez všetky tie prielezy nie je jednoduché. Nemohli ste vybrať jednoduchšiu cestu?“

„Sme radi, že sme tu trafili. UI ti neopísala situáciu? Záloha je rozstrieľaná!“

„Kto...“

„Federálna armáda. Zdá sa, že jeden prežil.“

„Nechápem...“

„Likvidácia svedkov. Vysvetlím neskôr. Potrebujeme ten skafander. Zrýchli.“

„Robím čo môžem,“ povedal Dareg a rozdychčal sa ešte viac.

Muž ležiaci na podlahe zrazu otvoril oči a s námahou trhane zašepkal:

„Je ešte jedna... hibernovaná... moja dcéra.... Jaenea... hibernoval som ju mimo záznam... náznaky... že sa niečo chystá... zachráňte... ju... prosím...“

„Kde je?“ opýtal sa rýchlo Avien a Valdo doplnil: „Ako ju nájdeme?“ Mužove oči ale pomaly strácali iskrú. Hlava sa mu vyvrátila a krčovitú stuhnúť telo sa uvoľnilo.

„Už sa to asi nedozvieme,“ skonštatoval ticho Valdo a adresoval UI otázku: „Vieš niečo o tej hibernovanej?“

UI im ale nepomohla.

„V databáze nie je nič a žiaden zo sarkofágov nevykazuje známky aktivity.“

„Doparoma, prehľadanie všetkých sektorov s hibernačnými sarkofágmi nám zaberie minimálne hodinu. Tolko času nemáme,“ povedal Valdo a zaškútil na ukazovateľ expozície. Ostávalo necelých desať minút. V hlave sa mu začal črtať plán.

Vzápätí sa prirútil zadychčaný Dareg, zhodil náhradné skafandre a oprel sa o otvorený sarkofág. Keď však zbadal rozstrieľané telá, stuhol hrôzou a odtiahol sa.

„Vyzeráš, akoby si potreboval kyslík navyše,“ uškrnul sa Avien.

„To je... hrôza...“ zdesil sa Dareg, potom si všimol muža na zemi a šok vystriedalo rozladenie:

„Nechcite mi povedať, že zomrel skôr, ako mohol použiť mnou krvopotne prinesený skafander.“

„Žiaľbohu,“ uškrnul sa aj Valdo. „Skafandre nám ale bodnú. Ich protiradiačná vrstva je takmer neexponovaná. Preoblečieme sa a získame čas navyše.“

„Na prehľadanie všetkých sarkofágov nebude stačiť ani to,“ namietol Avien.

„Čo hľadáme? Ak dobre počítam, všetci štyria sú...“ nechápal Dareg.

„Tento muž zo zálohy,“ ukázal Avien na mŕtvolu, „nám stihol pred smrťou oznámiť, že hibernoval aj svoju dcéru. Mimo záznam.“

„Najvyšší čas začať,“ povedal Valdo a pustil sa do preoblekania. Ostatní dvaja ho s nevôľou poslúchli. Valdova nekončiaca veliteľská mánia im začínala pomaly, ale isto, liezť na nervy.

Napäté ticho narušila UI:

„Výsadek sa vrátil na križník. Odstavila som ich palubnú UI a zablokovala všetky priechody. Ak sa znova rozhodnú urobiť si výlet, ďaleko sa nedostanú.“

„Aspoň niečo,“ okomentoval to Avien a všetci traja sa rozbehli vo vymenených skafandroch k sarkofágom. Rozdelili si jednotlivé sektory na zóny a začali systematicky kontrolovať každý sarkofág.

Prvý ju našiel práve Valdo.

Pod hrubým priehľadným vekom sarkofágu zbadal po niekoľkých minútach hľadania nejasný obrys ženského tela. V prvom momente ostal ako omráčený. Bolo to absurdné, ale zdalo sa mu, že žena sa podobá tej z jeho nedávnych snov. Očistil zašpinené veko, aby si ju lepšie prezrel, keď zdesene zistil, že sarkofág je prázdny. Pretrel si unavené oči, znovu sarkofág skontroloval a začal premýšľať nad halucináciami z vyčerpanosti a ožiarenia. Keď sa mu o chvíľu stalo presne to isté, neisto sa ohlásil na spoločnej frekvencii.

„Asi mám problém.“

Na jeho prevkapanie sa ozval Dareg.

„Myslíš tie halucinácie, keď sa ti zdá, že si ju už našiel, no keď sa lepšie prizrieš, sarkofág je zrazu prázdny?“

„Ako to vieš? Snáď nie...“

„U mňa to isté a predpokladám, že Avien je na tom podobne.“

„Ešteže ste sa ozvali,“ vydýchol si Avien. „Už som myslel, že prichádzam o rozum.“

„Kolkokrát ste na ňu narazili?“ vyzvedal Dareg, „Ja trikrát.“

„Dva razy,“ doplnil Valdo.

„Štyrikrát,“ priznal Avien.

„UI, máš nejaké vysvetlenie?“ opýtal sa Valdo.

„Je to len úvaha, ale z analýzy faktov mi vychádza, že na príčine môže byť Arxius. Jeho žiarenie mohlo spôsobiť kvantovú nestabilitu počas materializácie tankera a teda aj Jaenei.“

„Máme to chápať tak, že nie je dostatočne stabilizovaná... v tejto realite?“ opýtal sa nechápavo Dareg.

„Ťažko povedať,“ pokračovala UI. „Pri doskoku mohli byť lokálne v niektorých miestach singulárneho bodu pozmenené vstupné podmienky a základné konštanty. Jaenea mohla nadobudnúť... zvláštne schopnosti. Napríklad teleportáciu.“

„Skôr autoteleportáciu. Ako sa môže teleportovať, keď nie je pri vedomí?“ namietol Dareg.

„Začína ma to desiť. Ako sa môže vôbec niekto teleportovať sám od seba,“ nechápal Avien.

„Nápady?“ opýtal sa netrpezlivo Valdo, ale po chvíli ticha sa ozvala iba UI:

„Všimla som si, že Jaenea sa neteleportuje, alebo ak chcete neautoteleportuje do sarkofágov, ktoré majú otvorené veká. Navrhujem preto všetky sarkofágy, až na jediný, pootvárať. Vymedzia sa jej tým prenosové možnosti.“

Avien bol skeptický:

„Vychádzaš z nejakého predpokladu?“

„Aby mohli v sarkofágu nastať podmienky vhodné pre hibernáciu, musí byť jednoznačne uzatvorený.“

„Znie to dosť šialene, ale asi nemáme na výber,“ zhodnotil Dareg a skontroloval expozíciu protiradiačnej vrstvy skafandra. Zvyšní dvaja ho nasledovali.

Všetkým trom bolo hneď jasné, že to nestihnú, ani keby sa rozdvajili. Zavládlo ticho.

Do hustnúcej atmosféry sa ozvala UI:

„Križník sa odpútal od tankera. Pokúšajú sa s vami spojiť. Chcete to prepojiť?“

Valdo vzdychol: „Hod' sem tých zelených magorov.“

Presmerovávané spojenie im v helmách zapraskalo a na vnútornej strane helmového skla sa objavila ostro rezaná tvár nejakého federálneho veliteľa.

„Proti záchranárom v podstate nič nemám, ale vy traja ste hlupáci!“ zreval na nich namiesto pozdravu. „Čo ste si chceli dokázať?!“

Všetci traja ostali zaskočení. Nikto nereagoval.

„Nemáte ani poňatia, o čo tu ide!“ pokračoval veliteľ.

Valdo sa uškrnul.

„Hlavne, že vy áno. Koľko vám Sateliťania slúbili? Stálo to za smrť tých štyroch?“

„Určite,“ potvrdil veliteľ. „Sateliťania nás kontaktovali s ponukou, ktorá sa neodmieta. Trochu sa však prerátali. Neuvedomili si, že zároveň nám tým poskytlí pohodlnú možnosť, ako ich všetkých zlikvidovať.“

„Zlikvidovať?“ spýtali sa nechápavo všetci traja.

„Tanker použijeme ako kinetický projektil proti Satelitu. Motory sme vyradili a kým na to tí zadbenní umeláci prídu, bude tanker dávno v kritickej zóne. Nebude možné ho nijako zastaviť,“ rozohnil sa veliteľ a dodal: „Poistili sme to inteligentnou mínou. Ak by sa ho pokúsili odkloniť z kolízneho kurzu, nálož odpáli zásobníky antihmotového paliva v okamihu najväčšieho priblíženia k Satelitu. Účinok bude... hm... podobný.“

„Vy ste zošaleli!“ zhrozil sa Dareg.

„Plníme iba rozkazy. Otázky smerujte na Federálne vedenie.“

„Na Satelite sú tisíce ľudí...“

„Skôr prekliatych umelákov.“

„Nemôžete všetkých...“

„Môžeme a vám to už môže byť jedno. Za pár minút ste v kritickej zóne Satelitu a garantujem vám, že tú mínú dovedy nenájdete. Okrem iného má aj dobrú kamufláž,“ zachechtal sa veliteľ. „Ak nechcete sledovať ohňostroj z prvého radu, navrhujem sakramentsky rýchlo zdvihnúť kotvy,“ uzavrel a odpojil sa.

Situácia sa začínala vyostrovať. Ticho tentoraz prerušil Avien.

„Dlhú životnosť nám nedávajú, keď nám to tu všetko vyklopili.“

„Možno nás tým chcú vylákať z tankera a potom...“ nedokončil Dareg. Každý si domyslel svoj katastrofický scenár. Radšej sa opýtal:

„UI, ako ďaleko sme od kritickej zóny Satelitu?“

„Sedemnášť minút.“

Valdove myšlienky bežali o preteky. V hlave mu kryštalizoval nápad.

„UI, predpokladám, že je jedno, či sarkofágy budú otvorené alebo zničené. Dôležité je, aby autoteleportované telo malo jediné návratové miesto.“

„Áno. Efekt by mal byť rovnaký.“

Avien zaproteštoval:

„Snáď ich nechceš rozstrieľať?! Na to sú príliš odolné a nemáme ani toľko munície...“

Valdo mu ale skočil do reči:

„Sarkofágy budú zničené tak či tak pri náraze do Satelitu alebo explózií míny. Nám stačí iba jeden z nich dostať do lode.“

Avien s Valdóm na neho chvíľu neveriaco pozerali, ale keď si v hlavách pospájali všetky súvislosti, pochopili. Nikto z nich nechcel, aby vyzerali ako slabosi, ktorí zutekali pred hrozbou a znova to pokašľali, ako kedysi s Derionom. Konečne sa črtala príležitosť, ako obhájiť česť, možno tak trochu aj pred svojím svedomím.

„Sarkofág je príliš ťažký. Neunesieme ho...“ namietol Dareg.

Valdo rozvíjal úvahu:

„Cestou sem som si všimol robotickú plošinu. UI, dokážeš sa s ňou spojiť?“

„Potvrdzujem kontakt. Posielam ju k vám.“

„Potrebujeme ešte návod, ako odmontovať ten sarkofág,“ adresoval na ňu Dareg ďalšiu požiadavku a spresnol. „Bez poškodenia.“

„V databáze tankera som niečo objavila. Posielam na helmové displeje.“

Všetci traja kedysi prešli profesiami letových mechanikov alebo staničných údržbárov, takže správny postup pochopili z návodu okamžite. Rozdelili si jednotlivé úkony a s pomocou nástrojov základnej skafandrovej výbavy sa s vervou pustili do demontáže ukotvenia najbližšieho sarkofágu. Každý z nich občas nervózne zaškúľil na ukazovateľ času nekompromisne sa mihajúci na skle helmy.

Pot sa z nich lial a nepomáhala ani klíma skafandra na maxime. Museli to jednoducho stihnúť. Všetko ostatné strácalo význam. Zlyhanie neprichádzalo do úvahy.

Práve keď vyslobodili sarkofág z lôžka, s hmotom dorazila robotická plošina. So svojím mohutným ramenom na štyroch nohách pripomínala futuristickú žirafu. Plošina sa otriasla, zložila rameno, zamerala na nich senzory a zahlásila:

„Som pripravená.“

Avien zastenal:

„To hádam nie.“

Ostatní dvaja sa zatváрили pobavene.

„Veď je to vykopávka z raných kolonizačných čias s primitívnou komunikačnou jednotkou!“ bedákal Avien.

„Za daných okolností beriem aj tento muzeálny kus,“ uškrnul sa Dareg.

Ozvala sa UI:

„V čase, ktorý nám ostáva, odporúčam pomocou robotickej plošiny preniesť sarkofág do najbližšieho záchranného modulu o dve paluby nižšie. Vystrelený modul potom nebude problém zachytiť.“

„UI, môžeš s týmto plánom oboznámiť aj plošinu?“

„Obávam sa, že komunikačná jednotka plošiny je naozaj príliš jednoduchá. Moje elektronické povely nemusia vyhodnotiť správne. Odporúčam inštruovať ju hlasom.“

Avien prevrátil oči v jednoznačnom geste „no nehovoril som“.

„Plošina!“ vykrikol Valdo, aby upútal jej pozornosť.

„Som pripravená,“ zachvela sa plošina.

„Naložíš tento hibernačný sarkofág do svojho nákladného priestoru. Zanesieš ho do záchranného modulu o dve paluby nižšie. V module sarkofág vyložíš. Odídeš z modulu. Vypustíš modul.“

„Rozumiem. Som pripravená.“

„Tak sa už hýb, došľaka,“ kopol Avien do jednej z jej nôh.

Chápadlo plošiny opatrne uchopilo sarkofág, vybralo ho zo statického lôžka a položilo na nákladnú časť plošiny. Potom sa rozbehla k dverám, ktoré rozovrela jedným rozmachom ramena, zatočila do chodby a stratila sa im z dohľadu.

Všetci traja za ňou s úžasom pozerali.

„Na vykopávku nebehá zle,“ štuchol Dareg Aviena, ale ten iba odfrkol.

Chvíľu nerozhodne postávali, akoby zvažovali, či sa nevydať za ňou, potom však zvíľazil pud sebazáchovy a rozbehli sa opačným smerom.

Cestu späť zvládli za polovičný čas. S uzatváraním pokazených dvier prechodovej komory tankera sa nezdržovali. Unikajúci vzduch už nemal komu chýbať.

V momente, keď sa za nimi zavrel ich vlastný prielez, palubná UI odpútala loď z nákladného doku a vydala sa loviť záchranný modul so sarkofágom.

„Vidíš niekde ten modul?“ spýtal sa Valdo UI. Túžili si vyzliecť prepotené skafandre, ale nebol čas, a tak si zložili aspoň helmy.

„Mám odozvu z druhej strany tankera.“

„Vyzerá to, že stará dáma úlohu splnila,“ zazubil sa Dareg a mrkol na Aviena.

Ten to radšej nekomentoval.

UI naviedla ich malú loď širokým oblúkom popod gigantické surovinové zásobníky tankera, prepočítala vzájomné dráhy a rýchlosti a elegantne zachytila záchranný modul presne do nákladovej komory, ktorej otvor bol oproti modulu väčší iba o pár desiatok centimetrov.

„Dobrá práca, UI,“ pochválil ju Dareg. „Informuj nás, keď bude v komore atmosféra.“

„Motory na plný výkon, držte si klobúky,“ zakričal Avien a vhuhol do kresla. Zo strojovne sa ozval hukot a preťaženie stúplo. Valdo s Daregom, keďže neboli v kreslách, sa rýchlo zachytili. Biliard s vlastným telom po kabíne nebol dvakrát príjemný.

„Tanker vstúpil do kritickej zóny Satelitu. Mieria k nemu dve neidentifikované lode,“ oznámila UI.

„Ktovie, ako rýchlo to zistia...“ uvažoval Avien.

„Sateliňania s ich technológiami? Okamžite,“ zamračil sa Dareg. „Horšie je, že sme stále v ich dostrele.“

„Zišla by sa nejaká podpora,“ navrhol Avien, ale Valdo ho uzemnil:

„Od koho? Federálna armáda bude robiť v lepšom prípade mŕtveho chrobáka, v horšom... skús si domyslieť.“

„Hovor si čo chceš, zapínam tiesňový signál,“ nedal sa odbiť Avien.

„Ak nie sú úplne hlúpi, odpália tanker skôr, aby neohrozili Satelit,“ podotkol Dareg.

Valdo sa zamračil:

„Nestíhame sa dostatočne vzdialiť. Ak tam tá antihmota buchne, rázová vlna nám dá zabrať.“

Dareg mrazivo spresnil:

„Pootíka nás to ako siroty. Táto stará plechovka to nemusí vydržať...“

Vtom všetci traja na hĺbkovom skene spozorovali, ako sa jedna z lodí odpútala od tankera a zamierila ich smerom.

„To bola bleskova,“ poznamenal sucho Avien. „Vysvetľovať im, že s tým nič nemáme, je asi strata času...“

Akoby na potvrdenie jeho slov, sateliňanská loď vystrelila dlhú dávku urýchlených protónov, ktorá ich tesne minula.

„UI, nejaké manévry by nezaškodili,“ zakričal Dareg.

„Ako ďaleko je tanker od Satelitu?“ spýtal sa Valdo.

„Okolo minúty,“ zahlásila UI a stočila loď, aby sa vyhla ďalším strelám. Nebola však dostatočne pohotová a loď utržila ľahký zásah do bočných výmenníkov. Niečo kovovo zadrnčalo a v celej lodi to zahrkotalo ako v starom sude. Displeje a projektory zablikali, ale nezhasli. Odniekadiaľ sa začal šíriť zápach spálenej

izolácie a oleja.

„Tesnotka,“ vydýchol Avien.

„Komora je pod tlakom,“ informovala UI.

„Bežim tam! Udržte loď pokope!“ zvolal Valdo, vyskočil z kresla a prerúčkoval do malej chodbičky vedúcej k nákladnej komore. Práve keď stlačil otváranie dvier nákladovej komory, loď dostala ďalší zásah. Dvere sa v polovici zasekli a jeho odhodilo k protiľahlej stene. Väčšinu nárazu stlmil skafander, ale aj tak si bolestivo narazil rameno. Pozviechal sa a pokúsil sa pretlačiť úzkou štrbinou dvier, avšak v skafandri bol príširoký. Vyzliecť si ho v úzkom priestore chodby, navyše v bezváhovom stave, vyžadovalo nadľudské úsilie. Aj bez skafandra sa však do nákladovej komory pretlačil len tak tak. Uprostred stiesneného priestoru trónil obľý záchranný modul z tankera.

Tento typ poznal ešte z čias, keď pôsobil ako mechanik v staničných dokoch. Bol to jeden z tých modernejších s plnou výbavou. Pristúpil k zámku, aktivoval ho a otvoril vchod do modulu. Vnútri bol natesnaný prázdny sarkofág. Robotická plošina ho zaklinila medzi kreslá a tým zabezpečila proti neželanému pohybu. Pousmial sa. Na primitívnu UI z kolonizačných čias sa dalo spoľahnúť.

Na krátky okamih ho prepadli pochybnosti o fungovaní celého nápadu s jedným sarkofágom. Možno tanker nakoniec nenarazí ani nevybuchne a Jaenea zostane navždy uväznená v nekonečnej autoteleportačnej slučke niekde medzi sarkofágmi. Možno Sateliňania nakoniec prídu na to, ako ju vyslobodiť z toho cyklu a potom ju čaká peklo. Možno je tá jej autoteleportácia, alebo čo to bolo, obmedzená iba na určitú vzdialenosť a do tohto sarkofágu už nedosiahne. Možno to celé mali riešiť inak...

Jemne sa dotkol veka a napadla mu zvrátená myšlienka otvoriť ho. Premýšľal, kam by sa potom Jaenea teleportovala. Stratila by sa v nejakej inej realite alebo v ničote? Na filozofické úvahy však nebol čas.

Skontroloval znova sarkofág a chcel zavolať do riadiacej kabíny, keď sa ozval príšerný hrmot. Svet sa roztočil a jeho odhodilo najprv na sarkofág a potom na okno modulu. Snažil sa niečoho zachytiť, ale zotrvačné sily si ho po module pohadzovali ako handrovú bábku. Netušil, či loď dostala ďalší zásah, alebo vybuchlo niečo vnútri lode. Nateraz mu to bol jedno. Potreboval sa ukotviť skôr, ako si niečo vyvrtné alebo zlomí.

Čo bolo horšie, zotrvačné sily si pohrávali aj s modulom. Vrhali ho oproti stenám nákladovej komory a rázy, ktoré pri tom vznikali, postupne uvoľnili sarkofág zo zaklínenia medzi kreslami. Valdo mal čo robiť, aby sa jeho nekontrolovateľnému pohybu po module vyhol. V okamihu, keď sa mu konečne podarilo zachytiť o jedno z kresiel, sa loď začala rozpadáť.

Modul sa znova pretočil, sarkofág mu bolestivo narazil do hlavy a jemu sa

zaiskrilo pred očami. Aj napriek dezorientácii si stačil všimnúť, že sarkofág, ktorý sa zachytil vo vchode modulu, už nie je prázdny.

Jaenea sa teleportovala.

Ohlušila ho siréna oznamujúca pokles tlaku. Siahol po sarkofágu, ale poryv dekompresie mu ho vytrhol z rúk a vycucol z modulu. Vzduch s hukotom unikal zväčšujúcimi sa trhlinami v stenách nákladovej komory. Zareagoval inštinktívne, vymrštil sa a v poslednej chvíli buchol po tlačidlo uzavretia modulu. Z nedostatku vzduchu sa mu roztočila hlava, ale modul začal chýbajúci kyslík okamžite dopĺňať.

Zrazu všetko stíchlo.

Otrasený vykukol cez okno a všimol si, že modul sa už nenachádza v nákladnej komore, ale vo voľnom vesmíre. Neďaleko modulu sa vznášali rôzne veľké kusy lode. Aviena s Daregom nikde nevidel. Netušil, čo sa s nimi stalo, ale dúfal, že helmy si stihli nasadiť včas a rozpad lode prežili.

Popred okno pomaly preletel sarkofág. Jaenea bola stále vnútri. Znamenalo to, že všetky ostatné sarkofágy sú zničené a zakrátko môže očakávať rázovú vlnu z explózie.

Pritlačil sa k oknu. Rozoznával jemné črty jej uvoľnenej tváre. Nech to bolo akokoľvek nelogické, vyzerala byť naozaj tou neznámou z jeho sna. Jej vek nedokázal odhadnúť. Mohla mať rovnako šesťnásť, ako o desať viac. Bola fenoménom, ktorý celkom nechápal, ale predovšetkým bola človekom. Chcel jej dať šancu. Chcel ju zachrániť.

Trasúcimi rukami otvoril priečinok so skafandrami, ale ten bol prázdny. Kopol do dvierok a zakliak, čo mu hlasivky dovolili. Dotkol sa studeného okna a bezmocne pozeral na sarkofág strácajúci sa za rohom. Vedel, že energetické zdroje sarkofágu vydržia dlho, netušil ale, nakoľko dokáže Jaeneu ochrániť pred tvrdým žiarením z Arxiusu. UI sarkofágu mala k dispozícii viacero možností vnútornej konfigurácie a úpravy parametrov hibernácie. V prípade núdze dokázala robiť zázraky...

A potom konečne dorazila rázová vlna. Podľa jej intenzity Valdo odhadoval, že pochádza z anihilácie tankera a nie z nárazu do Satelitu.

Sarkofág, trosky lode aj modul už leteli v smere od explózie slušnou rýchlosťou, ale vlna ich aj tak strhla s takou razanciou, že ho to vrhlo o protišlahú stenu a on omdlel.

Prebral sa v miestnosti plnej najmodernejšej zdravotnej techniky. Príšerne ho bolela hlava a chvíľu trvalo, kým si spomenul, čo sa vlastne stalo. Obrovská

medicínska sonda nad ním ticho ševelila skenmi. Podľa tlmeného hukotu na prahu počuteľnosti usúdil, že je na veľkej lodi. Rozhliadol sa a na vedľajších lôžkach zbadal Aviena a Darega. Nehýbali sa, ale sondy nad nimi takisto prekypovali aktivitou a väčšina kontroliek na monitoroch svietila zeleno. Vydýchol si neopísateľnou úľavou.

Z dialky sa blížili kroky.

Zaostril zrak na prichádzajúcu postavu vo veliteľskej uniforme federálnej armády. Starší muž mal ostro rezané rysy a tváril sa prísne, aj keď Valdo mal pocit, že jeho oči sa uškŕňajú.

„Ako som už raz povedal, proti záchranárom nič nemám, ale vy traja ste... hm... trochu divní,“ povedal namiesto pozdravu federálny veliteľ.

Valdo na neho nevráživo pozrel.

„Zachránili sme vás v poslednej chvíli. Ten satelitánsky stíhač sa vás chystal doraziť. Bol trochu prekvapený, keď sme ho dorazili my. Navyše, teba ako-tak odtienil modul, ale tvoji dvaja partáci v tých tenkých skafandroch schytali poriadnu dávku toho svinstva z Arxia. Keby sme neboli tak dobre vybavení, asi by to už nerozdýchali.“

„Vďaka za záchranu,“ ozval sa chrapľavým hlasom Valdo. Miešali sa v ňom protichodné pocity nenávisti a vďačnosti. Nevedel si vybrať.

„Definoval by som to asi takto,“ pokračoval veliteľ. „Vy ste nám vďační za záchranu a my budeme na oplátku zase radi, ak potvrdíte našu verziu tejto,“ zatváril sa kyslo, „zbrabanej frašky. Satelitánska síce prídu so svojou verziou, ale vy, ako oficiálni svedkovia, potvrdíte, že sa pokúsili tanker uniesť a popritom im explodoval. No a my sme boli náhodou nablízku, zachytili váš tiesňový signál a zachránili vás.“

„Zabili ste hibernovanú zálohu...“ neodpustil si Valdo.

Veliteľa to z rovnováhy nevyviedlo.

„Nevyhnutné straty.“

Valdo zaťal zuby.

„A Satelit?“

„Umelákov sme podcenili. Tú antihmotu stihli odpáliť v predstihu. Škoda. Nabudúce to poistíme lepšie.“

Valdo si spomenul na sarkofág a Jaeneu. Nenápadne sa opýtal: „Zachránili ste aj niečo z našej lode?“

„Áno,“ uškŕnul sa veliteľ a Valdo ani nedýchal. „Tú vašu bláznivú UI. Volala o pomoc na všetkých frekvenciách. Nechceli sme riskovať, že ju niekto nájde a zistí, čo sa tam presne dialo. Mohli sme ju odstrelieť, ale berte to ako ústretové gesto. Premažeme jej pamäť a môžete ju ďalej používať.“

Valdo sa snažil nedať najavo rozčarovanie. Veliteľ po krátkom zaváhaní dodal:

„Poletoval tam aj nejaký sarkofág, bol však prázdny. Nechápem, prečo ste ho teperili z toho tankera. Ste fakt čudní.“

Valdo sledoval veliteľov výraz. Buď bol vynikajúci herec, alebo hovoril naozaj pravdu. Sklamanie v jeho vnútri vystriedalo prekvapenie.

„Kontaktovali sme ústredie HP brány a informovali ich, čo sa stalo. Oficiálna verzia.“ Veliteľ žmurkol. „Odporúčam všetkým trom držať sa jej. Asi nemusím pripomínať, čoho je Federálna ochrana schopná, ak sa stanete nepohodlnými,“ zazubil sa, zvrtol a odkráčal.

Keď kroky dozneli a rozhostilo sa opäť ticho, Valdo povolil uzdu úvahám. Jaenea sa nemohla len tak stratiť. Hovoril veliteľ pravdu? Vypadla zo sarkofágu, alebo sa znova niekam teleportovala? Hlava ho z toho rozbolela ešte viac...

Nepoznal ju, ale cítil s ňou zvláštnu spriaznenosť. Možno aj vďaka tým podivuhodným snom. Začínal mať neblahé tušenie, že je to jedna z tých záhad, na ktorú možno neexistuje odpoveď a ktorá ho bude neustále prenasledovať.

Unavene zavrel oči a znova sa pokúšal rozpomenúť na čoraz nejasnejšie črty jej tváre.

Niekde hlboko vnútri si uvedomoval, že je celkom pôvabná.

Tú magickú hranicu už dávno prekročil.

Vedel, že ju bude stále hľadať.

Nájst' Danielu

Lucia Halčínová

Reklamný text na obálke:
Vážení zákazníci, nachádzate sa iba na dosah od iných vesmírov. Ak natiahneme ruku a rozhrnieme závoj reality, dokážeme vás preniesť do exotických miest, v ktorých neplatia zákony, ako ich poznáte.

Varovanie od výrobcu Brány:

Existuje nekonečné množstvo variácií Zeme. Odrážajú sa jedna od druhej ako kruhy na vodnej hladine. Aby ste sa mohli dostať inde, uniknúť z miesta, v ktorom kmitá náš momentálny osud, potrebujete sa buď ponoriť dolu, kde sú veci zmätené a temné, alebo hore, do jasného a čistého prázdna. Ak nie je Brána nastavená inak, vyberie si z vás to, čo sama uzná za vhodné. A vy, ľudia, nie ste príliš čistá rasa.

Varovanie odo mňa: *Veďte si so sebou zbraň.*

Na brehu Dunaja ševalili steblá trávy. Ani stopy po osídlení, či už ľudskom alebo mimozemskom. Nespozoroval som veže žiadneho mesta. Len nekonečnú trávu, pomaly plynúcu rieku a nízke pahorky hôr. Vzduch, ktorý som nasal do nozdier, bol čistý, svieži, opojný ako mladé víno. Nie ako ten smog, ktorý som dýchal doma.

Celú planétu som mal k dispozícii na dvanásť hodín, prv než sa Brána, ktorá ma tam dopravila, zatvorí. Ľudia to tu ešte neobjavili. Ale všetko sa mohlo čoskoro zmeniť. Reiner už mal možno celú panorámu nafotografovanú v pripravovanom katalógu pre bohatých turistov. Dokázal som si predstaviť tie slogany: *“Dvanásť hodín v paralelnom svete! Safari na nekonečnom počte Zemi! Doprajte si dobrodružstvo, o ktorom iní môžu len snívať!”*

Čert ber Reinera a jeho nezodpovednosť!

Takmer na každej z výprav som mal problémy. Aj teraz. Netrvalo dlho a napadla ma akási miestna odroda šablozubého tigra. Dva metre, hnedočervené škvrny na srsti, ostré pazúry, vycerené zuby. Zviera krúžilo okolo mňa a hypnotizovalo ma jedovatozelenými očami. Keď som sa pohol, krátko, chrapľavo zarevalo a predviedlo tak dokonalý chrup. Jeho naliehavou témou dňa sa stala otázka, či som vhodný na raňajky alebo nie.

Zacielil som a vystrelil ponad jeho chrbát.

Červený tiger znehybnel.

Vystrelil som ešte raz, tentoraz do blata pod jeho labami. Zviera sa prikrčilo, nahnulo a odrazu zmizlo medzi stebkami trávy rovnako ticho, ako sa predtým prikradlo. V blate po ňom zostali stopy veľké ako taniere.

Exotika *de luxe*, naozaj!

Zasunul som pištoľ späť do puzdra.

Aj vy túžite navštíviť miesta, kam sa inak môžete dostať iba vo sne? My vás tam preniesieme v bdelom stave. Ako darček od nás získate zadarmo výklad sprievodcu! Akciové pobyty pre dve osoby! Kontaktujte nás – najlepšie ešte dnes!

„Tak tu si sa schoval, ty zbabelec? A čo takto varovať ma pred šablozubým tigrom, nič?“ povedal som svojmu psovi. Zohol som sa a poškrabkal ho za ušami. Olízal mi dlaň.

„No tak?“

Holmes vznešene odvrátil zrak.

Bol to vynikajúci stopovací pes, kríženec vlčiaka a psovitej šelmy, ktorú si so sebou na Zem priviezli mimozemšťania ako domáceho maznáčika. Čo mu chýbalo na elegancii, nahradil jeho fenomenálne citlivý nos.

Momentálne mi však nebol jeho čuch na nič.

Môj pes – stopár, prosím pekne! - vběhol do záhonu akýchsi húb podobných prašivkám, a začal ich zúrivo nivočiť. Kto mu to kázal? Ja určite nie. Ako sa ukázalo, bol alergický na ich výtrusy. Kýchal, tiekli mu sliny, sčerveneli mu oči. Čo bolo najhoršie, jeho čuchové bunky ma zradili, práve keď som ich najviac potreboval.

Alergická reakcia už našťastie ustupovala.

„Poďme domov,“ povedal som Holmesovi. „Myslím, že tu pátrame márne.“

Keby sa tí dvaja utečenci vybrali práve sem, v hustom a vysokom poraste na brehu Dunaja by určite zanechali nejaké stopy: polámané steblá, šlapaje. Nič z toho sme s Holmesom nenašli. Nad našimi hlavami sa navyše kopili mračná. Blížila sa búrka. Vyzeralo to dokonca na poriadny lejak.

Pozrel som na mraky, potom na nekonečný horizont... a pokrčil som ramenami.

Ako sme sa brodili vysokou trávou, rozmýšľal som o nej – o dievčine s menom Daniela. O jej snoch, o jej túžbach, o tom, čo by chcela v živote dosiahnuť. Ale

ešte stále som bol príliš ďaleko od reálnej ženy z mäsa a kostí. Kde si, Daniela?
Ako sme prechádzali Bránou, dostihlo nás prvé zahrmenie hromu.

Keď som sa vynoril z temnoty, lapajúc po vzduchu ako plavec, ktorý bol pridlho pod vodou, o stenu oproti Bráne sa opieral Reiner. Mal na sebe perlovosivý, draho vyzerajúci oblek, na aký ja snád v živote nebudem mať dosť peňazí. Fajčil. Neskrýval nervozitu.

„Trvá vám to pridlho!“ vybafol na mňa. „Strácate ju... ste neschopný!“

Holmes začal pri jeho tóne ticho, výhražne vrčať.

„Len zo mňa ťaháte peniaze...“

Zhlboka som sa nadýchol.

„Skúste to sám, Reiner.“

Zlostne sa odvrátil a prešiel si rukou po tvári. Vedel som, že na to nemá. Nikdy to nespraví. Bál sa. Bol ten typ.

Nikto nevedel povedať, či pokazená Brána neprestane fungovať nadobro. Všetko bolo možné. Hocikedy ma mohla vyhodiť uprostred vzduchoprázdna alebo v kráteri činnej sopky. Reiner to dobre vedel.

„Prepáčte,“ povedal po chvíli kožene.

Neodvetil som.

„Musíte ma pochopiť. To nervy... nie je to pre mňa ľahké.“

„Môj pes si musí odpočinúť,“ prerušil som ho. „Potom to skúsime znovu. Našli ste ešte nejaké fotky, denník, obľúbené knihy, básne?“

Bez slova mi podal zväzok fotografií zo spoločnej dovolenky. Na vrchnom z nich bola Daniela v bikinkách.

Odvážte sa za hranice fantázie! Reinerova cestovná kancelária pre vás dnes nachystala originálny zážitok, aký si nekúpíte u nikoho iného!

Neznášal som ten spôsob cestovania. To by som rád vedel, ktorý blázon je zaň Reinerovi ochotný dobrovoľne zaplatiť?

Pri prechode H'Ktoorovou Bránou sa človeku zdá, že temnota pulzuje. Telo je zachytené v prázdnote a okolo tancujú svetlá. Pohyblivé senzory vo vnútri temnej, pomaly rotujúcej kovovej gule (takto sa javila Brána vo všetkých svetoch, ktorými prechádzala) akoby ani neboli súčasťou mechanizmu. Pripomínali mi

akýsi hmyz, možno svetlušky. Akoby ani nepatrili vnútrajšku mimozemského stroja, určeného na prekonávanie hranice medzi dvoma paralelnými svetmi, ale žili si vlastným životom. Zhlukovali sa okolo mojej hlavy. Červené, modré, fialové...

Tyrrsiania sú telepati. Rozumom som chápal, čo senzory robia. Snažili sa z môjho vedomia načítať informácie, pokyny. Pre rodeného Tyrrsiana s jeho dvoma mozgami je vyslanie telepatického pokynu hračkou. Ale ja som človek. Myšlienka, že sa mi niekto hrabe v hlave, ma naplňovala odporom. A svetlušky sa v nej hrabali trpezlivo, idiotsky, znovu a znovu... na zbláznenie. Tyrrsiania vraj pri tvorbe svojich high-tech strojov veľa vecí odpozorovali z prírody. Bol som zvedavý, či sa niekde na ich rodnej planéte naozaj vyskytuje takýto odporný živočíšny druh.

Holmes vrčal, pritisnutý k mojej nohe. Ani on sa vo vnútri Brány necítil najlepšie. Múdre zviera. Nebral by som ho so sebou, keby nebol takým skvelým stopárom. Ústie Brány sa z nejakého záhadného dôvodu v paralelnom svete objavovalo vždy na jednom a tom istom mieste. Preto existovala celkom slušná šanca, že Holmes vyňučá pachovú stopu dvojice na úteku aj po niekoľkých dňoch.

Zatiaľ sme iba nemali to šťastie.

Ale opakovanie je matka múdrosti a ja som znovu vo vrecku nahmatal Danielinu fotografiu. Jej tvár som mal vrytú do pamäte – a nielen preto, že som potreboval dokonale vysvetliť Bráne, čo od nej potrebujem.

Tak čo je to, po čom túžiš, Daniela?

Prečo si utiekla zo svojho bezpečného sveta, od milujúceho otca? Čo teba a toho mládenca Rolanda prinútilo k tomu, aby ste, tak ako sme to videli na videozázname z bezpečnostnej kamery, vošli s ruksakmi na chrbtoch do čierneho, rozdaveného tunela H'Ktoorovej brány?

A ešte dôležitejšia otázka, prečo ste sa odtiaľ nevrátili?

Zdalo sa, že svetlušky priťahuje tá inteligentnejšia forma života. Postupne sa zhlukovali okolo mojej hlavy. Pri posledných prechodoch už úplne ignorovali Holmesa. Snažil som sa nevsímať si ich. Veľmi sa mi to nedarilo.

Za všetko mohol Reiner. Prečo som od neho tú prácu vlastne zobral?

Zaľal som zuby a skúsil som si ešte raz predstaviť Danielu. Do mysle mi, samozrejme, okamžite skočila tá fotka v bikinkách.

Reiner kúpil stroj od Tyrrsianov za neuveriteľne vysokú čiastku. Mohol si to samozrejme dovoliť – on, s jeho peniazmi a konexiami.

Hoci ho oficiálne doviezol za povoleným účelom – vedecký výskum, cha! – na dovoz sa vzťahovalo úctyhodné clo a hromada úradných obmedzení. Celkom určite musel vysoliť zo svojho vrecka zopár úplatkov, aby mu vôbec dovolili Bránu priviezť na Zem. Podobnú vlastnila možno ešte tak vláda.

Reiner stroj plánoval využiť na všetko iné, len nie na vedecký výskum. Samolúbo sa mi priznal, nerobil s tým žiadne tajnosti. Zoznam jeho plánov by sa dal čítať ako bláznivá exkurzia do hlavy výstredného miliardára. Len si predstavte, že máte prístup do sveta, kde ešte nevynašli penicilín... alebo strelné zbrane... alebo ešte neobjavili Tutanchamónov poklad...

Jeho obľúbenou víziou bol turizmus. Reiner mal predstavu, že predsa musí existovať hromada nudiacich sa milionárov, ochotných potichučky zaplatiť veľké peniaze za dvanásť hodín trvajúci výlet niekam do neznáma paralelných svetov.

Možno mal aj pravdu. Ľudia sú, ako hovorím, blázni.

Povedal som mu svoj názor, ale nezaujímal ho. A prečo by aj mal? Náš vzťah bol čisto obchodný. Sem–tam preňho moja detektívna kancelária spravila nejakú tú prácičku. Obvykle vyhľadávanie špiny na nejakého úradníka z radnice alebo sledovanie obchodných partnerov. Platil dobre. A ja som potreboval každého platiaceho zákazníka.

Danielu som nikdy nestretol naživo. Hoci, priznávam to, občas som sa zadíval na jej fotku v novinách a predstavoval si, čo by bolo, keby sme na seba náhodou narazili v jeho kancelárii... Ale to boli iba sny a ja som akosi tušil, že sa nikdy nespĺnia.

Reiner mi zavolať jedného neskorého večera, keď som sa práve chystal na stretnutie s informátorom. Je zbytočné dodávať, že som tú schôdzku okamžite zrušil. Z Reinerovho tónu mi bolo jasné, že je po krk v sračkách a nebude hľadiť na výdavky.

Aby sa vyhli zneužitiu ich technológie, zabudovali Tyrriansia predvídavo do Brány množstvo poistiek. Tak napríklad: Brána prenášala ľudí na miesta s dýchatelnou atmosférou, ale neobývané. Ľudia teda nemohli ohroziť nijakú inú paralelnú rasu alebo kultúru, vrátane tej svojej. Nehrozilo, žeby sa turisti zjavili uprostred mimozemského mesta, alebo, keď sme už pri tom, hoci aj na dvore kráľa Artuša. Tá posledná možnosť napadla Reinerovi, nie mne.

Maximálna dĺžka prítomnosti Brány na jednom svete bola dvanásť hodín. Brána sa tam prirodzene mohla neskôr vrátiť, ale nestalo sa tak bez pokynu z jej „skutočného“ miesta na pravej Zemi.

Lenže Reiner sa nehodlal vzdať.

Podarilo sa mu najatť jedného technika, ktorý sa v stroji pohrabal. Kto to bol a k akej rase patril, to som už nezistil. Ako sa Reiner sám vyjadril, bol by sprostý, keby mi to prezradil. Neznámy celkom určite riskoval za svoj čin dlhoročné

väzenie. Kebyže mu na to príde vláda – alebo nebodaj galaktickí colníci...

Nech už to bol, kto to bol, technik zjavne nebol Tyrrian. Chýbali mu kľúčové znalosti ich high-tech zariadení.

Podarilo sa mu niektoré z poistiek vyradiť. Ale nie všetky.

Reinerovi sa nepodarilo prekonať limit 12 hodín. Prístroj ešte stále prednostne prenášal na bezpečné, neobývané miesta. V menšom počte prípadov však mohol cestujúcich vyvrhnúť... inam.

Trebárs na svet, kde v atmosfére chýba kyslík, alebo doprostred morovej epidémie v nejakej obdobe nášho stredoveku.

Reiner skrátka pokazil stroj na cestovanie do paralelných vesmírov.

Bola to pekná pomsta osudu, keď Bránou utiekla jeho vlastná milovaná dcéra.

Vychutnajte si bojiská Prvej aj Druhej svetovej vojny! K tomu ako bonus všetky nasledujúce svetové vojny, ktoré sa nikdy neodohrali! Exotické zájazdy za neskutočné ceny!

Keď som zdvihol hlavu a zaostril, zazdalo sa mi, že hore nad sebou vidím krúžiť čierne vtáky.

„Hľadaj!“ prikázal som Holmesovi. „Hľadaj!“

Zavrtel chvostom, vybehol na najbližšiu hromadu, potom začal pátrať naokolo. Netváril sa presvedčene.

Čo to bolo vôbec za miesto? Fialová obloha, studený vietor, ostrý a svieži... Zima. Alebo skorá jar. Nikde ani živáčka. Všade okolo mňa zrúcaniny a odpadky. Kusy igelitu, čudné polámané mikroprocesorové obvody, staré handry, sklo. Smeti, samé smeti. A krátery ako po výbuchoch. Možno sa tu odohrala jedna z tých bitiek, ktoré chcel Reiner predvádzať turistom.

„Debil,“ zašomral som pri predstave, ako si turisti fotia prichádzajúce tanky.

Predo mnou sa týčil obrovský múr. Bola to akási obdoba stredovekých hradieb. Bola však vyššia a pravdepodobne aj omnoho odolnejšia. Vedľa niečoho takéhoto by bol aj Veľký čínsky múr bezvýznamný ako mravec. V hradbách zival kamenný oblúk. Nad ním bol vytesaný akýsi druh kríža s hákmi na ramenách...

Moment, hákový kríž?

Kúsok obďaleč sa váľali staré noviny. Podišiel som k nim. Ďalšia svastika. Pressburger Zeitung, hlásal nápis hrdo.

Viac som už nestihol prečítať. Holmes sa odrazu rozštekal.

Jeden z lietajúcich objektov, ktoré som predtým mylne považoval za vtáky, sa

neuveriteľnou rýchlosťou spustil k zemi. Bol to akýsi druh nepilotovaného letúna. Na trupe mal namaľovanú červenú päťcípú hviezdu, kladivo a kosák. Okamžite na mňa začal páliť.

Holmes sa ako strela rútil k Bráne. Nestihli sme sa od nej zatiaľ príliš vzdialiť.

Odpadky napravo odo mňa sa rozleteli na všetky strany pod sprškou striel.

Nestrácal som čas otázkami, prečo miestni tak milujú svastiku, alebo prečo si tí s komoušskou hviezdou vybrali za terč práve mňa, náhodného okoloidúceho. Nemyslím, že by počkali na moje vysvetlenie. Vyzerali byť celí netrzepliví rozsekať ma na fašírku.

Pustil som sa do behu.

Opäť jeden nesprávny svet.

„Nemyslíte si, že neviem, o čo ide!“ reval som na Reinera. „Tú mašinu ste upravovali ilegálne. Len mi skúste nepriplatiť za to riziko, a uvidíme sa na polícii. Jasný?“

„Ale, ale,“ odvetil samolúbo. „Kdeže ja! Všetky papiere mám v poriadku. Ale ak chcete vysoliť masťnú sumičku za ohováranie a útoky na moju dobrú povesť, prosím, nech sa páči. Prokurátor je môj kamarát z golfu.“ Zasunul prsty za okraj svojho ručne šitého obleku od známeho návrhára, hojdal sa na opätkoch a sladko sa usmieval. „Chcete adresu môjho právnik?“

„A akého právnik - ľudského, alebo špeciálneho?“

Reiner zmeravel. Prebodol ma zúrivým pohľadom.

Ticho som sa zasmial.

„Myslíte si, že som hlupák?“ povedal som. „Pozemské súdy si iste kúpite, ale Únia... mimozemšťania... to je iná vec, že áno?“

Na okamih som mal pocit, že sa na mňa vrhne.

Tyrrsiania, jediná rasa, ktorá využívala cestovanie do paralelných svetov - Tyrrsiania s dvomi mozgami a telami podobnými mlokom, boli mierumilovný a kultúrny druh, ktorý si veľmi cenil vedecký výskum. Zároveň však vyznávali kopu rôznych tabu a pravidiel. Niektoré z nich boli pre ľudí logické, iné nie. Tyrrsiania na ich dodržiavanie trvali. Bolo to ber, alebo nechaj tak.

„Predsa nechcete, aby som svoje obavy o blaho vašich klientov vyjadril pred mimozemšťanmi?“ zasmial som sa. „Na extra súde sa tresty fasujú podľa spôsobu priestupku, nie? Vo vašom prípade by ste pokojne mohol skončiť na niekoľko rokov ako pokusné zvieratko v mimozemskom laboratóriu.“

„Len to skúste a -“

„A čo?“

„Žiaden stroj, žiadne dôkazy,“ odvrkol. „Hneď za rohom je šrotovisko. Nemyslíte si, že sa o seba neviem postarať.“

„A čo Daniela?“ vpálil som mu do tváre. Zbledol. „Nikto vám ju už nevráti...“

Odvrátil sa. Jeho dcéra bola jediným človekom na celom svete, ktorého mal Reiner radšej ako sám seba. Takmer mi ho v tej chvíli bolo ľúto. Takmer.

„Dáte mi tie peniaze navyše,“ povedal som, „a ja vám nájdem dcéru. A budem držať jazyk za zubami.“

Bude nám potešením, ak vo Vás vzbudíme záujem cestovať v čase, túžbu kúpať sa v tyrkysových a teplých vodách treťohorného mora, potápať sa na tých najzaujímavejších miestach Bratislavy a sledovať zblízka život raritných druhov veľrýb, tuleňov a žralokov!

Ďalší pokus, nové miesto.

Všetko bolo už v ruinách, ale kedysi to tam muselo vyzeráť veľmi impozantne. Zrúcaniny pokrýval monotónny vzor prasklín a jemne vytesaných znakov. Masívne stĺpy z kameňa sa nad našimi hlavami týčili do obrovskej výšky. Bolo tam horúco. Nebo nad mojou hlavou pripomínalo letné dovolenky. Vyzliekol som si košeľu.

Všade ležalo množstvo piesku. Bol veľmi jemný, biely, takmer tekutý a kopil sa medzi stĺpmi a priechodmi do nánosov a závejov. Holmes okamžite zažal jednu takú hromadu oňuchávať.

„Holmes!... K nohe!“

Dal som mu ovoňať Danielin sveter.

Motali sme sa medzi stĺpmi, dávno vyschnutými rybníkmi, kopami naviateho piesku a úlomkami gigantických ženských sóch. Nie som práve najnižší, ale tým rozpraskaným kamenárskym dielam som siahal sotva po členky. Zaujímalo by ma, prečo ma moje podvedomie prenieslo práve sem.

Pod prastarým stĺporadím a v chránených kútoch ktosi natiahol špagáty a ponapínal na ne chatrnú látku, tvoriacu tak akési primitívne stany. Z tieňa pod polorozpadnutým akvaduktom ma sledovalo niekoľko zahalených postáv, sediacych na zemi.

„Miestne klebetnice budú mať senzáciu,“ povedal som Holmesovi.

Zaštekal. Zahalené postavy znervózneli. Líšil som sa od nich – farbou pokožky, oblečením, zbraňami.

Vybral som si jedného z domorodcov, bezzubú starenu s vráskami ako

labyrintom údolí, vyrytých do tváre. Ostražito ma pozorovala. Ukázal som jej Danielinu fotku.

„Videli ste ju?“ spýtal som sa. „Videl ju tu niekto z vás?“

Na niektoré veci vás asi nič nepripraví. Naozaj je to tak.

Starena strnula, dívala sa kamsi za mňa. Jej bezzubé pery sa pohli. Čosi zašušlala, nerozumel som jej. Obzrel som sa, aby som zistil, kam ukazuje a prečo sa tak trasie.

Na námestie vošla skupinka Tyrrsianov. Boli oblečení v tmavých skafandroch a ja som konečne pochopil, prečo sa domorodci tak vyplašili pri pohľade na moje nohavice z čiernej látky.

Prirodzene, mne bolo v čiernom oblečení príliš teplo.

Tyrrsiania, bytosti pôvodom z rozpáleného, močaristého sveta na tom boli podstatne lepšie. Pravdepodobne si v miestnej horúčave doslova volkali. Skafandre na sebe mali iba na ochranu vlhkej pokožky, ktorá zle znášala priame slnečné lúče, a všetkých tých blanitých výrastkov na chrbovej plutve a po stranách krku. Rozhodne by nevyhrali súťaž o najkrajšiu rasu galaxie.

Zanadával som ako kočič.

Tyrrsiania, práve tu a teraz!

Potom som si uvedomil, že veď sa predsa nemám prečo obávať – toto boli *paralelní* Tyrrsiania. Mimozemskí návštevníci v svojom vlastnom vesmíre. Nikto tu pravdepodobne nikdy nepočul o akomsi Reinerovi.

Ale predsa len... Rýchlo som cúvol za najbližší úlomok sochy. Nemusel som porušiť miestne pravidla, ale ak zostanem nepozorovaný, nič nepokazím. Koniec koncov, kto vie, aké tabu vyznávajú tunajšie verzie Tyrrsianov?

Pred nadaným telepatom sa neskryjete. Ak sa chce pozrieť do vašej mysle, hlava neznamená pre vaše myšlienky o nič bezpečnejší úkryt, ako keby ste ich všetky nahlas povykrikovali. Trik spočíva inde. Bežný telepat sa automaticky nesústreďuje na každého naokolo. Vy si tiež príliš nevšímajte rozhovor ľudí vedľa vás, ak debatujú o tom, čo mali včera k obedu. To znamenalo, že som mal slušnú šancu uniknúť, ak sa budem držať pri zemi.

Začal som praktikovať jednoduchú ochranu proti telepatii, ako nás to naučili na seminári, ktorý som kedysi navštívil: predstavte si čierny štvorec na bielom pozadí. Predstavte si ho. Sústreďte sa naň. Rátajte do štyroch. Raz – dva – tri – štyri. Raz – dva – tri – štyri. Raz – dva – tri – štyri...

Vyzrel som spoza sochy.

Tyrrsiania stáli uprostred námestia a dívali sa mojim smerom. A všetci.

Holmes sedí vedľa mňa. Skučal. V podstate sa ma v psom jazyku nástojčivo vypytoval, či som v poriadku. Musel som byť dosť dlho v bezvedomí. Vedľa neho stál Tyrrian a prezeral si ma veľkými, vypúlenými očami.

„Porušil si pravidlá našich bratov v tvojom svete,“ oznámil mi. „Avšak naša spoločná Mysel rozhodla, že pretože tvoj čin nie je zakázaný v tomto vesmíre, môžeš si ponechať svoju fyzickú a psychickú slobodu. Obohatil si nás mnohými cennými poznatkami.“

„Chodte dočerta.“ Prevalil som sa na kolená a prudko dýchal. Raz – dva – tri – štyri...

„Negatívne,“ oznámil Tyrrian pokojne na tento môj návrh. Potom sa so záujmom zadíval na Holmesa. Holmes zaskuviňal a cúvol za mňa. Zbabelec.

„Čo robíte tu na Zemi?“ vyhrkol som rýchlo.

„V tvojej verzii sveta ctia bratia v Mysli tabu, ktoré my neuznávame. Vašu planétu sme pripojili k Zhľuku Mysle a snažíme sa ju pretvoriť na miesto, ktoré viac vyhovuje našim telám. Samotné pretváranie planéty je pre nás veľká výzva. Čerpáme tak mnohé cenné poznatky. Raduj sa – ani tvoj prínos nezostane zabudnutý.“

„Chodte do...“

„Negatívne.“

„Ja viem, ja viem. Ehm... a čo bude teraz?“

Zahľadel sa na mňa tými rybími očami.

„Nedokážeš využívať H'Ktoorovu Bránu správnym spôsobom, človek. Vsadil som ti do mysle jednoduchý pokyn, ktorý stroju objasní tvoje požiadavky.“

Niekde na dne môjho vedomia tancovali riasy. Dúhovo sfarbené ryby sa naháňali za drobným planktónom.

Telepatický kontakt zrejme fungoval obidvomi smermi. Pozrel som si na ruky, ale na rozdiel od môjho sna na nich nikdy nenarástli plávacie blany.

Teraz, keď som vedel, aké to je, preháňať sa slobodne bahnitou vodou, mi ten pocit takmer chýbal.

Ale spomienka na chuť cudzieho sveta rýchlo mizla. Čoskoro sa úplne vytratila a nahradila ju zhoršujúca sa bolesť hlavy, pripomínajúca rána po prehýrenej noci.

Keď som sa opäť obrátil za Tyrrianom, už tam nebol. Námestie bolo prázdne. Uvedomil som si, že mám príšerný smäd a kus cesty pred sebou. A akokoľvek nepravdepodobne to znelo, aj opicu z telepatie.

Začal som nadávať, dôkladne a s gustom, a snažil sa prísť na dôvod, prečo vlastne tú prácu robím. Reiner mi slúbil kopy peňazí, keď sme už pri tom. Ale aj tak.

Po koľký raz som sa ju už snažil nájsť?

Krásna Daniela Reinerová, vek dvadsať rokov. Miliardárka. Štíhle telo, čierne vlnité vlasy. Jediná dcéra starnúceho otca. Mal som veľa jej fotografií zo spoločenskej rubriky novín. Na poslednú stránku denníka si zapísala: „Nenávidím ho! Nenávidím ho! Nenávidím ho!“

Reinera, predpokladám. Nemal som to Daniele nijako za zlé. Nebolo také ťažké znenávidieť toho nadutého, samolúbeho idiota. Doriti, nebolo to vôbec ťažké.

Okolnosti ma prinútili zamyslieť sa nad jej povahou, vlastnosťami, túžbami a starosťami. Snažil som sa vžiť do jej situácie. Čo by asi urobila, kam by sa vybrala ďalej. V posledných dňoch som sa o nej veľa napremýšľal. Asi preto sa dostala do mojich snov.

Tak čo je to, po čom túžiš, Daniela?

Holmes zaštekala a začal ma fahať za nohavicu. Bol som taký zvyknutý na neúspech, že som mu v prvom momente neporozumel. Potom som sa potešene zasmial.

Zásah Tyrriansa teda naozaj pomohol, nech je tomu mlokovi voda ľahká.

Stáli sme na brehu Dunaja. Všade okolo nás kmene stromov, podobných zlatisto sfarbeným európskym dubom. Rástlo tu veľa liesok, brečtanu, malinčia a prhlavy – hotová džungľa. Muselo byť po daždi, pretože zem bola plná kaluží a šmykľavého blata, takže som si musel dávať pozor, kam šliapem. Ako som sa ponáhľal za štekajúcim Holmesom a predieral sa všetkým tým porastom, útočili na mňa roje komárov.

Náhlil som sa a nevyplatilo sa mi to.

Len na chvíľu som sa pošmykol na bahnitom svahu a keď som pozrel hore, mal som spoločnosť. Díval som sa do hlavne pištole.

„Daj to preč,“ povedal som mu.

Mládenec zakrútil hlavou. Bol hnedovlasý, vytiahnutý do výšky, na brade mu vyrašilo strnisko. Kedysi módne zastrihnuté vlasy mal rozstrapatené a spotené.

„Tvoj batoh,“ odvetil. „Daj ho sem.“

„Ani mi nenapadne. Tá pištoľ nie je nabitá a keby aj bola, nevieš strieľať.“

„Je nabitá. A viem s ňou zaobchádzať.“

Prizrel som sa mu lepšie. Pod nánosom bahna a škrabancov mi bol povedomý.

„Ty si Roland,“ povedal som.

Bol to Roland. Poznal som ho z fotografií ako vlastného suseda. Danielin súčasný maznáčik. Syn prominentného právnika. V minulosti mal problémy s marihuanou a preto aj s políciou. Svaly z posilňovne a mozog toho komára, ktorý mi práve krúžil okolo hlavy.

Čakal som, že bude prekvapený, že som ho spoznal. Nebol.

„Daj to dolu,“ prikázal som mu. „Prišiel som za vami. Danielin otec...“

Odrazu natiahol ruku a vystrelil. Gulka sa zavíjala do stromu kúsok odo mňa.

„Čo to robíš?“ zareval som.

Znovu natiahol ruku. Mieril na mňa, akoby sa nechumelilo. Ten hajzlík ma mal na muške a ja som s tým nič nemohol spraviť. „Hej, čo nevieš...“

„Viem, že si jeden z poskokov Daninho otca, ty chudáčik. Máš to napísané na čele, aby si vedel.“

„Nie som...“

„Ten batoh,“ pripomenul. „Lebo budem strieľať.“

Zasraný neoperený Robin Hood.

Nadýchol som sa a stavil som všetko na jednu kartu.

„Tak do toho,“ povedal som pokojne. „Zastreľ ma. Pretože mi ani nenapadne vzdávať sa svojho batoha, alebo čohokoľvek, čo je moje.“

Videl som, ako sa mu rozšírili oči. Neklamal som, musel to cítiť z môjho tónu, vidieť na mojej tvári.

Zaujímalo ma, čo spraví. Pretože jedna vec je na človeka mieriť zbraňou a celkom iná zastreliť ho.

Zaváhal.

Dívali sme sa na seba. Ja som nebol jeho kamarát z diskotéky, ktorého by zastrašil lacným trikom.

„Môžeš tú zbraň proste položiť,“ navrhol som mu, „a ja ti dám ten batoh dobrovoľne. Sú v ňom veci pre vás. Potraviny, lieky a Cola-Cola.“

Viditeľne prehltol. Tá Coca-Cola asi predstavovala povestnú poslednú kvapku.

„Tak dobre,“ povedal a odklonil pištoľ. Odrazu pripomínal to, čím naozaj bol – privilegovaného synáčka z takzvanej dobrej rodiny, ktorý veľmi nebol zvyknutý o veci bojovať, pretože mu ich odjakživa naservírovali na striebornom podnose.

Odsrauboval som vrchnáčik od fľašky s colou a podal som mu ju. Ako si ju bral, stačil iba rýchly pohyb zápästia a už som držal v rukách jeho pištoľ. Vydesene sa mu rozšírili oči. „Tak čo?“ usmial som sa. „Napiješ sa alebo nie?“

Ale nepovedal to, čo som očakával. Namiesto toho zo seba vyrazil: „Dana ma zabije.“

Predstavil som si tú elegantnú, sebavedomú dievčinu zo spoločenskej rubriky novín. Už som bol na ňu zvedavý.

Holmesov štekot sa priblížil.

Daniela Reinerová vyšla z lesa. Oči mala studené ako ľad. Bola krásna. A nepripomínala tú ženu, ktorú som si predstavoval vo svojej fantázii.

„Čo sa s ním vybavuješ?“ zajačala na Rolanda.

„Prišiel po nás,“ bránil sa.

„Jasné, že prišiel.“ Bola krásna dokonca aj po piatich dňoch v divočine. Nevyzerala, že by trpela hladom. Mala na sebe biele tričko s krátkymi rukávmi a vlasy mala zviazané na zátylku do copu. Holmes poskakoval okolo nej a dával mi najavo, aký je šikovný, že ju našiel a priviedol. Poškrabkala ho za ušami. Olízal jej ruku.

„Hej, vy! Vás sem poslal otec,“ povedala obviňujúco.

Priznal som tento priťažujúci fakt.

„Nejdem,“ založila si ruky. „Nevrátim sa. Nie, kým nesplní... však on vie, čo. On dobre vie. Až potom sa vrátim.“

Priznám sa, nevedel som, či sa mám smiať, alebo hnevať.

Takmer som prišiel o život, a slečinka si tu po celý ten čas táborila ako na dovolenke. Zaviedli ma do svojho zákutia. Mali tu stan, panvicu, zásoby – všetko. Roland zjavne od detstva chodieval s otcom na rybačku. Za ten čas, čo sa o ňu jej otec strachoval, Daniela Reinerová vôbec netrpela núdzou. Pravdepodobne sa na to všetko dívala ako na nejaké dobrodružstvo, o ktorom neskôr bude rozprávať ochkajúcim kamoškám.

„Madam,“ povedal som podráždene. Stáli sme na čistine na kraji lesa. „Nehnevajte sa, ale ja mám na celú vec iný názor. Uvedomujete si, že ste v smrteľnom nebezpečenstve? Uvedomujete si, že vás hľadáme už päť dní, a našli sme vás iba náhodou, s pomocou mimozemšťanov? Tu ste v divočine, nie na víkendovom pobyte!“

„Nepreháňaj, dedo,“ zasmiala sa. „Nám je tu fajn. Že, Roland?“

Roland poslušne prikývol.

„Mali ste sakra šťastie, že som vás vôbec našiel! Už vás nikto nikdy nemusel vidieť živých.“

„Ale no, no, no, chudáčik Winnetou,“ zasmiala sa opovržlivo. „Nespadla som z Marsu. Môj otec má zdroje, o akých sa vám ani nesníva. Ak by bolo treba, pošle za mnou celú prezidentovu ochranku. Ďakujeme, ale my ostaneme. Nie je tak, Roland?“

Roland pritakal, prizerajúc sa našej debate s otvorenými ústami.

To sa mi snáď zdá...

Čo teraz? Omráčiť klientku a prehodiť si ju cez plece?

Ale Roland by ju bránil. A keby som na nich namieril pištoľ, Reiner – môj platiaci zákazník – sa mi nepoďakuje...

„Aspoň mi povedzte, čo sa stalo medzi vami a vašim otcom, madam,“ povedal som, aby som získal čas na premýšľanie.

„Och, on vie!“ vyhrkol Roland.

Daniela ohrnula pery: „Zaplietol sa s Denisou.“

„S Denisou?“ Otupene som na nich zíval. Kto je, sakra, Denisa? Danielina suseda? Nepriateľka? Spolužiačka? Nebodaj niekto maloletý?

„Jeho tajná láska,“ uškrnula sa Daniela. „Rozvedená panička po tretej plastike – to je dosť vulgárne, nie? Myslí si, že neviem, že spolu začali chodiť na večere a do divadla? Myslí si, že neviem, že už boli spolu vyberať prstienky? Predavačka v obchodáku ma pozná a nahlásila mi to. Nech Denisu pustí k vode. To je moja podmienka. Nenechám sa pripraviť o dedičstvo.“

Sadol som si na kameň a zavrtel neveriacky hlavou. A pre toto som riskoval život?

Povedal som to nahlas.

„Nie, vy ste riskovali život pre peniaze,“ odsekla Daniela Reinerová. Potom si ma premerala zúženými očami a dodala: „Ale toľko peňazí ako ja nikdy v živote nebudete mať.“

Neodišiel som. Snažil som sa ju presvedčiť, ale asi neviem jednať s rozmazanými miliardárskymi dcérami. Bola tvrdohlavá ako mulica. Mávla rukou. Oznamovala mi, že mi aj tak ide len o peniaze. A zmizla v lese. Holmes sa vybral za ňou a skackal jej pri nohách. Dávala mu kúsky salámy a on bol v siedmom nebi. Zradca.

Rozhodol som sa, že s tými dvomi zostanem, pokiaľ neprídu k rozumu. Pravdepodobne to do dvanástich hodín nestihnú, ale teraz, keď som vedel, kam sa ukryli, som sa mohol vrátiť domov a prísť sem znovu. Aspoňže ani jeden z nich nebol v bezprostrednom nebezpečenstve. Za tých päť dní, čo tu boli, vraj s výnimkou rýb a vtákov nevideli jediné zviera. Mali naozaj šťastie.

Roland sa nado mnou zľutoval a priniesol mi kávu, aj keď riskoval, že ho pritom Daniela pristihne a rozhnevá sa. Svojím spôsobom to nebol najhorší mládenec.

„Už ste videli mohyly?“ spýtal sa. Asi aby ma rozveselil.

„Aké mohyly?“ zamračil som sa.

„Sú tu mohylky,“ drmolil Roland. „Všade. V lese. Pri rieke. V kopcoch. Jednu

z nich sme dnes ráno otvorili. Boli v nej také sranda múmie. Z úst im išli dva zuby, aha, takto, ako Drakulovi.“

Postavil som sa. Moje prsty okamžite, zo zvyku, nahmatali pištoľ.

„A kam išla Daniela?“

„Čo ja viem?“ mykol plecom. „Na prechádzku. Do lesa.“

Prepánajána.

Mohyly sa týčili všade okolo nás, pochmúrne, vysoké, záhadné. Niektoré mi siahali iba do pása, iné viacnásobne presahovali výšku človeka. Všetky boli vybudované z veľkých kusov tmavosivého kameňa. Keď sme sa s Rolandom dostali k medzere medzi stromami a otvoril sa predo mnou pohľad na kopce, videl som, že aj ony sú posiate homolami zarastenými trávou a krikmi.

Viedol Roland. Ukázal mi lúku, kde bolo mohýl naozaj veľa. Na jednom mieste tvorili akúsi uličku. Boli tri razy tak vysoké ako človek a niektoré boli ohradené múrom. Múry boli rovnako staré, ako všetko naokolo – a plné trhlín. Zaujímalo by ma, prečo niekto kedysi – a muselo to byť veľmi dávno – venoval námahu na také výstredné stavby.

„Daj si pozor na hlavu,“ varoval som Rolanda mechanicky. „Tamten múr každú chvíľu spadne.“

„Jasné,“ zamrmlal, ale šiel rovnako ako predtým. Nechal som to tak. Za Rolanda mi nikto neplatil.

„Kde je tá, čo ste ju otvorili?“

„Tam,“ ukazoval. A samozrejme, bola to tá najväčšia mohyla zo všetkých. Obklopoval ju múr v pokročilom štádiu rozpadu. Na boku mohyly zívala diera. Kamenie tam bolo už natoľko zvetrané, že ho Roland s Danielou pravdepodobne bez problémov rozhrabali.

„Hľadali sme tu poklady,“ dodal Roland.

Bez slova som sa díval na tri zosušené, pokrútené mŕtvol, ktoré sa nakopili v tráve.

„Toto bolo pri vchode. Daniela asi pokračovala v pátraní alebo čo...“

Zdalo sa mi, že niekde nablízku počujem štekať Holmesa. Ale nikde sme nevideli ani jeho, ani Danielu. Len v hline boli odtlačky psích labiek.

„Možno sa schovala vo vnútri,“ zahundral mladík.

Vkročil som dnu a vybral z vrečka baterku. Do vnútorného priestoru mohyly viedla krátka chodba. Páchlo to tam.

Všade plno mŕtvol. Nevysokých a chudších ako človek. Vycivených, pokrytých sieťou vlákien alebo pavučín, čert vie, čo to bolo. S odporom som

cúvol. Na tvárach tých mumifikovaných stvorení, tak podobných a zároveň tak nepodobných človeku zostal aj po smrti neuveriteľne zlostný a nenávisťný výraz. To nemohli byť príjemní susedia. Rozmýšľal som, kto ich asi zamuroval do mohýl, a prečo.

Z úst niektorých múmií šli zuby nie nepodobné zubom upírov z legiend, dlhé a tenké.

„Žiadne zlato,“ povedal Roland sklamane. Vzápätí sa rozkričal: „Hééj, Dana, kde si? Si tu? Netrucuj!“

„Budeš ticho?“ oboril som sa naňho. Holmes štekal kdesi za stenou. Akoby na niečo dorážal, zaháňal to do kúta.

„Je vonku,“ povedal som. Ale čo je vonku?

Toto neznelo ako Holmes.

V psom štekote bol čudný strach.

Chcel som mladíka zastaviť. Roland však nečakal na moje ďalšie slová a vytriepil z mohyly. Vzdychol som a pobral som sa za ním. Keď som sa vo vchode obzrel, mal som pocit, že ma oči múmií sledujú.

Vtom zvonku zaznel obrovský rachot a výkrik. Roland.

*Doprajte svojim blízkym cez vianočné prázdniny zážitok, na aký sa nezabúda!
Naši odborníci pre vás pripravia bohatú ponuku zážitkov! Vyskúšajte – neľutujte!*

Keď som sa konečne prehrabal von, uvedomil som si, aké som mal šťastie. Múr sa zrútil. Kamene len tak-tak že úplne nezavalili vchod. Roland ležal uprostred skál a z hlavy sa mu rinula krv. Bolo po ňom. Nebol to pekný pohľad.

Kdesi nablízku Holmes štekal a štekal ako šialený.

„Holmes!“ vykrikol som.

Rozbehol som sa za štekotom.

Krčila sa za kamennou stenou a Holmes na ňu dorážal. Práve na ňu skočil, zvalil ju na zem a zahryzol sa jej do lýtka. Iba cez látku, ale muselo to bolieť. Daniela vykrikla, tenko, prenikavo. Takmer to neznelo ako výkrik človeka.

„No tak! Fuj!“ Musel som psa odsotiť, aby ma k dievčaťu pustil. „Ostaň, Holmes! Ostaň!“ Prečo tá náhla zúrivosť? Vrčal a išiel sa zblázniť od nepriateľstva. Takto sa bežne nechoval. Ale mal som iné starosti ako psa.

„Daniela,“ opakoval som. „Čo je vám?“

Zmietala sa. Okolo úst mala penu, oči vytreštené.

Žeby epilepsia? V Danieliných dokladoch nebol o tom žiaden záznam.

Zaváhal som.

A vtedy sa stala tá čudná vec.

Vedľa dievčaťa ležala jedna z múmií. Ako sa Daniela zvižala, zdalo sa, že sa ich končatiny zaplietli do seba.

A potom som si s hrôzou všimol niečo neuveriteľné, odpudzujúce. Z rúk múmie vyrastali výhonky. Vlákna, alebo ako to nazvať? Pavučinou? Bolo to krehké a ovijalo sa to okolo Danielinho predlaktia. A vrastalo to do neho.

Zhnusene som vykrikol a odkopol teličko múmie nabok.

V tej chvíli sa Danieline oči roztvorili. Pod závojom mihalnic sa dívala priamo na mňa. Pohla rukou a skryla si predlaktie pod vodopád dlhých vlasov.

„Tati?“ zamrňala.

Vzal som ju do náručia, hotový rytier v jasnej zbroji. Nevážila veľa.

„Ideš domov,“ povedal som jej.

Cesta naspäť vôbec nevypálila podľa mojich predstáv. Jednak upadla znovu do bezvedomia a ja som ju z neho nedokázal prebrať, jednak na mňa neustále dorážal Holmes. Nevedel som, čo ho to pochytilo. Choval sa ako šialený. Poskakoval okolo nás a po celý čas sa snažil dostať sa k môjmu bremenu.

A potom tu bola ešte džungľa plná bahnitých svahov a trnitých rastlín, čo nie je práve terén, po ktorom by sa pohodlne nosili dedičky v bezvedomí. Zo všetkého najradšej by som sa bol osprchoval, dal na seba čistú košelu, vybral z chladničky jedno studené pivo a zabudol na všetko. Namiesto toho som sa potkýnal o liany, klial a snažil sa presvedčiť vlastného psa, že nie, na pána sa nešteká. Ešte že to dievča veľa nevážilo.

Konečne sme sa dostali na breh rieky. Zdvihol sa vánok a komárov ubudlo. Ako na zavolanie, Brána sa pomaly otáčala iba kúsok od krovísk, z ktorých sme sa vynorili. Premohol ma falošný pocit bezpečia, čo bola chyba.

Už som bol skoro pri prístroji, keď mi niečo dopadlo na chrbát.

Stratil som rovnováhu a spadol na zem.

Holmes sa prehnal okolo mňa a skočil na dievča. Išiel rovno po krku.

„Holmes!!!“

Otočil sa a ohrnul pysky. Vrčal na mňa ako nepričítaný.

„No počkaj, ty to schytáš!“

Vyskočil som. Schmatol som prvú palicu, ktorá mi prišla pod ruku. Zahnal som sa.

Zakňučal na protest. Zahnal som sa ešte raz. „Ideš od nej? Ideš? No tak – nerozumel si?“

Dupol som do trávy. Holmes vrčal a cúval. Nasledoval som ho.

Varoval ma až zvuk krokov. Otočil som sa a zahrešil.

Daniela sa už stihla prebrať.

Okamžite začala vyrábať problémy. Utekala pomedzi kríky. Tackala sa, potkýnala.

„Hej!“ zvolal som a rozbehol sa za ňou.

Mala nejaký náskok, ale ešte stále si nebola istá na nohách. Odrazu zaúpela a zložila sa do bahna.

„Čo vyvádzaš?“ reval som na ňu. Odstrčil som Holmesa, ktorý mi chniapal po nohavici. „Kam si sa chcela asi tak dostať, ženská bláznivá, čo?“

Držala sa za hlavu a vydávala zo seba zvuky, ktoré svedčili o bolesti.

„Neviem,“ povedala ticho. „Prišlo mi zle...“

Zdvihol som ju a prehodil si ju cez plece. „Ideme domov, a basta!“

Holmes sa držal obďaleč. Už neútočil, iba vrčal. Slúbil som si, že po návrate si pohovorím s veterinárom.

Daniele bolo asi naozaj zle. Keď sme liezli do tunela Brány, ovracala mi topánky. Zadúfal som, že to nie je otras mozgu.

A opäť som sa raz ocitol v tme a svetlá krúžili okolo mojej hlavy. Lenže tentoraz som nebol sám. Niektoré senzory zabľúdili k dievčaťu. Postupne ich bolo stále viac a viac.

Myslel som na domov. Na vychladené pivo, ktoré ma čaká v chladničke. Na večeru, ktorú si pripravím.

Zem, predstavu miesta, kde sme sa narodili, vyrástli a kde nás sformoval život, máme všetci v sebe zabudovanú ako bezpečný, neomylný kompas.

Domov.

Ak je človek čo len trochu normálny, trafi.

Iste, našli by sa aj ľudia, ktorí by sa z takéhoto výletu nemuseli vrátiť. Básnici, géniovia a psychopati. Zúfanci. Stratené duše, odtrhnuté od reality pevnej zeme. Tí... áno, tí by mohli *zabľúdiť*. Keď sme už pri tom, v temnote Brány bolo mojím najtajnejším strachom, že jedného dňa nebudem schopný nájsť cestu späť.

Ale vrátil som sa. A som mnou aj ona.

Museli sme vyzeráť ako podarený obrázok, keď sme sa vynorili z Brány: ja podopierajúci, či skôr nesúci Danielu, zatiaľ čo Holmes doráža na moje nohy. Vedel som si predstaviť, ako smrdíme.

Reiner odhodil cigaretu, ktorú zúrivo fajčil a vrhol sa k nám.

Oveľa neskôr, keď už dostatočne vyobjímal a vystískal dcéru, som si Reinera odviedol nabok. Nikdy nezabudnem na tú chvíľu, na chuť spokojnosti po víťazstve nad cudzími svetmi: v pozadí sa pomaly krútila Brána, veľká tmavá guľa, a pred ňou sedela na stoličke Daniela, zhrbená ako bábka, ktorej niekto prestrihol riadiace povrázky.

„Nemá epilepsiu?“ spýtal som sa.

Reiner ma prebodol nenávisným pohľadom. „Moja dcéra je úplne zdravá,“ odvrkol. Akoby tvrdiť niečo iného bola smrteľná urážka. Potom však predsa uznal realitu: „Dám ju vyšetriť. Musela utrpieť šok, ale stavím sa, že to nie je nič vážne...“

Nadýchol som sa.

„Fajn,“ povedal som. „Roland je mŕtvy.“

Novinku o mladíkovej smrti vzal na počudovanie celkom dobre. Dokonca sa na mňa ani nerozkríchal. Buď sa mu tak uľavilo z vedomia, že jeho milovaná dcéra žije, alebo bol rád, že je o jedného svedka neprijemností menej.

„Porozprávam sa s jeho rodičmi. Viem na jeho otecka niečo, čomu by sa okresný prokurátor zaradoval. Nejakto sa už len dohodneme.“

Nadišiel čas prejsť k mojej finančnej odmene.

A práve tú chvíľu si Holmes vybral na útok. Náhle, bez varovania. To psisko namôjdušu nikdy nevedelo, kedy končí každá sranda.

Pes sa vyrútil sa a skočil po Daniele. Zhodil ju aj so stoličkou na zem. Vykrikla. Bránila sa mu, odstrkovala ho od seba.

„Čo to ten váš vlkolak robí?“ zareval Reiner.

Zakľal. Bol rýchly. Bol rýchlejší, ako ja. Schmatol stoličku, ktorá bola solídnym kusom nezničiteľného nábytku z kovu, rozohnal sa a udel Holmesa do hlavy. Psa náraz odhodil nabok. Reiner sa zlostne napriahol sa k ďalšiemu úderu.

„Nie!“ zreval som a schmatol ho za ruku. Ale nestihol som to. Stolička dopadla so všetkou silou, ktorej je schopný nazlostený chlap, cvičiaci roky v posilňovni.

Holmes zakňučal. A bolo to.

Na to, čo nasledovalo, nerád spomínam.

Môj pes, môj verný spoločník, sa zmietal vo bolestiach a už mu nič na svete nemohlo pomôcť. Držal som ho v náručí, kým všetko neskončilo. Kašľal som na všetkých klientov sveta. Škrípala som zubami a díval sa na pištoľ, čo ležala obďaleč. Ale vraždenie od chrbta nie je môj štýl.

„Daniela,“ opakoval Reiner. „Dcérika... si v poriadku?“

„Bol to môj pes,“ povedal som sťažka. Mal som chuť ho zabiť.

„No, potom ste ho zle vycvičili,“ odvrkol. „Pes, ktorý útočí na ľudí, asi za veľa

nestojí, nezdá sa vám? Určite mal besnotu. Poďte sem a pomôžte mi, doparoma!“
Opanoval som sa a postavil sa.

Na druhý deň bola sobota.

Reiner mi zaplatil. Celú tú masťnú sumu. Dokonca pridal aj niečo navyše. Ako zamrmlal, bolo to za môjho psa.

Takmer som ho v tej chvíli udrel. Ale ovládol som sa.

„Čo so strojom?“ spýtal som sa.

Chvíľu na mňa bezvýrazne hľadel.

„Pôjde do šrotu. Už tú mašinu nechcem ani vidieť.“ Stisol pery, potom dodal:
„Ďakujem za vašu spoluprácu.“

Voľne preložené, ďakuje za moje mlčanie. Jasné, jasné. Ale ja som hodlal osobne dohliadnuť na to, že stroj naozaj zošrotuje. Aby náhodou nedošlo k nevysvetliteľnému nedorozumeniu, pri ktorom sa H'Ktoorova Brána iba prekryje plachtou a Reinerov mechanik sa v nej veselo bude vrtáť ďalej.

Reinerov mobil zazvonil. „To je Nowotny,“ povedal krátko a nervózne. Nowotny bol Danielin lekár, čo ju ošetroval od detstva. Reinerovi na čele vyskočili vrásky. Ale ako hovor pokračoval, tvár sa mu opäť rozjasnila.

„Tak čo?“ spýtal som sa.

„Spí. Dostala hysterický záchvat. Musela utrpieť šok – Brána, ten váš vlkolak, pobyt v divočine – je dezorientovaná a hovorí z cesty. Je však zrejme len trochu vysilená a dehydrovaná. O pár dní bude ako rybička.“

„Dajte ju pre istotu vyšetriť na neurochirurgii.“

Díval sa na mňa. „To dám.“

Rozhostilo sa mlčanie.

„Veľmi ste mi pomohli.“

Podali sme si ruky.

Aj tak som hodlal dohliadnuť osobne na to šrotovanie. Istota je istota.

V nedeľu poobede niekto zazvonil na zvonček môjho bytu. Rozospatý som otvoril – a tam stála Daniela. Na sebe fialové šaty s výstrihom, vlasy vyčesané, oči namaľované. Vyzerala inak. Staršie. V ušiach mala dlhé náušnice, ktoré sa trblietali vo svetle lúčov ako strapce hviezdíčiek.

„Ahoj,“ povedala a ukázala mi fľašu, ktorú držala v rukách. „Nepozveš ma?“

Chcel som sa jej spýtať, ako to, že nie je v nemocnici, ale – nuž, nespýtal som sa.

„Ako si ma našla?“ povedal som sa jej namiesto toho.

„Dolu čaká otcov šofér,“ odvetila ledabolo. Potom sa usmiala, hľadela mi priamo do očí. „Alebo možno aj nie.“

Zamračil som sa.

Prešuchla sa do môjho bytu. Ako sa o mňa obtrela, zacítil som vôňu jej parfému, kvetinového, útočiaceho na zmysly.

Odrazu som videl svoj byt jej očami. Tmavý, zariadený nemoderným nábytkom a... zaprášený. Opustený. Dokonca aj chladničku som mal prázdnu.

Niečo mi podávala. Akúsi hrubú, pestrofarebnú knihu.

„Čo to je?“ spýtal som sa hlúpo.

„Môj dar na uzmiernenie. Otcov reklamný katalóg. Vzdáva to. Vzdáva celý ten biznis. Počula som ho, ako telefonuje svojmu človeku. Tú kovovú guľu majú zajtra naozaj zošrotovať.“

Až teraz som si všimol fotku Brány na obale. Tak Reiner mal skutočne pripravené podnikanie vo veľkom štýle...

„Ak natiahneme ruku a rozhrnieme závoj reality...“ Listoval som tým nezmyslom. „Aby ste sa mohli dostať inde, uniknúť z miesta, v ktorom kmitá náš momentálny osud, potrebujete sa buď ponoriť dolu, kde sú veci zmätené a temné, alebo hore, do jasného a čistého prázdna?“ zacítoval som rozhorčene.

„No, tak to by sedelo,“ dodal som. „Hlavne tie zmätky a to temno. Celý ten blázinec.“

„Otecko má rád, keď ho ľudia považujú za intelektuála. Snažil sa.“ Premerala si ma prízmúrenými očami. „Čo by si tam napísal ty?“

„Varovanie: vezmite si so sebou zbraň!“

Rozhostilo sa ticho.

„A máš ju teraz, kovboj?“ spýtala sa po chvíli provokatívne. „Máš pri sebe zbraň?“

Siahol som do zásuvky stolíka pri dverách a ukázal som jej ju.

„Buffalo Bill,“ zasmiala sa. „Smiem?“

Oprel som sa o dvere a pozoroval ju.

Prehrabala sa obsahom mojich kuchynských skriniek a vytiahla dva poháre. Postavila ich na pult. „Chcela by som sa ti poďakovať, vieš,“ povedala. Otočila sa. „Myslíš si asi o mne, že som sa chovala hrozne rozmaznane. Ale ja som ti naozaj vďačná, že si riskoval život, aby si ma zachránil.“

„Tvoj otec mi za to dobre zaplatil. Nemala by si piť alkohol. A keby ťa tu našiel...“

„Bude zúriť?“ zdvihla obočie. „Ale no tak. Nie som malé dieťa.“

Na to sa nedalo nič povedať. Podišla priamo ku mne a položila mi ruku na plece. Zabubnovala mi nechtami na pokožku.

„Chcem sa ti poďakovať,“ povedala chrapľavo. „Zavri oči.“

Zaváhal som. Neviem prečo, ale zaváhal som.

Niečo sa mi na nej nezdalo. Bola príliš... prítluná, príliš priateľská po tom, čo sa stalo.

„Čo máš za lubom?“ spýtal som sa položartom. „Nechceš ma kopnúť kolenom do citlivej časti tela, že nie?“

Len sa na mňa usmiala spod mihalníc, akoby sme zdieľali spoločné tajomstvo.

„Nebuď taký zbabelec...“

Privrel som oči. Len napoly – odvrátil som hlavu a jedným okom som sa nenápadne díval do zrkadla.

Asi by ma dostala, keby som to nespravil.

V zrkadle som sledoval, ako sa z jej pokožky vynárajú výrastky a krehké vlákna. Pohybovali sa pomaly, ako keby ich nadnášal vánok a cieľavedome smerovali priamo k môjmu nechránenému hrdlu. Zároveň sa spoza jej narúžovaných pier vynorili dva zuby, ostré a dlhé ihly. Jej oči sa leskli výrazom, o ktorom sa mi bude roky snívať v nočných morách.

Môže mi mať niekto za zlé, že od toho dňa sa nerád dívam do zrkadiel?

Celý zápas o život mi prišiel ako večnosť, hoci trval iba chvíľu.

Pamätám sa, že som vykrikoval a odsotil som ju.

Zaútočila.

Zachránili ma reflexy. Schmatol som stoličku a odrazil prvý nápor jej ostrých, zakrivených nechtov, idúcich po mojej krčnej tepne. Aj z rúk jej vychádzali tie záhadné vlákna, snažiace sa ulpieť na mojej koži. Ani neviem ako, ocitol som sa na druhej strane izby. Bohužiaľ nie pri vchodových dverách. Tie zablokovala.

Uprene ma pozorovala.

Pišťol som nechal na stolíku pri dverách. Mimovoľne som pozrel tým smerom.

Sledovala môj pohľad.

Ticho sa zasmiala a zmietla zbraň na zem.

Ustupoval som. Šla za mnou. Hádzal som po nej veci, ktoré sa mi dostali pod ruku. Vázu, fľašu, pohár. Striasla črepy skla a postupovala vpred.

Snažil som sa vyhnúť výrastkom – keď dokázali nakaziť Danielu Reinerovú, dokážu to aj so mnou. Nehodlal som jej dať žiadnu šancu, aby ku mne prišla bližšie. Mal som pri sebe nôž, ale mal som iba jeden hod.

Stena izby za mojím chrbtom sa nebezpečne blížila...

„Neutekaj,“ povedalo to stvorenie, ktoré sa skrývalo za jej očami. Tvor, ktorého som predtým poznal ako Danielu Reinerovú, sa prestal pretvarovať, že je

človekom. „Nebolí to.“

Jasné, jasné, vlčík. A ty neoklameš Červenú čiapočku a nezješ babičku, že?
Odhadol som vzdialenosť a vrhol nôž.

Bol z toho iba škrabanec, ktorý ju rozzúrnil.

Daniela zlostne zavyla: „Tyyyy...“ Nahrabila sa, zrejme sa chystala vyraziť. Bláznivo som hmatol v priečinku vedľa seba, tápajúc, hľadajúc zbraň. Dúfal som, že ju nezakryli nánosy papiera. Ale nie, moje prsty nahmatali známy tvar.

V tej chvíli sa na mňa vrhla.

Trafil som ju uprostred skoku, bola ešte vo vzduchu. Susedia sa budú sťažovať na hrmot výstrelu. Daniela spadla na zem a zhodila pritom stôl. Ešte žila, tak som vystrelil znovu.

Hasnúcimi očami sledovala pištoľ v mojich rukách.

„Záložná,“ povedal som chrapľavo. „V tejto brandži človek nikdy nevie...“

Neodpovedala. Už nikdy nikomu neodpovie. Jej prsty sa uvoľnili a odrazu v nej bolo viac z mladého dievčaťa a z nevinnej obete, ako z netvora. Keby z jej rozkošných ústočiek nevychádzali tie dva ostré zuby, tenké ako ihly...

Opatrne som spustil ruky so zbraňou.

Pamätal som si, ako sa k Daniele natiahli vlákna ešte aj z vysušenej múmie. A tak som sa k jej mŕtvole nepriblížil skôr, ako som v kúpeľni nestrhol plastový záves zo sprchového kútu a neprehodil ho cez telo.

Toto Reinerovi nevysvetlím.

Zabije ma.

Ako som zistil, dolu nečakal žiaden šofér. Klamala. Vďaka osudu aspoň za to.

Stvorenie, ktoré sa zmocnilo tela a spomienok Daniely Reinerovej, bolo napriek svojej krehkosti schopné pozoruhodného plánovania. Dobré si uvedomovalo, čo som videl. Že som preň nebezpečný. Zjavne zistilo obsah môjho rozhovoru s Reinerom. Testy mozgu by určite odhalili nejakú anomáliu. Ktovie, akým spôsobom sa vyhlo vyšetreniu v nemocnici.

Prišlo si pre mňa.

Holmes, môj verný pes s ostrým čuchom, to stvorenie odhalil takmer okamžite.

Myslel som na mohyly rozosiate po brehu Dunaja, po svahoch Malých Karpát. Konečne som plne pochopil zmysel tyrrsianských bezpečnostných opatrení, o ktorých som si predtým myslel, že sú prehnané. Ale Tyrrsiania nás iba chránili.

Budem sa Reinerovi vyhrážať, vládou, colníkmi, Úniou, kýmkoľvek a čímkoľvek, kým Bránu nezničí.

Ak sa tej chvíle dožijem.

Reiner je nebezpečný protivník a ak by zistil, že som mal niečo spoločné so zabitím jeho jedinej dcéry, dá ma zlikvidovať. Pravdepodobne zdĺhavo a bolestivo. Neukryjem sa pred ním. Podplatí mafiu a podplatí políciu, aby sa dívala inam. Na svete nebolo miesto, kde by sa dalo utiecť pred peniazmi a zlosťou, akými disponoval Reiner.

Musel som niečo vymyslieť, a to rýchlo. Do rána. Sakra... Sakra...

Predsa muselo existovať riešenie!

Zabalil som Danielino telo do vreca na odpadky a celkom prozaicky som ho naložil do kufra auta. Nikoho som nestretol a nikto si ma nevšimol.

Volal som k Reinerovi domov. Bol vraj niekde vonku na večeri s priateľkou. Celkom určite ešte nestihol zablokovať moju prístupovú kartu do areálu podniku a k Bráne. Strážna služba ma zase poznala. Vedela, že som jedna ruka so šéfom a že si ma nikto nemá všímať. A barak so strojom Reiner nechával diskkrétne opustený a zamknutý.

Odvážnemu šťastie praje.

V búde strážnej služby v Reinerovom podniku hrala trojrozmerka, ale zvuk bol vypnutý. Kopal som a trieskal na sklo, ale nočný strážca sa zdvihol z lavice až po dvoch minútach. Pristihol som ho, ako drieme v službe.

„Nepoviete to nikomu, že nie?“

„Dohodnime sa – budem tu nejaký čas, neodovzdal som celú robotu. Vy ste ma nevideli, a ja som vás nevidel.“

Vďačne súhlasil.

Keby tak vedel, čo si veziem v kufri auta...

V areáli bolo pusto, prázdno, pravidelné záblesky lúčov vyznačovali moju osamelú cestu. Ako som šoféroval, rozmýšľal som nad vláknami a výhonkami tej pavučiny, ktoré sa ťahali k môjmu hrdlu.

Bol to jediný spôsob prenosu náказы? A stihla už Daniela navštíviť a vyobímať viacerých svojich bohatých a vplyvných známych? A čo takto šofér, ktorý ju mal podľa jej slov priviezť, a ktorý nečakal pred domom?

Pri tej predstave ma zamrazilo.

Rozhodol som sa, že si Reinerovho šoféra pre istotu preklepnem. Ale až zajtra. Keď si veci poriadne premyslím. Určite existuje nejaký spôsob, ako sa tým ľuďom pozrieť na zúbky. Tie mŕtvolky z mohýl na úpätí svahov Malých Karpát tiež nevyzerali trikrát ľudsky. Predstavil som si Holmesa, ako štekal a útočil na to stvorenie, ktoré sa vydávalo za Danielu. Možno budem musieť nájsť psa s čuchom

rovnako citlivým, ako ho mal Holmes. Starý, dobrý Holmes!

A čo Reiner? A Nowotny? Čo najskôr zavolám na Reinerovo utajené telefónne číslo a požiadam ho o stretnutie. Za mojich podmienok. A medzi štyrmi očami.

So zámkami na dverách baraku som si poradil ľahko – ešte stále som mal kľúč a Reiner zatiaľ ešte nezmenil prístupový kód. Privítali ma pusté chodby a ticho.

Vliekol som tadiaľ Danielino telo a strašne klial. Bol som rád, že som predtým osobne vypol kamery. Teraz, keď som spáchal jednu naozaj nezákonnú trestnú činnosť, sa mi to dokonale hodilo.

Svetlušky ma privítali ako starého známeho. Takmer sa o mňa otierali.

„Vy hovädá,“ povedal som im. „Do čoho ste ma to namočili?“

Dodnes neviem, na ktorom zo svetov som zakopal jej telo. Viem len, že tam bola bahnitá pôda a že tam svietili obrovské hviezdy.

Ku koncu môjho hrobárskeho výkonu začalo niečo neďaleko odo mňa ťahavo zavýjať.

Pre istotu som prikryl Danielin hrob kameňmi.

No tak...

Pomôžte mi predsa...

Svetlušky tancujú a snažia sa vytyšiť moje želanie. Nie som Tyrrsian. Ale snažím sa.

Dokážem do rána nájsť svet, kde je Daniela nažive, svet, v ktorom bude ochotná nielenže sa so mnou baviť, ale aj odísť so mnou, aby hrala Reinerovu stratenú dcéru? A ak by sa taký zázrak aj stal a ja som našiel mladú ženu ako ona, dokáže byť dostatočne presvedčivá? Hádám by mohla predstierať šok, nervové zrútenie a stratu pamäte. Ale – nájdem niekoho?

Netuším...

V živote som sa tak nesústredil na jednu ženu, ako sa sústreďujem teraz. Predstavujem si tvar jej očí, zvuk jej hlasu, spôsob, akým sa smeje. To, čo som si stihol zapamätať, alebo čo som si po celý čas iba predstavoval. Neviem, či to robím správne, ale zúfalí ľudia robia zúfalé veci.

Nepoznám ťa, Daniela.

Som sám.

Som tak strašne sám v noci plnej tancujúcich hviezd...

Mesto bolo menšie a zároveň temnejšie, než som si ho pamätal. Ľudia sa smiali môjmu prízvuku a považovali ma za cudzinca, ktorý sa naučil po slovensky.

V tomto svete Mojmir Reiner nezarobil závratné peniaze a nikdy sa nevyšvihol k moci. Bol iba jedným z bežných prúdu núl, kráčajúcich každý večer ulicami. Viem to. Sledoval som ho asi polhodinu, ako ide z krčmy do krčmy. Pohľad na jeho zarastenú tvár mi priniesol zadosťučinenie. Najradšej by som mu jednu vylepil, ale nechal som ho na pokoji. Hľadal som jeho dcéru.

Okolo sa hnali autá čudných tvarov a značiek. Dokonca aj samotné meno mesta sa zmenilo. Brezalauspurch. Skúšal som to slovo na jazyku. Brezalauspurch.

Znelo to... zvláštne. Cudzo.

Našiel som ju celkom ľahko, stačilo prelistovať miestnym telefónnym zoznamom a potom vybaviť dva či tri telefonáty. Vo svojej práci stopára som sa vyznal aj bez Holmesa. Stál som pred jedným z podnikov, hompáľal sa na opätkoch a pozeral dovnútra nedostatočne umytým sklom.

Táto Daniela vyzerala staršie. Ako sa prepletala medzi hosťami v reštaurácii a zbierala objednávky, bolo zjavné, že sa teší na koniec šichty. Vlasy mala prefarbené na lacnú červenú, vlnité a skrútené na zátylku do drdola. Zrejme aby jej neprekážali a nelietali okolo hlavy. Oči mala unavenejšie a múdrejšie ako rozmaznaná, bohatá dedička, kvôli ktorej som riskoval život. Bolo jasné, že už toho videla omnoho viac. A že sa s ňou život nemaznal.

Napriek tomu sa mi páčila.

Bolo v nej niečo, nejaká iskra, nejaké ľudské teplo.

Za pokus to stálo.

Otvoril som dvere a vošiel dovnútra.

„Želáte si?“ povedala Daniela a už si chystala ceruzku.

Študoval som zblízka obrysy jej tváre.

„Ak si objednáš špecialitu šéfkuchára,“ odvetil som opatrne, „môžem vás po práci pozvať na pohárik?“

Zasmiala sa. Predpokladal som, že s ňou dnes už flirtovalo veľa hostí. „Ak budete mať dostatočne vysokú objednávku a necháte nám hádam aj nejaké sprejitné...“

„Ja nežartujem.“

Pobavene si pobrnkala po nose. „Ak to bude naozaj špecialita šéfkuchára... ale nič vám nemôžem sľúbiť a už musím...“

Predsa som ju však v priebehu večera pristihol, ako ma sem – tam pozoruje v zrkadle.

Sedel som v bare cez ulicu, usrkával whisky a hľadel von oknom, do tmy. Na pouličné lampy a na ľudí, ktorí kráčali okolo mňa. Boli ako duchovia, aspoň sa mi takí zdali. Boli to miznúce tiene, chvenia sveta, ktorý nebol mojím svetom. Možno som tu niekde kráčal aj ja pri sledovaní nevernej manželky niektorého z klientov, kto vie?

Otriasol som sa.

Neskôr sa otvorili dvere a vošla Daniela, ktorej skončila šichta v reštaurácii. Bola namaľovaná a správala sa inak ako verzia, ktorú som spoznal v mohylovom svete. Svetlo sviečky jej namaľovalo do rozpustených vlasov červenkasté odlesky. Jej oči ma hľadali po miestnosti a keď ma našli, usmiala sa. Naozaj mala v sebe iskru.

Bavili sme sa nad koktejlami. Rozprávala mi o svojom otcovi, o jeho alkoholizme a ako ju v detstve zanedbával pre neustály prúd frajeriek. Nakoniec sa naučila postarať sama o seba.

„Máte ho rada?“

Vzdychla a zadívala sa do diaľky. „Mala by som ho rada. Keby bol iný. Keby si cez tú hmlu alkoholického opojenia uvedomil, že má aj dcéru. Ale to sa nestane.“

„Trpkosť?“

„Realita,“ povedala smutne. „Svet je občas svinské miesto.“

„A keby som bol cestovateľ z iného sveta, ktorý má tú moc preniesť vás niekam, kde je váš otec boháč, ktorý svojej rozmazanej jedinej dcére splní všetko, čo jej vidí na očiach?“

Zasmiala sa. „To by bolo naozaj fajn.“

„Myslím to vážne.“

„A to som si myslela, že som už počula všetky baliace frázy. Vy ste však naozaj originálny. A viete čo?“

Okolo nás vyvreskovala hudba, ale teraz ako keby zmlkla.

„Nie ste zlý,“ pokračovala Daniela. „Pri mojej práci sa naučíte dívať ľuďom do očí... a čítať z nich. Poznať, čo sa v nich skrýva. A vy, vy...“ Stíchla a chvíľu ma pozorovala. „Vy ste slušný chlap,“ dokončila potom. „Osamelý, nie je to tak?“ Dívala sa priamo na mňa.

Uhol som pohľadom a nevedel, prečo. Čert aby zobral servírky všetkých vesmírov a ich profesionálny ostrozrak.

„A keby som bol naozaj cestovateľ z iného sveta a myslel svoju ponuku

vážne?“ opýtal som opatrne.

„Vzali by ste si ma, ak by som bola bohatá dedička?“ vrátila mi smečom otázku a zasmiala sa.

Takmer mi zabehlo.

Bolo to moje podvedomé želanie? Prosil som prístroj, aby ma preniesol niekam, kde existuje Daniela, ktorá by ma mohla mať rada? A prečo som si zaprial práve toto?

Netušil som.

Možno to bolo alkoholom, ale na myseľ mi prichádzali zvláštne myšlienky. Zmenil som ja stroj, alebo on zmenil mňa? Niekde tam vonku určite musia existovať svety, kde sa Reinerovi podaril jeho podnikateľský zámer. Alebo miesta, kde sa moje vyblednuté kosti váľajú medzi odpadkami a zdrapmi novinového papiera s emblémom hákového kríža. Iné verzie mňa samého pravdepodobne nikdy neunikli telepatickému zotročeniu Tyrrsianov. Existujú svety, v ktorých som sa nikdy nepozrel včas do zrkadla a vlákna sa dostali k môjmu hrdlu.

Pri tej predstave som sa obzrel a pozoroval svoju spoločničku v skle výkladu. Niekde tak ďaleko, a zároveň tak blízko od nás žili iné verzie mňa samého a iné verzie Daniely a odohrávali sa tam iné verzie nášho príbehu. Kto vie povedať, či nie som len kópiou niekoho iného, iba jedným z tieňov, ktoré vrhá originál?

Možno sme iba kruhy na vode...

Na okamih som mal pocit, akoby sa steny reality zachveli, akoby niečo vo mne stratilo pevnú pôdu pod nohami.

Potom mi položila ruku na rameno. Na ten dotyk som sa strhol.

„Na čo myslíš?“ spýtala sa ma.

Už sa takmer rozvidnievalo, keď sme spolu kráčali ulicami mesta. Vietor skuvíňal v uliciach a privial nám pod nohy zoschnuté vlašjšie lístie. Daniela sa chúlila do svojho lacného bežového kabáta.

„Ukáž mi tú bránu,“ povedala nakoniec ticho. „Viem, že je to nezmysel, ale... ale... čert to ber, ty naozaj vyzeráš ako slušný chlap. Vieš, chcela by som, aby to bola pravda. Aby na mňa niekde čakal nový svet, kde môžem začať s čistým štítom.“

Vzal som ju za ruku a odrazu mi to gesto prišlo úplne prirodzené. Keď sme už pri tých podvedomých želaniach, ktoré bol stroj schopný načítať z mojej mysle...

Nevedel som, čo nás čaká v tom jedinom dôležitom zo všetkých svetov.

Iba jedno bolo isté.
Reiner bude zúriť.

Život pod psa

Polina Chelemendiková

Ricky mal dnes zvláštnu náladu. Mal obrovskú chuť vo svojom živote niečo zmeniť. Veci, ktoré ho zvyčajne naplňovali spokojnosťou, mu dnes liezli na nervy. Ako každé ráno bol u kaderníka, na pedikúre, potom dve hodiny plávať a cvičiť jogu. Potom pätnásť minút emocionálnej blízkosti s Robom, ktoré mali Roba zásobiť pozitívnou energiou a pocitom pohody na celý pracovný deň. Hladkanie, maznanie a priateľský rozhovor. Zvyčajne to bola jeho najmilšia denná aktivita. Ale dnes ho to totálne nebavilo.

Otrávene zavrčal na počítač, aby spustil petchat a informoval ho, kto z kamošov je online.

Mara, oranžový dvestoročný papagáj. Stará klebetnica, vedela byť zábavná. Poznala kopu historiek z dávnych čias, keď ešte psy nielenže nevedeli rozprávať, ale museli jesť z misiek akési nechutné kreky a nosiť obojky a chodiť na vodítku! Fúj, také barbarstvo! Celá Rickyho bytosť sa vnútorne búrila pri tejto myšlienke. Bol držiteľom certifikátu odborníka na Google a každý večer svojho pána informoval o najnovšom svetovom dianí. Aj kvôli tomu si ho Robo vybral za svoje domáce zviera, nielen kvôli jeho krásnemu bielemu kožušku, tak príjemnému na dotyk.

No, koho tam ešte máme? Betina. Siamská mačka – tanečnica. Zabávala často kamošov svojimi novými videami. Minule mala vystúpenie v telke dokonca. No samé celebrity, tí jeho kamoši.

Aj tuto Pitbul Hogo. Majster USropy v psích zápasoch. Samozrejme, legálnych, žiadne zverstvá. To Mara tiež vravela, že kedysi ľudia nechali psov na zápasoch sa zabíjať a dokonca psov aj jedli! Tak ho to šokovalo, že musel týždeň žrať modré tabletky, ktoré mu predpísal jeho osobný psychológ.

Frederika – malá milá fretka. Iba nedávno jej spravili operáciu, aby mohla rozprávať, takže to ešte nevedela dosť dobre. Často sa jej preto smiali. Ale ani na ňu teraz nemal náladu. Predsa len, rozdiel tri IQ kategórie je už príliš veľkou bariérou pre uspokojivú komunikáciu.

Zliezol z kresla a vypol počítač. Prepadla ho nuda. Tá najhoršia vec čo môže byť. Ubehla iba polovica pracovného dňa, Robo bude v robote ešte dve hodiny.

Potom mu sľúbil, že si pôjdu zalyžovať a zahrať squash. Čo bude dovtedy robiť?

Vtom dostal nápad. Bol taký nový a odvážny, až sa ho najprv zľakol. Zároveň ho však neskutočne fascinoval. Rebélia, čistý vandalizmus, toto... Ale aká to bude sranda!

Môže zavolať Kamilu na návštevu. Nie chatovať, ale aby prišla normálne sem.

Bolo to prísne zakázané, domáce zvieratá sa nesmeli navštevovať, a už vôbec nie rovnakého druhu. No nie nadarmo mal IQ 140, v jeho mozgu sa už začal rodiť plán.

Vymyslia si nejakú zámienku. Môže mu napríklad niečo doniesť, nejaký predmet, ktorý nemá.

Lebo teleport ju nepustí samozrejme len tak, keď zadá jeho adresu, musí uviesť dôvod. A má iba tri pokusy zadať korektnú adresu, inak to nahlási pánovi a bude průšvih...

Čo by mu tak mohla doniesť? Lieky? Blbosť, na to je tu farmaceutická donášková služba, lieky nosia zadarmo a expresne rýchlo. To neprejde. Hm, čo tak nejaké jedlo? Povedzme chce uvariť pánovi nejakú lahôdku ako prekvapenie, ale nemá biomrkvu. A bez biomrkvy ťažko spraví mrkvový nákyp. Nie, to je priehladné. Teleport si overí jeho bilanciu na účte a psychologický profil a hneď mu bude jasné, že odrbáva. On predsa nerád varí, také čosi by proste kúpil hotové.

Moment, už to má! Presne, psychologický profil! Má tam predsa uvedené výrazné gamblerské sklony! - Na sto percent, videl to tam, keď naposledy hackol centrálnu databázu. Takže môže mať naliehavú potrebu si zahrať hru, ktorú má Kamila. Vesmírnu odyseu napríklad. Starú verziu, tá sa už nedá nikde zohnať. Hurá!

Ďapol ľavou labkou po pravej aktivujúč komunikátor.

„Kamila? Počúvaj, všakže mi donesieš Vesmírnu odyseu? Obávam sa, že dostanem záchvat, ak ju nebudem mať do pol hodiny...“

Trvalo aspoň päť minút, kým presvedčil ju aj domáci teleport o úprimnosti svojich pohnútok, ale poctivosť zvíťazila, také základné ľudské právo ako právo na zábavu si teleport netrúfol ohroziť a Kamilu pustil.

A teraz tu rozpačito prešlapovali v obývačke a pozerali sa na seba. Kamila sa dokonca mierne triasla - nevedel presne, či od nervozity, alebo mala záchvat sociofóbie, ale pre istotu jej hneď nalial zo tri deci uvoľnováka. Našťastie toho mal páňko vždy značné zásoby. Kamila sa samozrejme okúňala (sociofóbia je veru zlá vec).

„Nemala by som už ísť, Ricky? Čo keď si Hubert pozrie priamy prenos a uvidí, že nie som na byte? Veď dostane panický záchvat! Mám oňho obavu.“

„Neboj sa.“ Ricky sa tváril suverénne, aj keď mu samému zvieralo žalúdok.

„Mám to pod kontrolou. Spravil som slučku na zázname posledných desiatich minút, vysliela to furt dokola. Je minimálna šanca, že si to všimne.“

Kamila sa stále tvárila nedôverčivo.

„Chceš povedať, že si to hackol? Hubertov bezpečnostný systém?“

Ešte nikdy nevidel takého prevrapeneho kokeršpaniela.

Elegantne naklonil hlavu na jednu stranu na znak skromnosti. Videl to robiť tanečnicu Betinu a zdalo sa mu to sexi.

„Také veci robím ľavou zadnou.“

Kamila naňho pozerala s obrovským rešpektom. Usúdil, že je to tá správna chvíľa, aby jej nalial ešte zopár deci.

Vtom si spomenul, že Robo má predsa aj niečo zaujímavejšie.

„Kamilka, uvoľnovák je pre malé deti,“ žmurkol na ňu sprisahanecky. „Pod' sa pozrieť, čo tu ešte máme!“

Doteraz to vyskúšal len raz. Bolo to divné a v podstate dosť depresívne, spamätával sa z toho aspoň tri dni. Ale teraz tu bola Kamilka. S ňou sa cítil tak nejako istejšie.

Volalo sa to harmonizátor čakrových vibrácií. Ricky však mal na tom gúgli čo-to načítané, takže mu bolo vcelku jasné, že je to praobyčajný halucinogén skombinovaný s amfetamínom a troškou afrodisiaka. Prišlo mu to ako celkom vhodná kombinácia pre aktuálnu situáciu.

Nemýlil sa. Zhruba po desiatich minútach začali celé okolité prostredie vidieť v oranžovej tónine, fraktálové obrázky na Robových stenách (zakúpené evidentne presne za týmto účelom) sa začali tak príjemne vlniť a hudba nadobudla viac vrstiev. Tiež začali mať celkom slušnú chuť na nejaké fajn jedlo. Tak sa vybrali do kuchyne.

A vtom to začalo. Bolo to, akoby ho zaplavila dvojmetrová vlna. Raz to zažil, keď sa boli s Robom surfovať. Len toto bola vlna pocitov, intenzívnych a nepoznaných. A energie!

Zrazu sa mu už vôbec nechcelo rozmýšľať a filozofovať za pohárikom uvoľňováka (to bol pôvodný plán a zdal sa mu ako celkom fajn program), ani pozorovať vlniace sa steny, ani... ani vôbec nič robiť s mozgom! Bol to celkom nový, ozaj nepoznaný stav.

Vždy bol taký pyšný na to, ako sa vypracoval, podľa tabuliek mal reálny predpoklad mať IQ najviac 110 a on mal o tridsať bodov viac... Nebol nejaké prízemné zviera, ale neodog, inteligentný pes - najlepší priateľ človeka. Bol svojmu pánovi naozaj užitočný a naplňalo ho to každý deň pocitom hrdosti.

Ó, aké somariny! A aké má Kamilka ladné boky... A akú ma chuť si zaštekáť! Alebo zavýjať? Poriadne nahlas! A behať, behať a naháňať sa! Kamilka mala evidentne veľmi podobné pocity. A tak sa stalo to, po čom toľko túžili. Teraz mu

to bolo jasné, toto bolo to, po čom túžil, taký paradox! Byť zase... psom.

Naháňali sa tak, že poprevracali všetok nábytok, skákali a štekali a radovali sa. Tak zabudnutý pocit... Ktovie, či to vôbec niekedy zažil, tak naozaj... Vytiahli z chladničky surové mäso a trhali ho zubami, neuvarené, neokorenené. Vyrobili si vo vani bahenný kúpeľ a poriadne sa v ňom vyvávali. Nuž, a potom... samozrejme sa stalo, čo sa stať malo. Poriadne si to rozdali, opretí labkami o kuchynský stôl.

Ako môže byť toto zločin? – to bola jediná myšlienka, čo mal Ricky v hlave. A potom si povedal, že je moc otravná a radšej ju vypudil. Konečne si mohol nerušene užívať. Je zase psom.

Fretka Frederika sa škodoradostne chichúňala. Rozprávať sa ešte poriadne nenaučila, ale hackovať už áno. Práve sa jej podarilo vlámať na domáci server toho namyslenca Rickyho. Netrvalo dlho a našla zacyklené video z domácej pozorovacej kamery pre majiteľa. Pár pohybmi šikovných malých labiek to odblokovala a naskytol sa jej vskutku zaujímavý pohľad. Bleskovo stlačila nahrávanie, vychutnala si tú zábavu až k famóznemu finále a okamžite video uploadla na youtube. Samozrejme, Robo bol prvý, ktorý si ho všimol na Facebooku.

Video dohralo. Pacient na pohovke bol viditeľne skormútený. Šúchal si spánky a mračil sa. Terapeut naňho vyčítavo pozrel.

„Robo, videl si to video dvadsaťkrát. Kedy konečne si uvedomíš jeho morálne posolstvo? To, čo tam tie besné zvieratá predvádzali, je odporné a choré. Boli to zvrátení, zdegenerovaní jedinci. Plnohodnotný člen našej spoločnosti sa takto nespráva. Zdá sa mi, že by sme mali zvýšiť dávku moralizátora na tri tabletky denne.“

Robo pokrútil hlavou.

„Hej, ja si to uvedomujem. Nie som na tom dobre. Pozerám na to, a mám v hlave jedinú myšlienku: Aký bol ten Ricky milý pes. Vzdychoľ si. „Nuž, zvýšme tu dávku moralizátora...“

Smrt' ukutá v železe

Janko Iša

„S toj!” zastavila ma skupina strážcov a nedôverčivo si ma premeriavali cez hlavne zbraní.

„Som neveriaci,“ zareagoval som pohotovo a zdvihol ruky, otvorenými dlaňami smerom k nim.

„To hneď uvidíme. Poď pomaly sem, ruky tak, aby sme ich videli,“ navigoval ma menší zavalitý chlap s brokovnicou. Nie je nad priateľské končiny. Ďalší dvaja stáli obďaleč, zbrane rovnako pripravené. Z tých som strach nemal. Nefalšovanú hrôzu vo mne budil strojár postávajúci uprostred cesty za ostnatou barikádou. Napoly stroj, napoly človek. Opieral sa o predĺženú oceľovú ruku a z mechanického ramena na mňa poškúľoval obrovský revolver na otočnom kĺbe. Prerastený bubienok a zavedený nábojový pás dával tušiť, že ide skôr o kríženca revolveru s gatlingom. Zbraň, čo by zo mňa v sekunde spravila mäsové pyré.

Miesto nôh mal opancierovaný pásový voz. Medzi týmto malým tankom a zvyškom tela bolo hydraulické rameno, odhadoval som, že zabezpečuje pohyb po väčších nerovnostiach. Sympaťák.

„Sekera je jediná zbraň, čo máš?“ spýtal sa ma muž s brokovnicou.

„Áno.“

Muž mi vtlačil do otvorených rúk zapaľovač a ošúchanú knihu v čiernej väzbe, čo vytiahol zo škatule na zemi. Odstúpil o dva kroky a brokovnicu mi namieril na hlavu.

„Zapál to.“

Zapálil som to. Plamene postupne pokrývali celú knihu.

Kým sa dalo, držal som knihu v rukách. Po chvíli ma začali hrýzť nenásytné oranžové plamene. Knihu som pustil na zem, odplul si na ňu a podupal po nej. To by mohlo stačiť.

„Stúpenec Ježiša to nie je, pustite ho ďalej,“ pokynul muž, čo sa ako jediný so mnou rozprával.

„Nie. Dajte mu aj kríž,“ neľudský hlas zarezonoval vzduchom, mechanický zvuk patrilo strojárvi. Nasledovníci mechanika Maximiliána boli v týchto končinách najsilnejším náboženstvom, ovládali celý Maxipolis a dávali si riadny pozor, aby dnu nepustili niekoho od Ježiša. Strojár Maximilián, ako ho ľudia

prezývali, dokázal pred storočím niečo, čo nemalo byť ani možné. Za pomoci najjednoduchších mechanických prvkov a hydrauliky dokázal vrátiť nohy chromému, nahradiť srdce skoro mŕtvemu a zabiť Ježiša Krista. Svet, a hlavne Maxipolis, teraz niesol na svojich bedrách mechanické obludy, armádu polostrojev v nekonečnej vojne proti Ježišovej armáde.

Do rúk som dostal masívny drevený kríž s postavičkou uprostred.

„Čo s ním?“

„Opluj ho, pošliap ho,“ usmerňoval ma mužik.

Oplul som ho, pošliapal. Nič sa nestalo. Takéto kontroly na odhalenie Ježišových agentov boli naivné. Verím, že ak niekto z nich do mesta chcel preniknúť, už tam dávno je.

„Dobre, je čistý, pustite ho ďalej, nech tu nezdržuje,“ prehovoril k svojim ľuďom a otočil sa na mňa. „A ty si nechaj v meste urobiť previerku, nech to nemusíš absolvovať zakaždým, keď sem prídeš.“

„Mhm, vďaka,“ pridral som do kroku a obišiel ľudských strážcov, smer Maxipolis. Keď som obchádzal strojára, nevedel som sa zbaviť pocitu, že mi tým železným klepetom chce utrhnúť hlavu. Nenávistne na mňa pozrel, jeho pohľad kopírovala aj hlaveň gatlingu. Radšej som pobehol. Zaujímalo by ma, čo sa stane s kresťanom, keď spáli bibliu.

Maxipolis je od kontrolných hraníc asi tri kilometre. Likvidáciou Ježišových symbolov som im ukázal, že nie som nepriateľ a ostatné náboženstvá pre nich neboli dôležité. Ako som povedal strážcom hneď na začiatku, ja som neveriaci. Mimovoľne som poláskal porisko obojručnej sekery na mojom chrbte a zrýchлил tempo. Bol som veľmi rád, že nenastala situácia, v ktorej by medzi mnou a strojárom stála len ona.

Maxipolis sa od mojej poslednej návštevy pred pár rokmi rozrástol skoro o polovicu. Plechové barikády nahradili sofistikované oceľové hradby so strieľňami a strážnymi vežami, pribudli nové ulice, obchody, továrne. Všade bol cítiť olej, ľudia v neľútostnom tempe plnili ulice a medzi nimi ako obri vystupovali križenci – strojári. Niektorí boli proporčne veľmi podobní bežnému človeku – dve ruky, nohy, hlava, akurát mali väčšinu tela oplechovanú, mechanické kĺby, dokonca som zahliadol muža s hydraulickým ramenom na chrbte. Našli sa však aj kusy, čo mali tri metre a len malá hlava umiestnená niekde vo vnútri v bezpečí dávala tušiť, že ešte ide o človeka. Prešiel som priemyselnou časťou do centra mesta a hľadel v nemom úžase. Uprostred mesta vyrástol obrovský palác tmavej farby s jednotlivými časťami koncipovanými ako skrutky. Dokopy tvorili úžasný umelý

masív. Na najväčšom námestí v centre pribudla socha Maximilána, obrovské monstrum technickej dokonalosti. Priemysel v Maxipolise, zdá sa, prekvital.

Čas navštíviť môjho starého známeho.

Brluh žoldnierov bol presne taký, ako som si ho pamätal. Jednopochoďová budova utláčaná okolitou nafúknutou architektúrou v tichej bočnej uličke obchodnej štvrte. Vývesný štít s obrazom pušky omotanej hadom upozorňoval, že ak potrebujete bandu tvrdých a drahých zabijakov, nájdete ich práve tu. Žoldnieri si vždy zakladali na ľudských zamestnancoch, preto ma zarazil fakt, že pred vchodom strážil strojár. Ľudský zlepenec. Polonahý muž s ocelovým kovaním na trupe a jednoranovou harpúnou miesto ľavej ruky. Keď som okolo neho prechádzal dnu, nevenoval mi pozornosť. Ako som prekročil prah brlohu, do krku s mi zahryzol lesklý hrot harpúny.

„Pániček tu ozbrojený nemá čo hľadať,“ zaznel mi až prehnane piskľavý hlas za hlavou. Tlak hrotu zosilnel. Miestnosť, do ktorej som práve vstúpil, plnila úlohu recepcie. Dvojica žoldnierov za stolom na druhej strane miestnosti nás bez záujmu prešla pohľadom a ďalej hrali kocky. Recepčná, malá brunetka s jazvou na líci od nás pre zmenu nevedela odtrhnúť oči, no nepovedala nič.

„Prišiel som za Sazirajom. Pracovne. Čiže zlož ten svoj plesnivý hnát, než ťa oň pripravím,“ odpovedal som a sebedomom vykročil. To, že tam strojár nie je len na okrasu, mi ukázal vzápätí. Kovovou časťou ľavej ruky ma úderom do zátylku zrazil na zem. Recepčná stále nemo civela a aj chlapi s kockami nám začali venovať pozornosť. Vyškriabal som sa na nohy a otočil sa smerom k môjmu sokovi. Skôr než som čokoľvek stihol povedať, jeho ľudská ruka zovretá v päst dopadla na moju sánku a znovu som skončil na zemi. Ešte skôr, než som sa zdvihol na nohy, tasil som sekeru. Muž dvoma trhanými skokmi skrátol vzdialenosť medzi nami, v očiach zvrátené potešenie.

„Dosť!“ miestnosť naplnil mužský hlas, strojár strnul uprostred pohybu, ja s napoly vytiahnutou zbraňou tiež. Sarizaj.

„Johan?“ muž neskrýval prekvapenie keď ma zbadal, „Prepletenec, ty čo tu šaškuješ? Nie je tvoje miesto vonku? Máš jediné šťastie, že som počul ten hrmot, inak by ťa tu náš priateľ rozsekal na kusy. Zmizni.“

Strojár poslušne sklonil harpúnu a bez slova, len s tichým odfukovaním odišiel.

„Si celý? Si trochu z formy, pozerám. Dnes už ani na platených technovojakov nie je spoľahnutie. No nič, poď ku mne,“ Sarizaj mi pomohol zdvihnúť sa na nohy a rozpačitej recepcnej venoval úsmev plný železných zubov.

Doslova ma vtlačil do koženého kresla, sekera mi zatlačila na chrbticu. Nacvičeným pohybom som vyzliekol popruhy a zbraň bezpečne zabalenú v koženom obale oprel o kreslo. To už Sarizaj držal v ruke dva plechové poháre a

lial do nich číru tekutinu.

„Koľko to je, čo sme sa videli? Šesť rokov?“

„Môže byť. Prišiel som ti pomôcť,“ začal som, on ma však len flegmaticky odmával.

„Na to bude čas neskôr, je toho veľa, čo si máme povedať. Na zdravie!“ oceleový štuk pri zrazení pohárov potvrdil, že nás čaká dlhá noc.

A tak sme pili. Pili a rozprávali. Neskôr len pili a potom zasa len rozprávali. Ani som si nevšimol, kedy mesto zahalila noc, ani kedy sme dopili druhú fľašu páleného. Neviem, čo sme pili, ale vyžieralo to vo mne diery a chutilo to po motorovom oleji. Asi miestna špecialita. Keď sme začali vykrikovať žoldnierske popevky, objímať sa a čúrať za hurónskeho smiechu uprostred miestnosti, niekto mi vypol v hlave svetlo a zvuk.

Začal som si uvedomovať realitu okolo seba. Bolo už popoludnie. Slnko pánilo a ja som sedel v džipe na mieste spolujazdca. Spoza volantu sa na mňa ceril Sarizaj. „Teda, ty vyzeráš! Dobré ráno, slečinka,“ pozdravil ma a do rúk mi vtláčil čutoru. Dúfal som, že s vodou.

„To bol nápad, prísť za tebou. Takto ma ožrať. Kam ma teraz vieš?“

„Máš vygumované od včera? Zháňal si prácu, ideme vyriešiť jeden problém,“ objasnil mi stroho.

„Ja som nezháňal, ty si po mňa poslal.“

„Hehe, máš to po včerajšku ešte domotané, ale to je jedno, sme tu a ideme robiť to, čo vieme najlepšie.“

Obzrel som sa okolo seba a zistil som, že na ceste nie sme sami. Dva rovnaké džipy za nami, nákladné auto pred nami. Po chvíli nás obehla sajdkára, z ktorej sa na mňa škeril môj známy s harpúnou zo včera.

„Čože ideme vyriešiť?“ V hlave mi trešľalo, na akciu som sa určite necítil. Napil som sa z čutory, bola v nej našťastie voda.

„Ježišovi sráči sa nedávno začali hrať s genetikou,“ začal Sarizaj vysvetľovať. „K mestu si netrúfnu, tam by ich tí strážni technovojaci rýchlo vybavili. Ale začali napádať obchodné skupiny, karavány, robotníkov a tak. Prúser je, že sa im podarilo zlikvidovať uhoľnú baňu a teraz je tam zasrané hniezdo.“

„Hniezdo?“

„Používajú nejaké zmutované chrobáky, ešte som to nevidel. Vedúci z Maxipolisu tam poslali svojich obrnencov, ale nedopadlo to najlepšie, vraj. Tak najali nás a pridali nám pár chlapov k dobru. Máme plameňomety a iné hračky, takže ich vyfúkame ako malé deti.“

„A na toto som prikývol? Však sa chytím od plameňometu, ako vo mne koluje ešte alkohol,“ zhodnotil som svoje šance a zapil to zvyškom vody.

„Neboj sa, ty si drž tú tvoju sekačku a ešte radšej aj toto,“ rukou začal šmátrať na zadnom sedadle a po chvíli mi podal dvojicu opotrebovaných veľkých revolverov.

„Vieš, že strelné zbrane nie sú moja parketa.“

„Viem, viem, to máš pre zicher. Až bude niečo od teba ďalej, tak to proste naláďuj olovom a potom to rozsekaj. Na, a ešte toto,“ okrem zbraní mi podal krátky kožený popruh s tromi lesklými striebornými valčekmi.

„Granáty?“

„Granáty, ale pozor, nie sú obyčajné explozívne. Až to tresne, vyletí von milión oceľových pilín, čo rozsekajú všetko. Jasný?“

„Jasný,“ zvyšok cesty sme pokračovali mlčky, ja som sa snažil udržať obsah žalúdka a Sarizaj sa venoval šoférovaniu. Z dlhej chvíle som si spomenul na deň, keď som ho stretol prvýkrát.

Hustý dážď mi bičoval tvár a studené kvapky pospájané do úzkych potôčikov mi zatekali za golier môjho koženého kabátca. Nechránená ruka oziabala na studenej rukoväti sekery, cítil som že kĺby mi zmrzli v krčovitom zovretí. Keď dlaň najbližšie otvorím, bude to bolieť. Skrýval som sa v húšti neďaleko meštiackeho statku, ktorý som sledoval, a vyčkával som. Dvojica strážcov sa rozhodla vymeniť pochôdzku v nečase za teplý grog v strážnici, ďalší traja pristupovali k práci zodpovednejšie. Počasie v tomto ročnom období neprialo, na pozemku nepobehovali ani psi. Určite sa tlačili niekde v búde a dúfali, že nebude dôvod vybehnúť von. Bude.

V kuchyni sa svietilo, kuchár ešte asi svoju každodennú rutinu ani s prichádzajúcou polnocou neskončil. Na poschodí som nevidel žiaden pohyb, ale v jednom okne sa mihalo svetlo petrolejky a premietalo abstraktné obrazce. Už nebolo na čo čakať. Ťažké kožené čizmy mi pomohli v rozbahnenom teréne držať rovnováhu a moja vzdialenosť od statku sa rýchlo skracovala. Proti temnému lesu som bol neviditeľný, vďaka dažďu ma nemohlo byť ani počuť. Chcel som sa dostať až do domu nepozorovane, bohužiaľ, jeden zo strážcov bral svoju prácu až veľmi poctivo.

„Narušiteľ!“ strážca stihol vykriknúť, kým mu moja masívna sekera rozpolila trup. Mŕtve telo začvachtalo v kaluži.

Situácia nabrala rýchly spád, noc sa rozospievala v balade automatov. Boli pohotovejší, než som čakal.

Osvetlenie nebolo dokonalé, strážcovia nevedeli presne, kde som, to im však nebránilo smerovať strelbu po hlase ich mŕtveho kolegu, našťastie nie veľmi presne. Sekera mi neumožňovala akrobatické manévrovanie, musel som útočiť. Čepel zbrane zarinčala, ako ju našla zablúdená guľka, to som však už letel z výskoku na osamoteného nepriateľa, ktorý sa práve v zákryte za malým výčnelkom snažil odistiť zbraň. Hlavu som mu oddelil plynulým sekou od tela, ani nezistil, čo sa stalo. Čepele zbrane nasali krv a zlovestne sa usmievali.

Otočil som sa a začal pátrať po ďalšom ciele, to ma však dávka z krátkej automatickej pušky zmietla do rozmokvaného bahna. V ústach som cítil rozmočenú hlinu, prenikla do mňa aj cez nos.

„Dostal som ho! Pozor, možno nebol sám.“

Vyskočil som na nohy, zovrel obojručne porisko zbrane a z výskoku ťal. Rana ho nezabila, keď som páčil zbraň z jeho hrudníka, nechápavo sa na mňa pozeral.

„Kto do čerta...“ vetu nedokončil, zabránila mu v tom rana do hlavy. Nasledovalo len mľaskavé žblnknutie.

Vždy som sa používaniu strelných zbraní vyhýbal, no niekedy sa nedalo inak. Aj tu som cítil, že len s obojručnou kráskou je to na mňa veľké sústo. Definitívne ma o tom presvedčili dve rany do chrbta, až po uši ma zavrtali do blata. Znovu. Muž, čo došiel skontrolovať moje telo, ma pre istotu ešte dvakrát strelil do chrbta z bezpečnej vzdialenosti. Cítil som jeho krok. Poležiačky som sa zaprel o prázdnu ruku a tou druhou som sa zahnal za seba. Zbraň sa zahryzla strážcovi do stehna a zakliesnila sa tam. Ďalší raz už vystreliť nestihol, strhol som ho za nohu k zemi a holou dlaňou mu prerazil hrtan. Fuška.

Vtedy prišli psy. Ledva som sa stihol postaviť.

Prvého som poslal k zemi úderom päste na nos, druhý sa mi stihol zahryznúť do predlaktia, zatiaľ čo sa ma tretí pokúsil zhodiť na zem. Ruku so zbraňou som mal ale k ich smole voľnú. Ukročil som do strany a jedného striasol, kalená čepel doslova rozštiepila ďalšieho ako krbové polienko. Posledný skúsil svoje šťastie znovu. Vykrútil som trup a ešte raz do psa strčil, skúsil zaútočiť, no nohy sa mu na blate prešmykli a zaboril ňufák do hlíny. Bez rozmýšľania som mu preťal väzy a čakal ďalší útok. Ten však neprichádzal. Kde je zvyšok? Odpoveď prišla vzápätí.

„Dobrý deň,“ prehovoril ku mne muž v dlhom plášti s trojhranným klobúkom na hlave. Držal si odo mňa bezpečnú vzdialenosť poistenú dvojicou revolverov. K ochranke domu určite nepatril. Neviem, kedy, ale zvyšok stráže musel zlikvidovať on.

„Ty si?“ spýtal som sa, zatiaľ čo som sa naoko zbavoval bahna zo šiat.

„Vyzerá to, že máme rovnaký cieľ, tak prečo ho nedokončiť spoločne. Volajú ma Sarizaj.“

„Johan.“

„Trochu nepraktické s tou sekerou proti automatom, videl som, že ťa párkrát zasiahli.“

„Stará škola. Podme teda, ešte tu niekto bude.“ To, že väčšina zásahov mi nič nerobí vďaka robustnej koženej veste, som mu nespomínal. Základ je, aby ma netrafili do hlavy.

Keď sme so Sarizajom pozabíjali všetkých v dome, pán domáci nás ešte rád priviedol k tomu, po čo sme prišli. V pivnici bolo zavretých jedenásť nahých, premrznutých a hladných, odhadom trinásť-, štrnásťročných dievčat.

Pán domáci sa živil ako otrokár. Predával dievčatá do bohatých rodín na chov, kde ich buď po zvyšok života znásilňovali, nútili rodiť deti, alebo časom zjedli. Zvrátený kraj.

Mňa si najal jeden zdevastovaný otec, aby som našiel jeho dcéru, a tak som sa dostal až sem. Ako som sa neskôr dozvedel, Sarizaj dostal zákazku na hlavu otrokára. Vtedy ešte pracoval sám. Potom sme už boli dvaja. Otrokára sme nezabili hneď. Pán Malinski, ako si hovoril, mal určite veľmi krutú smrť. Presné zrkadlo toho, aký život viedol. Zavesili sme ho na dva mäsiarske háky, vyvrhli mu vnútornosti a zlámali kĺby. Samozrejme, že celý čas žil. Dvere do miestnosti, kde visel, sme nechali dokorán, s prvými slnečnými lúčmi tu už budú najodvážnejší zdochlinozrúti. Ak bude mať šťastie, tak dovtedy umrie. Predstava, ako si tam tak visí na háku a nejaká hyena mu obžiera za živa črevá, mi vyčarila úškrn na tvári.

„Tak, a sme tu. Neodpadni, prosím ťa,“ informoval ma Sarizaj.

„Neboj sa o mňa. Ďalej ideme pešo?“

„Pre istotu.“

A tak sme vyrazili.

Bez mála dve desiatky žoldnierov s najrôznorodejšou výbavou postupovali od malej čistiny cez riedky porast stále viac dopredu. Uhoľná baňa je ďalej, ale pochopil som to tak, že musíme nájsť aj to hniezdo. V rojnici sme postupovali vysokou trávou, až som v diaľke zbadal vstup do banskej šachty. A nebol som jediný.

„Tam je baňa, páni. Oči na stopkách, niekde tu budú tie Ježišove kobyľky. Plameňomety z jednej a druhej strany, a držte formáciu. Atilen a Hansen, nájdite si fleka a kryte nás ostrelovačkami. Kasto, ty choď s technovojakmi viac po strane a držte chrbát,“ Sarizaj bol vždy prirodzený vodca. Bol som tomu rád. Človeku sa ide ľahšie na smrť, keď vie, že mu šéfuje niekto, kto si myslí, že vie, čo robí.

Ďalej sme postupovali bez slova, so Sarizajom rameno na ramene. V rukách držal svoje obľúbené kolty, no cez chrbát mu visela automatická puška. Ja som

mal sekeru na chrbte a zbrane od žoldniera v rukách. Cítil som sa síce ako nahý, ale vojsť plameňometu do cesty, len aby som mohol použiť sekeru, sa mi veľmi nechcelo.

Prešli sme až k umelo vyhlúbenej rovine, zrejme to bol bývalý kameňolom, a tam sme sa zastavili. Nikde nič.

„Dúfam, že nebudeme musieť liezť dole, tam ja nejdem,“ skonštatoval jeden zo žoldnierov a sadol si na kameň, medzi pery si vložil cigaretu. Zapáliť si ju nestihol.

Ozvalo sa dunivé POP a žoldnier s dierou v bruchu väčšou ako ľudská päst preletel okrajom a zmizol v hĺbke.

POP

POP

Ďalší dvaja muži padli k zemi.

„Od chrbtáá, kryte sáá!“ začul som niekoho, to som sa však už hodil na zem a sledoval som terén pred sebou. Prach sa dvihol v rozvírenom mračne, viditeľnosť nízka, dýchať skoro nemožné. To však Sarizajovým mužom nebránilo v strelbe naslepo do miest, kde tušili nepriateľa. Chrbát nám mal kryť Kasto s technovojakmi. Kastov trup práve pristál meter pred mnou.

O to väčšie bolo moje prekvapenie, keď som zbadal nášho nepriateľa. Štvorica technovojakov nás kropila z ručných samopalov a snažili sa nás zatlačiť do priepasti. Pasca.

„Sú to technovojaci, Sari. Plecháči! Podrazili ňá!“ zareval som mu do ucha, pár metrov od nás práve zaznela dunivá explózia.

„Vidím, kurva,“ s týmito slovami vyskočil na nohy a rovno strieľal z pušky, kolty stihol schovať. Napodobnil som ho.

Aj keď som nikdy v strelbe neexceloval, trafiť čo-to som ešte vedel. Aj na tú vzdialenosť som si bol istý, že som zasiahol, so strojarmi to však ani nepohlo.

„Malý kaliber,“ ukázal som Sarizajovi na zbrane, ten sa však venoval ďalej strelbe, až kým ho mŕtve telo jedného zo žoldnierov nezrazilo k zemi.

„Sme tu ako na jatkách, idem tam,“ oslobodil som sekeru z remeňov a celý zaprášený v predklone vybehol. Technovojaci sa rozostúpili, aby dokázali skupinu lepšie pokryť a nikto im neutiekol. Najbližšiemu nepriateľovi sa mi podarilo vpadnúť do boku pod rúškom prachového mraku. Všimol si ma, až keď mu moja zbraň dopadla na šiju. Spadol na kolená a než som znovu zaútočil, už stál. Zbraň mu vypadla a zostala na zemi, to mu ale nezabránilo, aby na mňa skočil s holými rukami. Ukročil som dozadu a zahnal sa sekerou. Výsledkom bolo, že sme obaja skončili na zemi - ja som nevydržal ten náraz zbraňou, on zas neudržal rovnováhu. Než som sa stihol nadýchnuť, už sedel na mne a svojím kovaním ma lisoval do hliny ako červa. Granáty. Mal som ich v popruhu okolo pása, nahmatať

aspoň jeden bolo v týchto posledných sekundách života skoro nemožné. Podarilo sa. Bruškom palca som odistil poistku a začal počítať.

Jedna. Ocelova päť dopadla na moju tvár.

Dva. Znovu.

Tri. Nadýchol som sa čo mi pľúca dovolili.

Štyri. Zasa tá hlava. V ústach som cítil, ako sa mi uvoľnil z lôžka zub, ústa mi naplnila krv.

Päť. Teraz.

Z celej sily som sa zaprel a technovojaka zo seba zhodil, s hrmotom dopadol na chrbát, ja za ním.

Šesť. Granát som strčil pod neho a pritlačil sa naňho celým telom.

Tlaková vlna ma zdvihla do vzduchu kolmo a rovno som pristál celý doumieraný naspať na vojaka. Alebo aspoň na to, čo z neho zostalo. Všade sa povalovali desiatky malých pilín, ostrých ako žiletky. Čo nemal strojár oplechované, bolo na kusy. Maličké kúsky - a že ich bolo!

Explózia za chrptom ma vymrštila znovu do vzduchu. V ušiach mi pískalo ako v čajovej kanvici. Aspoň som pristál do mäkkého. Konkrétne do zvyškov neznámeho žoldniera, krv mi skropila tvár.

„To som to dopracoval,“ precedil som medzi zuby a začal sa snať po stý krát driapať na nohy. Ďalšie explózia, tentoraz priamo pri mne. Tupá rana do zátylku a svet zhasol.

Keď sa človek prebúdzá po prechlastanej noci, má to niečo do seba. Všetko ho bolí, veľa si toho nepamätá, každý prudší pohyb sa rovná pokusu o samovraždu. Tak, ako mňa teraz bolela hlava, to som nezažil po žiadnom alkohole ani droge. V ušiach mi stále pískalo, mal som stuhnutý krk a tá bolesť v hlave bola nekonečná. A všade bola tma. To bolo tým, že som mal zavreté oči, ktoré som nevedel otvoriť. V ústach som cítil hlinu, nohami som nevedel pohnúť. Zmocnila sa ma panika. Muselo ma zavalit, napadlo ma. Začal som sa metať, čo mi stiesnený priestor a bolesti dovolili, až sa mi podarilo urobiť dosť priestoru pre pravú ruku, tou som začal hrabať. Po niekoľkých minútach moje pľúca znovu naplnil čerstvý vzduch a ja som sa vyvalil z nedobrovoľného hrobu. Dávivý kašeľ prešiel do zvracania. Uvedomil som si, že celé telo mám v jednom bolestivom ohni. S vypätím všetkých síl som sa presunul ďalej od zvratok a upriamil zrak na oblohu. Bola číra a plná hviezd, nič nezvyčajné v tomto kraji. Telo mi striaslo a prebehli mnou zimomriavky, zvláštny pocit. Bol som unavený. Privrel som oči, aspoň na päť minút si oddýchnem, a potom vyrazím. Zobudilo ma až páľivé slnko a hnusný

zápach.

Spomienky na včerajší deň mi boli barlami pri pokuse vstať. Vďaka myšlienke, ako spím v niekoho zahnívajúcom tele, ma znovu naplo, do úst mi však vbehli len žaluúdočné šťavy. Rozhliadol som sa okolo a donútil telo k opatrným krokom. Všade naokolo ležali telá. Medzi nimi prázdne nábojnice, vypálená tráva, čierna zem. Stopy explózií, nové krátery. Moja sekeru nikde. Ani Sarizajovo telo som nenašiel.

Našiel som zvyšky plameňometu, poškodené zbrane, nič, čo by som mohol použiť. A ja som chcel svoju sekeru. Technovojaci nás napadli, otázka znela, prečo. Nevybavené účty so Sarizajom, ktoré si chceli vybaviť mimo mesto? Alebo Maximiliánových strojárov infiltrovali zradcovia?

Nemalo zmysel sa tu zdržiavať, jediné čo mi napadlo, bolo vrátiť sa do mesta, do žoldnierskeho brlohu.

Kto mi, kurva, zobral sekeru?

Cesta naspať do mesta bola dlhá a únavná. Hraničné kontroly zo strán od púšte síce nie sú, no aj tak som po ceste stretol pár strojárov, ktorým som sa vyhýbal veľkým oblúkom. Bez zásob, bez zbraní, unavený som sa nakoniec po pol dni pochodu na slnku dostal do mesta. Bola už tma. Mesto žilo svojim nočným životom. Syfilitické kráľovné lásky postávali na rohoch ulíc a snažili sa votrieť do spálni miestnych, prevažne olejom napustených a železom obitých obyvateľov. Rozmýšľal som, akú majú v tomto povolani životnosť, keď raz-dvakrát za noc si ich odvedie tristokilová železná beštia.

Minul som najfrekventovanejší bulvár osvetlený veľkými petrolejkami a malým priechodom zamieril okolo námestia k brlohu žoldnierov. Ulica pred vchodom vyzerala pusto, brloh rovnako, ako keď som ho videl naposledy. Na rohu ulice sa práve šľapka dohadovala so svojim zákazníkom. Malý, asi meter a pol vysoký chlapík za sebou ťahal rozheganú dvojkoľosovú káru plnú vecí a niečo si mrmlal. Inak ani nohy. Vrátiť sa do brlohu som už nepovažoval za to najlepšie riešenie, ale ak nejakí žoldnieri neboli na výprave, tak ich možno nájdem práve tu. Alebo aspoň zbrane. Ak si dal niekto tú prácu zlikvidovať Sarizajovu jednotku mimo mesto, tak brloh by mal byť nedotknutý.

Dvere neboli zamknuté, potichu som vkľzol do slabo osvetlenej predsieni, parkety zaškripli. Recepčnú som nikde nevidel, chvíľu sa zdalo, že dom je opustený.

„Kde je zvyšok?“ prehovoril ku mne dovedy neviditeľný, zjavne opitý pištoľník sediaci pri okne. Jeho spoločník sedel na zemi a driemal.

„Koľko vás tu je, dvaja?“ odpovedal som protiotázkou.

„Traja. Pytón spí vzadu. Zvyšok je so Sarizajom, alebo má voľno.“

„Všetci sú mŕtvi,“ prešiel som k ocelevej skrini pri pulte a otvoril ju. Bola prázdna, žiadne zbrane.

„Čo?“

„Potrebujeme zbrane. Veľké zbrane. Technovojaci nás podrazili.“

Pištolník okamžite vytriezvel a skontroloval náboje v koltoch. Kopol do spiaceho parťáka a zakričal na tretieho dozadu. Niečo v tom zmysle, aby svoju hnilú riť okamžite doniesol k nemu. Traja opití žoldnieri budú musieť stačiť. Potreboval som ešte zbraň a mohli sme začať plánovať protiúder. Keby nevybuchla stena.

Miestnosť naplnil prach, triesky a neskutočné kvílenie niečoho mechanického. Čoho, som videl vzápätí. Oblial ma pot.

Pištolníkov pri okne zmasakroval oceľovým pásom okamžite, krvavú masu stroj odtlačil k protiláhlej stene a až tam monštrum zastavilo. Bol to obrnenec z hraničného priechodu Maxipolisu. Oceľové klepeto po mne nemotorne chňaplo, to už som však utekal dozadu. Vtedy sa vytackal Pytón s rozospatým výrazom na tvári. A ten výraz mu zostal až do smrti. Obrnencov gatling na ramene ho za plechového revu s nechutnou presnosťou rozstrieľal na dve polovice, zatiaľ čo ja som sa zbabelo skryl za neho. Temeno mi skropila Pytónova krv. Dvojitým oknom som vyskočil do malej bočnej uličky. Mal som výhodu, sem sa strojár nezmestí. A nezmestil.

Zato tú uličku zlikvidoval, ako keby tam nikdy nebola a hnal sa za mnou. Drvený kameň mu odlietaval spod pásov, hydraulika pískala, bol rovno za mnou. K palbe sa rozhodol, až keď sme vybehli na dlhú ulicu, jeho monštruózny kanón začal párať dlažbu meter predo mnou. V poslednej chvíli som zakľučkoval, čo ma spomalilo. Musím sa dostať na hlavný bulvár.

Hlavu mi o pár centimetrov minula obrovská slučka z masívnej reťaze. On ma chce uloviť živého? Zatočiť do uličky medzi dva menšie domy som už nestihol, strelba roztrhala zem pod mojimi nohami a ja som vyletel – hlavou napred. Neviem, aký by som musel byť rýchly, aby som mu ušiel. Len som odlepil líce od zeme, už som ho cítil. Spálený olej a strelný prach, zvuk motora. Okolo ramien sa mi začala ovíjať reťaz. Žmýkala zo mňa život. Mechanické klepeto, z ktorého reťaz vystrelila, si ma pritiahlo k sebe, obrnenec ma zdvihol spútaného do výšky a zahľadel sa mi do očí. Bez jediného náznaku emócií alebo predchádzajúceho varovania ma udrel do tváre. A znovu a znovu. Jednoduché riešenie. Moje nevládne telo si prehodil cez korbu a vyrazil do tmy.

Celý čas som bol pri vedomí, no po úderoch do tváre som bol rád, že mi dýchanie šlo plynule. Oči aj zvyšok tváre som mal zalepené vlastnou krvou, jej

železitú chuť som cítil v nose, na podnebí, na jazyku. Cítil som, ako mi v prameňoch zaschla na krku. Musel byť na mňa nádherný pohľad. Cesta netrvala dlho, po niekoľkých minútach som totiž cítil zmenu vzduchu, museli sme vojsť do budovy. Obrnenec ma znovu bez varovania zdvihol za reťaz do vzduchu a tentokrát bez jediného pohľadu mnou mrštil proti stene. Náraz a pád. Neskúšal som ani vstávať, lebo by si ten hod so mnou určite rád zopakoval. Ale aspoň zo mňa zliezla tá reťaz.

„Pán Johan, akú ste mali cestu?“ začul som hlas rozlievajúci sa miestnosťou. V tom hlase nebolo nič ľudské, znelo to ako tóny udierané kladivom do železnej tyče.

„Šlo to, neboli plné cesty,“ vytlačil som zo seba spolu s veľkým krvavým chuchvalcom.

„Umyť a priniesť ku mne. Hneď,“ hlas bol tak autoritatívny, že som sa skoro išiel umyť sám.

Žiadne kúpele v horúcom prameni hôr som nečakal, ale ako ma dvaja technovojaci zdrapli a ponorili mi hlavu do sudu s niečím, čo len vzdialene pripomínalo vodu, mi veľmi nepomohlo. Ale krv to zmylo.

Muži ma chytili pod ramená a začali ťahať tmavou chodbou. Sprievod nám robil obrnenec a pár ďalších strojárov. Interiér bol úžasný, nikdy som nič podobné nevidel. Členitá chodba sa rozdeľovala na viac menších, mala samostatné výstupy do malých okrúhlych miestností a celé to pôsobilo ako vytesané z jedného kusu. Jeden obrovský, mechanický organizmus. Organizmus, ktorý ma zabije. Chodba bola nekonečná, miestnosti rozľahlé, strop vysoký – bezpochyby Maximiliánov palác. Celá stavba, interiér aj exteriér, pôsobila depresívne, neboli tu žiadne známky toho, že tu vôbec žije človek – ale sú strojárji vôbec ešte ľudia? Nezničiteľné beštie závislé od industriálnych súčiastok a oleja, v tvári mŕtvy pohľad.

Dotiahli ma do oválnej miestnosti s vysokým stropom. Steny aj strop mali obsidiánovo čiernu farbu v kontraste s podlahou, ktorá bola dokonale biela a jemne svetielkovala. Nevidel som žiadny priamy zdroj svetla, čo to bolo, fosfor? Miestnosť pôsobila neprirodzena a cudzo ako niečo z iného vesmíru, ako niečo, čo postavil niekto, kto ani nie je človek.

Technovojaci ma hodili na zem, odstúpili a ďalej sa o mňa nestarali. Poriadne som sa rozhladol. Miestnosť bola rozľahlá, ale prázdna. Predo mnou bolo v rovnomernom polkruhu rozmiestnených pol tucta masívnych šedých stĺpov, ktoré sa nedotýkali stropu. V pravidelných rozostupoch pôsobili ako nemé sochy bez tváre. Z ďalšieho pohľadu ma zamrazilo, telo mi strnulo, svaly stuhli.

Vedľa stĺpov stál sám Maximilián. Vyzeral presne ako jeho socha v meste, len bol hrozivejší – hrozivo reálnejší. Po jeho boku stál môj starý známy obrnenec a

niečo veľmi zvláštne. Vyzeralo to ako veľké vajce na malých nohách, oceľový pancier celý pokrytý rôznymi číselníkmi. Keď som sa lepšie zahľadel, uvidel som v tom veľkom vajci človeka. Hlavu mal schovanú v malej oceľovej kupole, čisto mechanické ruky boli až príliš krátke v pomere k zvyšku tela. Ďalší z chorých Maximiliánových experimentov, muž - mechanické vajce. Tá predstava by mi za iných okolností prišla vtipná. No niečo mi hovorilo, že to vajce nie je karikatúra chlapa, ale dokonalý bojový stroj.

„Johan! Som nevýslovne šťastný, že žiješ,“ v miestnosti zadunel rovnaký hlas, ako keď ma priniesli do paláca. Odrážal sa od stien, rezonoval, no o jeho zdroji nebolo pochyb - bol to Maximilián.

„Mhm, krása...“ zamumlal som zo slušnosti miesto pozdravu.

„Teším sa hlavne preto, že, ako asi nevieš, zbožňujem súboje. Je však problém vidieť v dnešnej dobe kvalitného bojovníka čeliť niekomu z mojich mužov.“

„Zožer svoje oplechované vajcia...“ bol som slušnosť sama. Maximilián ako by ma ani nevnímal, pokračoval ďalej.

„A aby si sa nebál, že si v tom sám, venuj pozornosť pánovi vpravo.“

Sarizaj.

Sedel na stoličke, vnútornosti omotané okolo mojej sekery. Tak tu je, potvora.

Sarizaj žil, zjavne pri plnom vedomí.

„Ty bastard. Ani nedopraješ vojakovi smrť?“ začal som sa driapať na nohy. Cítil som, že mi pulzuje žila na krku. Technovojaci sa ani nepohli, aby ma zastavili.

Maximilián spustil hurónsky smiech, celá miestnosť sa triasla. Bolo to monštrum.

„O to je to lepšie, Johan! Súboj, ktorý ma príbeh! Dať ťa znovu dohromady s tým žoldnierom bol celkom problém, ale vidíš - vyplatilo sa! Už som sa však bál, že si ten boj neprežil. Mýlil som sa!“ Zasa ten smiech. „Každopádne, aby si nevravel, že nemáš o čo bojovať, motivujem ťa! Aby si sa mohol ozbrojiť, žoldnier musí zomrieť. A aby som ti rozhodovanie uľahčil, tu v týchto stĺpoch je dvanásť žien, ktoré, ak zomrieš, zomrú s tebou. Čo ty na to?“

„To mám bojovať s tebou? Načo? Po tých ženách mi nič nie je.“ Ako som to dopovedal, sivé steny stĺpov začali stúpať a odhalili sklenené vnútro, v každom bola jedna žena. V jednom bolo len malé dievčatko.

„Čo je toto za zvrátené divadlo?“ To už som stál na nohách a smeroval k Sarizajovi, skontrolovať, ako je na tom.

„Bojovať so mnou? Nebuď smiešny. Toto celé robím pre niekoho celkom iného. Nespoznávaš tie ženy? Tuto pán Malinski si dal prácu, aby ich všetky našiel. Jedna bola tehotná, keď si ju videl naposledy, čiže je ich dvanásť.“

Kolieska v mojej hlave zapadli na správne miesto. Robotické vajce zafunelo a

začalo vydávať neurčitý mechanický piskot, asi radosť. Malinski to prežil vďaka Maximiliánovi a teraz je z neho ešte väčšie monštrum. Toto všetko pre obyčajnú pomstu. Nieko mi zovrel predlaktie. Sarizaj. Zahľadel som sa mu do tváre. Vyzeral biedne, viac mŕtvy než živý, stískal zuby v obrovskej bolesti.

„Rozsekaj ho na sračky, kamarát. Vytiahni zo mňa tú tvoju zubatú a dokonči, čo sme pred rokmi začali.“ Stisk jeho ruky zosilnel a jeho oči ma prosili, prosili o smrť. Opätovoľ som bratské zovretie ruky a druhou rukou som pomaly zovrel porisko zbrane. Sarizaj sa na mňa poslednýkrát pozrel a očami mi dal signál. Keď som z neho ťahal sekeru, nevydal ani hlásku. Stisk na mojej ruke ochabol, hlava mu klesla. Otočil som sa čelom k mechanickým beštiam. Zazrel som, ako sa dievčatá v kuželových celách trasú strachom.

„Výborne, Johan! Robíš mi radosť. Žoldnier zomrel tvojou rukou, teraz už len nedopustiť, aby pomreli aj tieto krásky.“

V ústach mi vyschlo. Zhodil som na zem krátky kabát, ktorý by mi mohol brániť v pohybe, zbraň som pevne uchopil oboma rukami.

To už Malinski-vajce vyrazil. Pískal, hrmotal a miesto dvoch krátkych ručičiek sa z ničoho nič zjavili asi dva metre dlhé kosáky. Rozbehol som sa mu naproti.

Čakal som prudký náraz a rinčanie železa, strojár však na poslednú chvíľu bleskovo, neprirodzené rýchlo na jeho rozmery, uhol do strany a začal sekať mojim smerom. Rozkrájaný vzduch svišľal a ja som sa hodil na zem, tesne tak uniknúť mlynčeku na mäso.

„Bravo!“ povzbudzoval Max, dve obrovské železné lyžice zatlieskali.

Dokončil som kotúľ, vyskočil na nohy a okamžite sa otočil k Malinskému. Už bol skoro na dosah. Vtisol som sa medzi jeho dve čepele a ramenom z celej sily mu narazil do hrudníka. Zaknísal sa, ale ustál to. Márne som skúsil udrieť mu na plocho sekerou do nohy, na zem nespadol. Podklzol som mu pod pažou a kolmo zhora zaútočil. Na pol ceste mi zbraň zastavil jeho kosák. Neotočil celé telo, jednoducho otočil hrudník na druhú stranu. Podvodník.

Krátke prasacie nohy mu neposkytovali dostatočnú stabilitu, ako na taký kolos potreboval, znovu som sa ho pokúsil zhodiť, tentoraz priamym kopom do oblasti brucha. Ako keby som kopol do steny. Dvojica čepelí zazvonila o ostrie mojej pomocníčky, jedným neodobkovaným švihom mi zasiahol trapéz. Zatláčil ma do podrepu, vodorovne som švihol, ostrie sa zaseklo do jeho pancierového boku a vytvorilo tak sympatickú trhlinu.

Strojár zapišľal ako parný hrniec a ako besný sekol na miesto, kde som ešte pred chvíľou stál.

Útok zo strany nečakal, náraz na hlavu ním zatriasol. Kým získal rovnováhu, už som znovu útočil. Zastavil som na chvíľu a uhol stranou, potreboval som si oddýchnuť. Malinského zdobilo pár pekných hlbokých šrámov. A zjavne mu tiež

dochádzal dych.

Hruď sa mi hýbala v hlbokých nádychoch a štípala. Všimol som si, že mi nad bruchom pribudla tenká rana. Započúval som sa do okolia, zvuky, ktoré som pred tým nevnímal, začali naberať na intenzite. Ženský plač, krik a povzbudzovanie vojakov. Max len potichu stál a sledoval situáciu.

„Rozdrvím ťa, úchyl. Na prach. Tentoraz ťa nikto nedá dokopy,“ vyriekol som ortiel a usmial sa. Jeho kosy smrti zasvišťali proti mne, so šťastím som ich podbehol a zarazil mu čepeľ pod spojnicu medzi hlavou a obrovským trupom. Hneď na to som zapáčil a pokúsil sa hlavu vytrhnúť. Cítil som oceľ na chrbte, zahrýzala sa do mňa ako zuby oceľového monštra. Vypáčil som kovovú helmu a útoky na môj chrbát prestali.

Bol vnútri. Pozeral sa na mňa malými prasacími očkami, snehovo biela zjazvená tvár zasadená do obrovského kolosu. Z hlavy mu trčali na voľno tri drôty, predtým asi zapojené do helmy. Žil, kmital očkami, no nemohol sa ani pohnúť, tak závislý bol od celej svojej výstroje. Bezbranne tam stál, ciferníky na jeho brnení lietali hore dole a on len na mňa civel. Bastard.

Urobil som otočku okolo svojej osi a skoro obradne mu rozťal lebku, presne pod nosom som ho otvoril ako orech. Zvyšok tela sa chvíľu knísal a nakoniec ho gravitácia porazila. S hmotom dopadol na zem, z otvoru po hlave začala na bielu podlahu vytekať sýtočervená tekutina. Krv. Postupne sa k nej pridali aj potôčiky čiernej a zeleno-biely sliz, zjavne organická hmota, čo cirkulovala v Malinského pancieri.

Ležal tam ako rozbité vajce, čerstvo znesené, takže sa plod nestačil zmeniť a držal červenú farbu.

Rozkročmo som sa postavil oproti Maxovi a obrnencovi, nevšímajúc si ostatných technovojakov. Sekeru som držal pevne oboma rukami, vesta zo mňa visela vo franforcoch.

„Zdá sa, že som vyhral,“ skonštatoval som zjavné a urobil krok vpred. Každú chvíľu som čakal útok technovojakov.

„Vyhral. Som ohromený. Bolo to lepšie divadlo, než si myslíš. Ty aj tieto ženy ste, samozrejme, voľní. Mimochodom, zdá sa mi to, alebo sa ti nejako lesknú rany?“

Čo?

Obzrel som si rany na hrudníku a naozaj, ani som si nevšimol, že sú také hlboké. Museli to byť smrteľné zásahy, rany šli naozaj veľmi hlboko. A na mňa z nich teraz vykukoval matný kov. Čo to je, preboha, rebro?

Max zaregistroval moje prekvapenie a miestnosť naplnil šialeným smiechom.

„Zdá sa, Johan, že aj ty si jedným z nás!“ Max začal tliekať, ja som sa stále obzeral a ohmatával. V rozseknutom trapéze som zbadal tenké kovové vlákna,

niečo ako ochrannú sieť. Ako to, že som si to nevšimol skôr?

„Čo je toto za trik, ty oceľový hajzel? Zabijem ťa!“ Aj keď som penil a vyhrážal sa, zostal som stáť na mieste.

„Až budeš poznať sám seba a poraziš svoju minulosť, môžeš skúsiť poraziť mňa. Fantasticky sa dnes bavím!“

Na čiernej stene za Maxovým chrbtom sa rozsvietil modrastý oblúk. Max sa stále smial, no nič nevrazil a voľným tempom odkráčal. Obrnenec mi venoval pohrdlivý pohľad a zmizol tiež. Technovojaci začali pomaly otvárať stĺpy s väznenými ženami, no ja už som nič z toho nevnímal. Sadol som si vedľa Sarizajovho mŕtveho tela a tupo cival do žiariacej podlahy.

Konečne mi niektoré veci dávali zmysel, no tisíce ďalších som nechápal. Kto som vlastne? Vybavil som si zážitky z minulosti, keď pre mňa zásah zo zbrane nebol problém. Prečo som sa nad tým nepozastavil skôr? Moja výnimočnosť mi prišla tak prirodzená. Nemal som pocit, že som silnejší, ako boli iní strojár, dokonca by som povedal, že v boji mali navrch. Ale to som nevedel, čo som zač. A neviem to ani teraz.

Koľko s'z stojí Liberty

Zdeno "Ash" Mikláš

Miranda zastala na vrchole schodiska, elegantne zakriveného kvôli kompenzácii Coriolisovej sily. Teraz, pár dní po štarte, však tiažový valec nerotoval a tak nebolo čo kompenzovať, iba ak divoko roztočenú párty dole na rekrepalube. Dievčina roztopašne vyhupla na zábradlie a sklzla sa priamo doprostred tanečného víru, krútiaceho sa okolo centrálného piliera. Pod nohami sa jej pohotovo zjavila anima, virtuálna spoločnica módného hruškovitého tvaru a dokonale farebne zladená, s menovkou na okraji. Áno, dnešný večierok je zoznamovací, prvý po odlete z hviezdneho systému Zengaran.

Rozhliadla sa po okrúhlejšej palube zaberajúcej celý spodok južného tiažového valca. Novonajatí členovia posádky premiešaní s veteránmi medzihviezdnej prepravy sa vlnili v príboji nástojčivých melódií. Videopanely na podlahe, strope i stenách zaplavovali animy najrozmanitejších tvarov a farieb. Nováčikovia sa dali rozoznať na prvý pohľad, ich spoločnice v modro-oranžových farbách lodí Liberty sa vynímali v pestrej zmesi ostatných. Miranda sa pousmiala. Aj uniformita dokáže byť príťažlivá, no individualita a jedinečnosť sa na tejto lodi cení oveľa viac.

S tým istým úsmevom kývla pár známym a cieľavedome sa predierala k samoobslužnému barovému pultu. Tiahol sa v kruhu po celom obvode vonkajšej steny paluby. Spoločnica preskočila na strop a motala sa za ňou pomedzi rozvlnené animy tanečníkov. Dievča usadlo k štartovaciemu drinku a hodilo očkom na videopanel. Hmýrenie na ňom neustávalo, naopak, priam ju zvädzalo svojím podmanivým rytmom. Len jeden lodný emblém sa nehýbal, iba tak meravo stál hneď vedľa jej animy. Zarazilo ju to a ohliadla sa.

Sedel na vedľajšej barovej stoličke, obrátene, usrkával zo svojho koktailu a hľadel niekam dovnútra miestnosti. Oh, ten je nemožný! Mrkla na menovku jeho animy, naklonila sa k nemu a drgla ho do lakťa:

„Ahoj, Rowan!“

Pozrel na ňu a zažmurkal. Mladíčka oválna tvár, vážne sivé oči so šibalskými vráskami v kútikoch, počerná pleť. Celkom pekný, pomyslela si.

„Ehm... Ahoj...“

„Volám sa Miranda,“ pokynula rukou k svojej pestrofarebnej spoločnici.

„Nehľadiš správnym smerom. Ak sa chceš zoznámiť s posádkou, musíš pozerat na animy. Dnes je na každej meno toho, komu patrí.“

Smiešne podvihol tmavé obočie, zablúdil zrakom k panelu a opäť jej pozrel do očí.

„Aha...“

Usmiala sa a prstom zakrúžila vo vzduchu:

„Spoločnica ťa nasleduje po celej lodi, všade, kde sú videopanely. Jej vzhľad a štýl vyjadruje tvoju osobnosť, individualitu, jedinečnosť. S ňou môžeš naplno vyjadriť svoje pocity, dať ostatným najavo, čo cítiš a prežívaš. Tak sa čo najskôr zbav tejto placky, čo o tebe prezrádza iba to, že si čerstvý regrút.“

Zasmial sa:

„Ty si v posádke ako dlho?“

„Od narodenia. Pochádzam z lodného genetického fondu.“

Postrehol v jej očiach záblesk hrdosti, pokýval hlavou a chvíľu nad niečím uvažoval. Miranda si jeho mlčanie vysvetlila po svojom:

„Vôbec to neznamená, že som preto nadradená. Na Liberty sme si všetci rovní. Keď preukážeš svoje schopnosti, máš aj ty šancu dostať svoje gény do fondu.“

S úsmevom prikývol.

Tiež sa naňho usmiala:

„Ty si z tohto hviezdneho systému?“

Zažmurkal, na okamih zmeravel a potom zhlboka vydýchol:

„Nie, nie som odtiaľto.“

Mirande zažiarili oči:

„Takže si sa už plavil medzi hviezdami? Myslím, na vlastnej malej lodi, osamote, s opratami osudu vo vlastných rukách? To by som chcela zažiť. Vieš, na Liberty si vlastne ani neuvedomíš, že tam vonku je nesmierny vesmír. Tu vnútri je to také nudné!“

Pozrel na ňu neisto, v pomykove, či to myslela vážne alebo zo žartu. No jej bezprostrednosť ho uvoľnila.

„Radšej by si mala zostať len pri romantických predstavách. Na Zengaran som sa dotrepaľ v podpalubí prieskumnej brigý haviarov. Vzali ma ako kadeta, aj keď otrok by znelo príliehavejšie. Keď som sa na zengaranskej stanici dopyčul o náboře pre lode slobody, rýchlo som z brigý zdrhol.“

Dievča mu dychtivo viselo na perách.

„To muselo byť hrozné! Ako si sa k nim dostal?“

„Odmalička som sníval o tom, že sa stanem členom posádky Liberty. Myslím, že som sa pre to narodil. Využil som šancu, odišiel od otca a nalodil sa na prvú loď, čo letela okolo.“

„Od koho? Od akého otca?“

Mladík namrzene mávol rukou:

„Od môjho otca! Už som mal plné zuby jeho poučovania, kázaní pátra Feza i svätuškárstva ostatných bráťov. A nemohol som sa pozerať, ako si z maličkej Tissi robia modlu...“

Dievčina dávala celým výzorom najavo, že nechápe ani slovo, no Rowan si to zrejme nevšimol a s horkosťou v hlase pokračoval:

„Z bájky o Rojovi, veľkom bohovi prachu, si spravili náboženstvo. Kedysi vraj pred ním ušli a teraz sa trasú strachom, že ich nájde a potrestá. Celé to ich šibnuté učenie... Som šťastný, že som odtiaľ vypadol.“

S porozumením prikývla. Rodinné vzťahy a náboženstvá poznala len z počutia. Zaostalé formy spoločnosti, zväzujúce a nerovnoprávne, plné fyzického i psychického násillia. Nepochopiteľné s progresívnym spoločenským usporiadaním na lodiach Liberty. Chápala Rowanovu nechúť rozprávať o minulých trápeniach. Citlivo, ako to len žena dokáže, sa dotkla jeho dlane a zmenila tému.

„Takže teraz si si splnil svoj sen. Aký je to pocit?“

S neistým úsmevom pokrčil plecami:

„Ešte stále som sa nespamätal. Je ťažké tomu uveriť. Veľa vecí na Liberty je iných, než som si ich predstavoval. Ale je to úžasné!“

Miranda sa zasmiala a koketne pohodila hlavou:

„To áno. O tej brige mi ešte budeš musieť porozprávať.“

Zoskočila z barovej stoličky a potiahla ho za ruku.

„Poď tancovať. Neboj, naučím ťa to.“

Šlo to ľahko. Ukázala mu, ako nastaviť spoločnicu do režimu tanca, a potom už iba nasledoval kroky, ktoré anima vyznačovala na podlahe. O chvíľu pobadala, že zo seba striasol stres a neistotu. Obaja sa rozvlnili v poryvoch hudby zladení s ostatnými tanečníkmi. Melódia sa zvolna menila. Pulz ustal, tóny vyleteli do závrtných výšok, pretiahnutých až do nekonečna.

Dievčina rozpažila ruky a zaklonila hlavu. Už ani nemusela zavrieť oči, aj bez toho prestala vnímať svoje okolie. Vôkol nej sa rozprestrela temnota poprebodávaná miliardami žiarivých bodov, spod nôh jej presvital najžiarivejší červený krížok, hviezda systému Zengaran. Tesne vedľa hviezdy sa jagala bodka odletového lúča, sústredeného vlákna laseru opierajúceho sa celou hybnosťou svojich fotónov do striebritej plachty Liberty. Po štarte loď plne závisela od tohto pohonu, zatiaľ nenabrala všetky predoslané balíky antihmoty a jej

anihilačný motor pracoval na minimálny výkon. Miranda si však nikdy nezaťažovala hlavu technickými detailmi, len jemne mávla dlaňami a v pomalom výkrute sa kochala výhľadom na všetky strany.

Vtom končekmi prstov zavadila o niečo neviditeľné, čosi, čo nedokázalo odpútať svoje vedomie pre ilúziu letu vesmírom. Rowan. Naslepo nahmatala jeho ruku a cez ten dotyk vyslala do jeho mysle príval predstáv. Zjavil sa po jej boku, s úžasom sa rozhladol po nekonečnej rozľahlosti priestoru, v ktorom sa vznášali. Chvíľu leteli spolu bez pohybu v pozvoľnej rotácii. Držal ju za obe ruky a chvenie jeho dlaní prezrádzalo ohromenie a závrat, čo ním lomcovali. Ona naopak pocítila uvoľnenie, zbavila sa podvedomého tiesnivého pocitu z uzavretých priestorov, úzkosti palúb a lodných koridorov vystlaných videopanelmi, po ktorých ju prenasledovali vlastné i cudzie animy. Bola voľná, aspoň pre túto chvíľu.

„Môžeme letieť, kam sa len zažiada!“

Mladíkovým rukám sa vrátila istota. Precitol z údivu a napriahol ruku k jasnej hviezde nad nimi. Jej svetlo zmodralo Dopplerovým efektom, ako sa k nej približovali, hoci žiadne zrýchlenie necítili. Ilúzia vesmírneho priestoru má aj svoje výhody. Dievča hľadelo na zvolna plynúce stálice zrkadliace sa v jeho očiach. Všimol si to a opätovoľ jej hlboký pohľad, z ktorého ju mrazilo i rozpaľovalo zároveň. Priestor okolo nich zhustol, prelietali riedkym medzihviezdny m plynom, ktorý im takmer vyrazil dych a pritisol ich k sebe. Cieľová hviezda sa zmenila na krúžok a modrastý odtieň uvoľnil miesto žltej. Zastali.

Zlatistý jas ešte stále vzdialeného slnka zalieval mladíkovu tvár. Odtrhol zrak od jej očí, vystrel pravú ruku k žltej stálici a zvesil ju z vesmírnej klenby. Zažiarila mu medzi prstami ako trblietavá perla. Dievčina mu tam zvedavo nakukla a on ju vložil ju do jej dlane. S očami upretými na ligotavý šperk zaborila líce do jeho hrude, v pomykove, či má hľadiť do svetla hviezdy, alebo sa pred ním ukryť. Vo svojom vnútri zakúsila čosi nepoznané - príval rozochvenej nehy. Prúdil z jeho prstov, ktorými ju láskavo hladil po krátkych vlasoch, vsakoval do jej pokožky a zapľňal v nej nečakane objavenú vyprahnutú studňu, o ktorej predtým nemala ani tušenia.

Do kútikov očí jej vystúpili slzy, vlastne vôbec nechápala, prečo. Cítila sa zmätená, kvôli hviezdному kúzlu v dlani, či azda jeho objatiu a pohladeniu, darovanému bez postranných úmyslov. Alebo kvôli všetkému naraz, kvôli samotnej tejto trpkosladkej chvíli. Zrazu sa z jej podvedomia predrala na povrch túžba po Spojení s ním, žiadostivosť, čo sa dosiaľ tajila v hĺbinkách jej mysle. Áno, zavedie ho k Médiu. Pocítila neomylnú istotu, že on je ten pravý, že s ním to bude výnimočné. Bez váhania sa načiahla a vzala ho za ruku:

„Poď za mnou! Ochutnáš niečo, čo si ešte nezažil.“

Zovrela v dlani žiarivú perlu a vyrazila vpred, až mykla prekvapeným mladíkom a potiahla ho za sebou. O chvíľu minuli trpasličiu dvojhviezdu dožívajúcu pokojnú starobu, preniesli sa cez pustatiny s pár starými vyhasnutými stálicami a vnorili sa do prachovej hmloviny ďaleko bokom od letových koridorov. Náhlila sa stále viac, hnaná silnejúcim nutkaním. Predrali sa pomedzi oblaky a uprostred, v prázdnej dutine, do ktorej by sa zmestila hviezda z hlavnej postupnosti, sa pred nimi zjavila veľká oválna anima. Vznášala sa v centre hmloviny ako polosplasnutý balón a trčali z nej dlhé pestrofarebné výstupky pripomínajúce pokrivené dikobrazie ostne, ktoré sa pohodovo hojdali v neexistujúcom vánku. Zrazu zablikala a rozsvietila sa. Na jej povrchu sa roztočili dva protibežné víry, čoraz rýchlejšie, až vytvorili hlboko preliačené žiariace oká. Obrovská spoločnica nimi pozrela na dvojicu:

„Víta vás Médiom Spojenia! V celom univerze nenájdete viac emócií, viac pocitov, viac vzrušenia, než práve u nás!“

Miranda nedočkavo prevrátila oči. Načo tie zbytočné reči, radšej by už mali ísť na vec. Médiom na ňu sústredilo svoje reflektory:

„Vychutnávaj si cestu k vyvrcholeniu, mica, lebo ani nepoznáš, že si na vrchole pôžitku. Navyše, moja sladká, tvoj úver onedlho narazí na svoje dno, takže by si si mala začať zvykať na pôst. Namiesto mojej dobroty budeš hltat len vesmírny prach.“

Na jazyk sa dievčaťu natlačili jedovaté slová:

„Na to som sa sem nemusela trepať, prachom vraj máme naložené všetky prepravné kontajnery...“

Postrehla Rowanov udivený pohľad, tak radšej prehltna zvyšok štiplavej poznámky a utopila ho v žalúdočných štavách. Anima sa vrátila k svojmu povznesenému prejavu:

„Môj materiál je jedným z najlepších. U mňa zažijete ešte luxusnejšiu jazdu, než si vôbec sami dokážete predstaviť.“

Potom médiom mrklo na nováčika:

„Pre čerstvého regrúta namiešam špeciálny akciový koktail. A s radosťou ti otvorím štedrý úver.“

Z hĺbky víriacich ôk vyplávali ako na povel ich vlastné spoločnice. Mirandina ladána hruštička sčervenela od vzrušenia, ktoré vycítila vo svojej majiteľke, mladíkov lodný emblém nejavil žiadnu zmenu.

„Potvrďte obaja svoju platbu za Spojenie!“

Dievčina s nedočkavosťou ťukla prstom na svoju animu a pokynula Rowanovi, aby urobil to isté. Reagoval ako vo sne. Spoločnice sa zväčšili, zredli ako obláčiky pary a ovinuli sa okolo nich. Miranda schytila mladíka za obe ruky a svet sa s nimi zrazu prevrátil. Veľká anima sa zodvihla, presunula sa nad nich a každého

zaliala meravým svetlom z jedného oka. Dievčine prebehla myslou spomienka na paniku, keď ju bledá žiara pohltila po prvý raz. Stisla ešte tuhšie partnerove ruky a usmiala sa naňho so sladkým príslubom. Nedal ničím najavo, že ju vníma. Médium ich zaľahlo, vtiahlo ich do vírov svojich ôk a obalilo zábleskami statickej elektriny.

Spojenie nastalo okamžite. A trvalo tiež len okamih, jeden moment úplného splynutia myslí, keď sa zo samostatných jedincov stala prepojená bytosť vŕahujúca a spájajúca pocity, názory, spomienky i skúsenosti všetkých. Vnemy každého jedinca mnohonásobne umocnené vnemami druhého, prúdy emócií zlievajúce sa do všemocného nezdolateľného prívalu. V zlomku sekundy zapadli všetky kúsočky vesmíru do seba ako dieliky stavebnice, všetky jednotlivosti náhle dávali zmysel, každý detail získal svoj osobitý a jedinečný význam.

Iskra Spojenia jej načisto oslepila zrak. Chcela sa pohnúť, zacloniť si oči rukou, ale nešlo to. Gúľala očami, pred tým ostrým bodavým jasom sa však nedalo ukryť. Potom sa pozrela Inam. Inam, kam sa dalo pozrieť len počas Spojenia. Ten pohľad napŕňal jej myseľ jemnou zmesou chutí a vôní, nepomenovateľných a neuchopiteľných, no zároveň sladko konkrétnych. V pozadí vylietavali a vzápätí vyhasínali tiene zvukov, zo zabudnutia sa vynárali fantómovia bolesti, aby sa opäť rozplynuli v dokonalej úľave. A uprostred všetkého sa vynárali spomienky prepletené so snami, navlečené ako koráliky na náhrdelníku.

Pomaly sa brodila v jeho pamäti. Riadiaci mostík, rovnaký ako na Liberty a predsa iný. Naraz pochopila, prečo. Všetky videopanely sú mŕtve, vyhasnuté, iba kontrolné displeje chrlia haldy nezrozumiteľných údajov, grafov a obrazcov. Kabína navigátora - tú nikdy v živote nevidela. V kresle uprostred sedí veľký muž, „otec“. Zvláštny pocit, nazývať tak nejakého konkrétneho človeka. Otec ho berie na ruky a ukazuje mu štyri malé okná, priezory do skutočného vesmíru. Mirandu ohromil rozdiel medzi tanečnou ilúziou a pohľadom do ozajstných diaľav kozmu, aj keď cez hrubé sklá v trojuholníkových otvoroch zazrela iba maličké výseky medzihviezdneho priestoru. Hĺbka prázdnoty ju očarovala a vŕahovala do seba. No videnie zmizlo. Zjavila sa spomienka na priestor rozdelený na dve polovice. Dolná plochá a pevná, bežiacia spod jeho nôh až k horizontu na stretnutie s hornou, vzdušnou a plnou svetla. Takto vyzerá povrch planéty!? Emócie dievčiny sa prepletali s pocitmi chlapca stojaceho prvý raz na pevnej zemi.

Náhle záblesky, obrázky striedané v rýchlom slede. Pohľad na pátra Feza, na Aisul, Matku Osvietenej. A nakoniec na sestričku, malú Antissiu. Nikdy ju nevolal Osvietenou, ani sa jej nekľáňal ako modle. Vlastne nikdy nechápal, prečo to

ostatní, vrátane jeho otca, robia. Tissi k nemu pristupuje s upokojujúcim úsmevom. Dáva mu bozk, na rozlúčku. Rowan odchádza. Navždy.

Miranda s dievčatom osamela. Stáli v hmlistom opare, ktorý jej siahal po kolená, Antissii po pás. Viac smog než opar, prelieval sa vo vlnách a hadil sa okolo nich. Mirandou prenikol sychravý strach. Uvedomila si, že tá dusivá prašná hmla je živá, inteligentná, a že jej meno pozná. Volá sa Roj.

Dievčatko sa na ňu usmievalo, čoraz širšie, až sa Miranda zachvela. Úsmev sa rozťahol do úšľabku, Tissina hlava sa prudko zaklonila a z doširoka rozdavených úst vytryskol prúd prachu. Vznášal sa všade vôkol, lepkavý ako púder, zadúšal ju a oslepoval. Uvedomovala si samozrejme, že vo vnútri Spojenia nepotrebuje dýchať, že Roj je len výplodom prepojených myslí, ale tým ju to ľakalo ešte viac. Naslepo tápala okolo seba, rozrážala prachové nánosy, hľadala únik kamsi do voľného priestoru. No sám priestor zhustol. Zabárala sa doň, zachytávala sa o tvrdé plochy a hrany vynárajúce sa z prachovej temnoty. Roj sa okolo nej zoskupoval do štruktúr a konštrukcií, strojov i podbytotí, ktoré sa vzápätí rozpadali naspäť na čiastočky svojej prapodstaty. Pohyb sa stával čoraz náročnejším. Zmocňovala sa jej panika, klaustrofobická hrôza. Dokázala zvládvať strach z uzavretých priestorov, veď na lodi prežila celý svoj život. Teraz však na ňu doľahol všetkou váhou a bránil jej čo i len sa nadýchnuť. Ešte vzopretie z posledných síl, márne. Prach sa nakopil všade okolo nej, znehybnil ju a pochoval. Ocitla sa uväznená v hrobe.

Ležala nepohnute obklopená tuhou bielou tmou. Ešte stále dokázala vnímať, jej vedomie ešte nezomrelo. Aj keď nevnímala nič, uvedomovala si, že túto schopnosť nestratila. Prekvapilo ju to. A prekvapilo ju aj to, že dokáže byť prekvapená. Alebo je to všetko inak? Čo ak zomiera, prechádza agóniou smrti a jej vyhasínajúce vedomie spomaľuje aj vnímanie času. Ako to povedal niekto, z koho v jej pamäti zostal už len tieň - smrť je podobná kolapsu čiernej diery, nikdy neuvidíš jeho úplný záver. Potom sa jej čas zastavil.

Jedno zrníčko prachu sa pohlo. Vydalo pritom slabý zvuk, kratučký zášum, prejav drobného trenia o iné zrnko. Vycítila to. Napriek chýbajúcim zmyslovým vnemom vedela, že sa to stalo. S napätím čakala, či sa pohne znova.

Pohlo sa. Za ním ďalšie. Akoby sa usádzali, hľadali si miesta s minimálnou potenciálovou energiou. Šum zosilnel, prešiel do vrzgania a praskotu. Prachový monolit, v ktorom bola uväznená, sa rozpadal. Pukliny sa rozbiehali naprieč tuhou matériou, prehlbovali sa a rozširovali. Častice prachu sa rozpadávali a mizli, vzápätí nasledované väčšími kúskami. Erózia sa ich zmocňovala neustále sa stupňujúcou rýchlosťou, rozbíjala ich a požierala zvnútra. Napokon nezostalo naokolo nič, iba prázdnota. No jej nádej vo vyslobodenie zhasla. Prázdnota pre ňu nepriniesla slobodu, ale zúfalstvo. Beznádej v okovách bola ničím oproti

beznádeji, čo prišla po uvoľnení z okov, vystavení jej duše napospas ničote.

Sily rozpadu, nenásytné a vyhladované, sa teraz zahryzli do nej samej. Krmásali a trhali ju na kusy, rozbíjali jej vedomie na jemný piesok. Pozostatky jej mysle rozvieval silný tlak vetra. Vetra? Kde sa tu vzal vietor? Vzdušné prúdy narážali do seba, stáčali sa do kruhu a piesočné zrnká ukladali v jeho strede. Rozkúskovaná myseľ opäť nadobudla stratenú celistvosť, obnovila sa vo víre orkánu, ktorý ju objímal.

Precitla mu v náručí, s tvárou pritlačenou na jeho hrudi. Bolestne vzdychla. Tolko utrpenia za taký krátky okamih! Nebola schopná to pochopiť, naplno precítiť tolku bolesť duše. Hľadel na ňu vážnymi očami, svetlo videopanelov mu vyrývalo do líc ostré vrásky. Niesol ju kamsi preč. Nejasne si uvedomovala, že pritom prekračuje ležiace poprepletané telá tanečníkov. Nehýbali sa a páchli močom, zvratkami, výkalmi. Zavrela oči a vnorila tvár ešte tuhšie do jeho kombinézy, aby sa uchránila pred náporom smradu a potlačila dávenie.

„Čo sa to - porobilo? Niečo také hrozné som ešte nikdy nezažila!“

Jeho hlas znel vyprahnuto ako púštne údolie:

„Uvidela si malý kúsok pravdy. Väčší by si nezniesla.“

Pristúpil k dverám výťahu a privolať ho. Vzhliadla k nemu:

„Kam ma nesieš?“

Nestihol jej odpovedať.

Kabína sa otvorila a vystúpil z nej nižší zavalitý muž s dvomi mohutnými poskokmi po stranách. Nezastavoval sa, jeho pravica plynule švihla k Rowanovmu krku a vzápätí sa stiahla späť. Iba na okamih sa mu v dlani blysla tenká ihla. Miranda pocítila, že nohy mladíka sa podlomili. Tučniak ho ladne obkružil a zastal naspäť pre ním, teraz už kľačiacim na kolenách:

„Elév Rowan, si obvinený zo sabotáže a útoku na posádku lode. Ja, sudca Lamboya, ťa v mene Liberty zatýkam.“

Pomocníci bystro priskočili, jeden zachytil bezvládne padajúceho mladíka, druhý odtiahol bokom zmätenú dievčinu. Rowan ležal dolu tvárou, paralyzovaný, z pootvorených úst mu visel kvapeľ slín a hlienu. Iba jeho nehybné oči nestratili lesk, jediný znak toho, že zostal pri vedomí. No sudcov asistent mu aj tak pre istotu zvieral predlaktia a kolenom drvil krížovú chrbticu.

Lamboya sa dôležite zhupol na špičkách, akoby chcel vyzeráť vyšší.

„Svojím konaním si sa zbavil práva na osobnú slobodu. Do súdneho pojednávania, ktoré sa bude konať o dva štandardné dni, vyčkáš vo väzenskej karanténe. V druhom stupni hibernácie, bez možnosti pohybu i bez činnosti

vyššej nervovej sústavy. Spoločnosť Liberty ma poverila vyšetrovaním prípadu aj vynesením rozsudku.“

Miranda to všetko sledovala spoza mliečneho skla letargie, schopná vnímať, ale nie porozumieť. Svaly jej ochabli, spadla sánka a povolili zvierače. Zápach si vynútil Lamboyovu pozornosť. Zhnusene skrivil tvár a pokynul rukou:

„S ňou na ošetrovňu! Budem potrebovať jej svedectvo.“

Scéna zatýkania sa začala vzdávať, ako ju pomocník ťahal do výťahu. Zatvárajúce sa dvere ju odrezali od všetkého, čo sa udialo na palube. Posledné nitky spojenia so skutočnosťou sa pretrhli a ona sa definitívne zrútila do bezvedomia.

Prebrala sa v kajute na nemocničnej palube, podľa zakrivenia stien blízko centrálnej osi lode. Ošetrovateľka kontrolovala prístroje pri jej hlave a vedľa postele stál sudca Lamboya. Vyzeral ustarane. Mlčky vyčkal, kým sestra skončí a opustí izbu.

„Som rád, že sa ti polepšilo. Už som si robil o teba starosti.“

Videla pohyb jeho pier a vnímala slová, čo hovoril, ale myslou sa nachádzala niekde úplne inde. V púšti plnej prachu. Rozlepila vysušené pery a zopakovala už raz vyslovenú otázku:

„Čo sa to stalo?“

„Dostala si sa na škaredý výlet. Veľmi škaredý. Prvý v tvojom živote, ak sa nemýlim. Kvôli tomu zelenáčovi. Pokúsil sa preniknúť do riadiacich systémov Liberty a poškodil ich. Alebo to urobilo niečo, čo sedelo skryté v jeho hlave, tak hlboko, že to ani nástupné testy neodhalili. Tvoje vidiny sú len vedľajší efekt. To prejde.“

Sugestívnosť jeho hlboko položeného hlasu ju minula bez účinku. Naďalej blúdila v piesočných dunách bez nádeje na oázu. Sudca sa naklonil bližšie.

„Povedz mi, čo si videla v Spojení. Vyrozprávaj sa z toho, rýchlejšie sa vymotáš zo svojich preludov.“

Načiahol sa po jej ruke, ale ona ju rýchlo odtiahla. V myšli sa jej vynorila spomienka na tenkú ihlu v jeho dlani. Stiahol sa späť, v obrannom geste odkryl prázdne ruky, no ona si ďalej kľčovito objímala zápästie, akoby si ho chránila pred uhryznutím.

„Som tam stále. Obklopená prachom. Všetci sme obklopení...“

Lamboya si vzdychol:

„Ostatní z rekrepaluby sú na tom horšie než ty. Vyše polovica posádky je v bezvedomí, nič okrem vegetatívneho nervového systému im nefunguje. Loď letí v

núdzovom režime, riadiace počítače sa zbláznili a stále nie sme schopní zistiť, čo sa vlastne stalo!“

Odrazu sa s predstavami, ktorými sa brodila, prepojil zablúdený úlomok reality. Tak náhle, až sa strhla:

„Je pravda, že všetky prepravné kontajnery lode sú naplnené prachom? Čo to vezieme za náklad?“

Mužovo čelo sa zvlnilo starostlivosťou.

„Preludy sú zrejme indukovanou halucináciou spôsobenou nepodloženými správami o našom náklade. Sama vieš, že na prístup k údajom z obchodných zmlúv nedosahuješ dostatočný level. Možno, keď prispeješ k odhaleniu zámerov a úmyslov toho... sabotéra, napomôžeš tým aj k vlastnému postupu.“

Zarazene mlčala. Kariéra bola to posledné, na čom jej teraz záležalo. Sudcu jej mlčivosť popudzovala, nevydržal stáť na mieste, nervózne sa prechádzal po kajute. S hnevom udrel do ovládania dverí.

„On ušiel. Rozumieš? Ušiel! Prebral sa z hibernácie, oklamal všetky senzory a dokonca zničil svoju animu! Nevie, ako to dokázal, neviem ani to, kde je, a už vôbec netuším, čoho všetkého je schopný!“

Bezmocný hnev v jeho hlase ju vystrašil tak, že potlačil aj radosť z tej nečakanej správy. On ušiel... Neverila v jeho vinu, no poddala sa sudcovmu nátlaku. Privrela únavou oťaženej viečka a dotkla sa svojej poranenej pamäti.

„Videla som loď, rovnakú ako Liberty, ale zároveň úplne inú. On... On sa na nej narodil! A jeho otec takisto. Nedáva to zmysel, nikto z lodného genofondu predsa nemá otca, ani tú... matku... Stál na povrchu akejsi planéty, spolu s inými ľuďmi... Nakoniec sa tam zjavilo dieťa, malé dievčatko. Z neho prúdil všetok ten prach. Potom sa všetko stratilo v oslepujúcej smršti.“

Lamboya stál meravo v otvorených dverách a vstrebával každé jej slovo. Keď dohovorila, husté obočie sa mu spojilo do ostrej línie a jeho zreničky zakalilo úporné premýšľanie:

„Hmm... To by mohlo súhlasiť.“

Na sudcov chrbát dopadol tieň z chodby:

„Áno, to súhlasí!“

Lamboya sa zvrtol nečakane bystro na jeho nemotornú postavu. No hneď za tieňom sa mihol úder, rýchly a presne mierený. Nízky muž sa zrútil dovnútra, zastavila ho až posteľ. Vo dverách sa zjavila štíhla silueta. Rowan! Miranda naňho pozerala ako vo sne.

Sudca nabral stratenú rovnováhu: „Načo si sem prišiel?“

Nečakal na odpoveď, zároveň s otázkou sa odrazil od lôžka a ľavou rukou švihol k utečencovej tvári. Ten zachytil jeho zápästie, potiahol ním v smere úderu a narušil Lamboyovu stabilitu. Päšť narazila do steny, zlomená ihla zazvonila na

dlážke. Sudca ju vzápätí nasledoval. Zdola zagánil na mladíka: „Čo máš v úmysle, väzeň?“

Rowan zastal nad ním so zaťatými päťami: „Čo máte v úmysle vy so mnou? Čo som vám urobil, keď ste ma uväznili ako zločinca?“

Lamboya sa prisunul chrptom k stene. Jeho anima sa bezradne vznášala na paneli nad hlavou.

„Vážne si poškodil lodné systémy. A práve som zistil, kto si. Pred šestnástimi referenčnými rokmi jedna z lodí flotily Liberty zmizla bez stopy. Ty si bol členom jej posádky. Si jediný, ktorý sa našiel. Mieniš zničiť aj túto loď?“

Mladík v pomykove uvoľnil zovretie dlaní, potom pohodil hlavou a prudko sa zasmial: „Zničiť? Dlhé roky som len sníval, že sa mi dostane cti rátať sa medzi členov posádky Liberty. Ozajstnej Liberty, plnej života a slobody, nie toho polovraku, kde som sa narodil. Ja že by som mal zničiť svoj životný cieľ?“

Sudca fľochol na dievčinu. Meravo vytriešala oči na oboch mužov a zo všetkých síl sa usilovala pochopiť, čo sa to pred ňou odohráva.

„Tak prečo si zaútočil na relaxačný komplex?“

Mladík cúvol k lôžku a jeho pohľad sa stretol s Mirandiným. Vycítila z jeho pohľadu súcit a nehu. A možno aj niečo viac. Odtrhol z nej zrak a úsečne odvetil ležiacemu mužovi: „Relaxačný systém! Honosný názov pre automat na halucinácie. Slastné zážitky na počkanie, zmiešané dohromady do presladenej žbrndy. A na konci toho mlynčeka vypadávajú ľudia s vybudným mozgom, čo sa ledva vedia dočkať ďalšej jazdy. Možno by si táto loď naozaj zaslúžila zničenie.“

V izbe sa rozľahlo nehybné ticho. Dievčina pozrela na utečenca vlhkými očami. Chápala horkosť v jeho hlase, vnútri svojho srdca cítila to isté. Opatrne sa nahla dopredu, po štyroch prešla na kraj postele a prstami vkĺzla do Rowanovej dlane. Mladík sa na ňu smutne usmial a vtisol jej bozk na hánky.

Sudca ho prebodol pichľavými očami: „Liberty znamená slobodu. Každý člen posádky si môže slobodne vybrať, ako bude tráviť svoj voľný čas a na čo použije svoje kredity. Podporovať ich vlastné rozhodnutia je to najlepšie, čo môže pre nich loď vykonať. Uspokojenie každého je základom úspechu celej lode.“

Rowanova tvár sa skrivila do pohrdavej grimasy: „Uveríš mi, že ešte včera by som ti nadšene zatlieskal? Presne kvôli tomuto ideálu slobody a nezávislosti som túžil stať sa členom posádky. A keď sa konečne ocitnem na Liberty, zrazu sa mi prihodí - náhodou, napriek mojím zámerom - taký malý kúsok pravdy. A ten mi zbúra všetky plány a sny.“

Miranda hltala jeho slová, hľadela naňho vystrašene i s prekvapením, akoby jej spred očí spadla ťažká opona a náhle nedokázala zaostriť zrak na svet okolo seba. Jej dľaň vykĺzla z mladíkovej ruky. Hľadela na ňu a zazdalo sa jej, že v nej cíti odtlačok perly, slzy hviezdy, ktorú jej tam kedysi vložil.

Rowan divoko zagánil na Lamboyu: „Poznáš Roja? Strojového boha zloženého z myriád drobných čiastočiek, veľkých ako prachové zrnká. Ja som doteraz neveril, že existuje, aj keď ma učili, že to on kedysi zaútočil na našu loď. Zvláštne, ako ďaleko som musel putovať, kým som pochopil, že v bájkach je viac pravdy, než sa mi kedy zdalo. Až v Spojení som Roja skutočne uzrel. Je jediným pasažierom na tejto lodi, kúpil si celú jej prepravnú kapacitu, každý kontajner v nákladovom priestore. Si na najvyššom leveli, musíš poznať obsah obchodných zmlúv.“

Dievčina pri jeho slovách ani nedýchala. Sudca sa zahniezdil a mlkvo uprel sklenený pohľad kamsi ďaleko. Mladík sa k nemu sklonil s ironickým úšľabkom: „Je to skvelý obchodný partner, však? Je ochotný zaplatiť akúkoľvek požadovanú cenu. Ba čo viac, ako exkluzívny klient určuje smer a cieľ letu. Podieľa sa na riadení lode. Ako hlboko sa dostal do riadiaceho systému Liberty? Kam nasmeroval túto loď?“

Sudca sa znova nervózne pomkol. Rowan hodil okom na jeho animu a v náhlom podozrení ho schmatol pod krkom: „Neopováž sa jej dotknúť, ani odoslať žiadnu správu svojim poskokom! Aby si neprišiel do pokušenia, pozri!“

Vystretú dlaň položil na panel, do stredu vlniacej sa spoločnice. Miranda ju nevidela zreteľne, no zdalo sa jej, že stratila farbu a jej okraje sa rozplynuli. Začala sa zmenšovať, až sa stiahla pod Rowanove prsty. Odtiahol dlaň. Panel zostal prázdny.

Miranda zdesene vydýchla. Anima sprevádzala každého člena posádky po celý život, vždy a všade, cez ňu komunikovali s ostatnými, prejavovali svoje pocity i nálady, na nej ukazovali svoju tvorivosť a budovali si svoj imidž. Animy boli okná do ich vnútra, do ich mysli a srdc. A Rowan teraz jednu zničil. Rozhliadla sa po izbe. Ani mladíkovu spoločnicu s lodným emblémom nikde nevidela. Zostala len jej anima, svetloružový ovál pulzujúci na strope nad posteľou.

Lamboya chrapľavo zalapal po dychu: „Nikto nemá takúto moc nad lodným systémom. Čo si zač, kyborg alebo android?“

Mladík pustil sudcov overal a prudko vstal: „Nepochopil si. Nemám žiadnu moc. Iba som poznal pravdu, tolko, čo vládzem uniesť. Nič nedá viac moci ani viac slobody než poznanie pravdy. Vy ste zradili svoju slobodu i slobodu ostatných. Stali ste sa Rojovými služobníkmi, napomáhačmi zla. Ja ním zostať nemienim.“

Sediaci muž sa sarkasticky zachechtal: „Pravda? Čo je pravda? Pravda je relatívna, každý má svoju vlastnú. Tvoja pravda znie v mojich ušiach ako lož. Podstatou našej slobody i našej moci je obchod. Sme slobodní len potiaľ, kým naše slobodné konanie prináša úžitok iným. Nie je možné kvôli nejakým predsudkom obmedziť obchod bez toho, aby neutrpela sloboda, ani slobodu bez

narušenia obchodu. Ty iba daromne moralizuješ a tváriš sa, že si kvôli tomu niečo viac ako ostatní. Nie si. Slobodný trh nemôže rozlišovať dobro a zlo. Vlastne nič také ani neexistuje.“

Rowan sa od neho odvrátil. Muž za jeho chrbtom zaprel dlane do podlahy, prudko sa odrazil a vykopol oboma nohami. Zasiahol utečencove členky, zakliesnil sa do nich a pritiahol k sebe. Mladík sa bezmocne sklátil nabok, tvárou narazil do hrany postele. Krv z rozťatého líca dopadla až na dievčinin overal. Striaslo ju. Vzápätí Rowan zmizol Mirande z dohľadu.

Sudca sa zťažka zviechal na nohy a dovliekol sa k dievčine. Vrhol na ňu výstražný pohľad a zohol sa kamsi pod lôžko, kam nedovidela. Vedela, čo tam hľadá. Miestnosťou sa rozľahol divoký vresk. Uvedomila si, že to ona sama kričí z plného hrdla, vytŕha si z overalu káble a hadičky liečebných prístrojov a divoko skáče na sudcov chrbát. Nesmie mu dovoliť, aby Rowanovi znova ublížil. Zovrela mu hrdlo zo všetkých síl, čo jej ešte zostali. Lamboya sa zapotácal. Cúvol k stene, aby ju zo seba striasol. Vtom sa spod postele vyrútil utečenec a zúrivo ho kopol do rebier. Kosti sucho zapraskali. Sudca sa s vyrazeným dychom zrútil na podlahu a Miranda spadla bezvládne vedľa neho.

Rowan sa bez otáľania zvrtol, vytrhol káble z prístrojov a spútal nimi útočníkovi ruky za chrbtom. Dievčina ležala bez pohnutia na chladnej dlážke, bolesť sa jej rozlievala do celého tela spolu s divokým búšením srdca. Strnulo hľadela do sudcovej spuchnutej tváre pritisnutej k podlahe. Možno by mala teraz vychutnávať triumf, zadosťučinenie, sladkosť víťazstva, no nespomínala si na ich príchuť. Nehybné, krvou podliate oči sa upierali priamo na ňu a nedokázala sa zbaviť dojmu, že ju stále pozorujú. Nezniesla ten pohľad a tuho zovrela viečka.

Dunenie v hlave povoľovalo. Na tvári pocítila letmý dotyk a otvorila oči. Hľadela na Rowana, červeného od úsilia, s akým uťahoval putá. Usmial sa na ňu. Cez líce sa mu tiahla škaredá tržná rana, stmavnutá od krvnej zrazeniny, v očiach mu ešte svietila zlosť a vzdorovité odhodlanie. Takmer v ňom nespoznávala toho neistého nováčika, čo sa ňou nechal viesť ilúziami rekrepaluby.

Dobíťmi prstami jej jemne odhrnul zlepené vlasy a zdvihol ju späť na posteľ. Začervenala sa, sklopila viečka a srdce sa jej zachvelo. Zahodila za hlavu všetky trápenia, pochybnosti i podozrenia, ktoré sa spájali s mužom skláňajúcim sa nad ňou, a zatúžila po jedinom. Aby ju znova objal. Ovinula paže okolo jeho krku a on ju pritisol k sebe.

Z každého jeho dotyku sálal smútok. Pochopila. Lúči sa s ňou a odchádza preč. Nechcela, aby to urobil, aby ju zanechal opustenú a stratenú. Netúžila umárať sa v spomienkach na puto, ktoré k nemu cítila.

„Vezmi ma so sebou! Prosím!“

Pohladil ju po vlasoch a svoje pery pritisol k jej uchu: „Kvôli tomu som prišiel.“

Len som nedúfal, že to budeš chcieť aj ty.“

Prikývla a usmiala sa pomedzi slzy. Pomohol jej vstať z postele. Vďačne sa oňho oprela a oblúkom sa vyhla sudcovi v kúte.

Stránila sa ho ako skoleného zvera, ktorý aj porazený vzbudzuje obavy a rešpekt.

Vyšli von z kajuty. Úzke dvere minulosti sa za ňou zavreli, budúcnosť na nich čakala za najbližším ohybom chodby.

Všetky priechody na nižšie paluby boli zablokované, ani k výťahom sa nedalo dostať. Zostali zamknutí v malom kľukatom priestore jednej paluby tiažového valca, odrezaní od zvyšku lode i posádky hermetickými uzávermi. Koridory civeli prázdnotou, akú dievčina ešte nikdy nezažila. Opierali sa o mohutnú oválnu stenu ukrývajúcu stredovú os lode a vzdorovali zúfalstvu, čo krúžilo okolo nich. Miranda strácala sily, predošlé vzopätie vyprchávalo a už ju nevládalo udržať na nohách. Zviezla sa na podlahu:

„Čo teraz?“

Mladík si čupol vedľa nej: „Musíme sa odtiaľto dostať preč.“

Loď má v nákladovom priestore tri plne sebestačné šalupy. To je výstroj skôr na vojnovú výpravu než na obchodné cesty. Jednou z nich by sme mohli odletieť. Splnila by si si sen - plaviť sa medzi hviezdami na vlastnej malej lodi.“

Zmätene sa usmiala. Áno, túžila po tom, veľmi. Hádám práve preto cítila tolké ohromenie, že sa tak náhle jej predstavy blížila k naplneniu. S rozochvením sa zhlboka nadýchla ako pred vstupom do studenej vody. Zrazu vedela, čo robiť. Zafukala na animu a vedľa nej sa otvoril vchod do útrov stĺpa:

„Výťah. V centrálnom pilieri.“

Rowan sa zatváril tak prekvapene, až musela vyprsknúť smiechom. Nováčikovia si dlho zvykajú na rozdielne konfigurácie lode v akceleračnej a zotrvačnej fáze letu. Dutou osou lode sa tiahol dopravník, paternoster, od nákladového priestoru vpredu až po motorovú sekciu vzadu. Počas dlhej zotrvačnej letovej etapy, keď tiažové valce rotovali a tým vytvárali náhradu gravitácie, sa doň dalo nastúpiť iba mimo valcov, ale pri zrýchľovaní lode valce nehybne stáli a vchody dovnútra stĺpa boli prístupné.

Vošli dnu a zastali na malom mostíku naprieč šachtou tiahnuťou sa zo záratnej hĺbky do nedozernej výšky. Po oboch stranách sa slimačou rýchlosťou posúvali plošiny paternostera, pravé nahor, ľavé nadol.

„Naskoč!“

Vyhupli sa na stúpajúci segment výťahu. Ostatné plošiny zivali prázdnotou,

nikto iný nevyužíval túto dopravnú tepnu. Oprela sa o panel na zadnej stene a pritiahla ho k sebe. Zalialo ju sladké teplo a pocítila opojný závrat z jeho blízkosti. Zaryla sa mu bradou do pleca a snažila sa nemyslieť na odpudivú krvavú brázdzu, čo hyzdila jeho tvár. Pred zrakom jej ubiehali zelené lampy na podlažiach, ktoré nechávali pod sebou.

Svetlá sa prefarbili na žltu. Ocítili sa v severnom valci. Trochu jej zaľahlo v ušiach, tlak vzduchu v tejto výške už citelne poklesol. Rowan dvihol hlavu a rozhladol sa. Zaodráhal, akoby ťažko hľadal správne slová.

„Z toho, čo som uvidel pri Spojení, som pochopil, že Roj ovláda túto loď. Ale nie priamo, na to je príliš opatrný. Nechal sa nepriedušne zavrieť do kontajnerov, aby sa žiadna jeho čiastočka nedostala von a aby sa nič zvonka nedostalo dnu. Do radiaceho systému lode vypustil digitálnych agentov, čiastočky samého seba, ktoré mu nahrádzajú zmysly pre vnímanie sveta. Aj cez Spojenie. To všetko s vedomím a súhlasom horných levelov posádky. Keď vo mne zaúčinkovala droga Spojenia, namiesto prieniku agentov do mojej mysle sa mi zjavila pravda, ostrejšia než svetlo tisíc slnôk. Už viem, prečo volajú moju sestričku Antissiu Osvietenou. Pochopil som, ako ona jediná dokázala Roja poraziť, ešte predtým, než sa narodila. Tissi ovládla časť Rojovho tela a vytrhla mu ju z jeho moci. Roj ju hľadá a chce sa jej zmocniť, alebo ju zničiť prv, než zničí ona jeho. On sa jej bojí...“

Zmĺkol. Jeho zrak sa ponoril do minulých časov, keď bol vesmír oveľa menší a všetky ozajstné hrozby číhali až za jeho hranicami. Ona hľadela okolo seba detsky vyjavenými očami, tušiac, že jeho slová menia jej vlastný dôverne známy svet na hrozivé miesto plné netušených hrozieb. Objala ho oboma rukami v túžbe po nájdení pokoja a útechy. Zahľadel sa nahor, kamsi ďaleko pred tušenú špičku lode, a hlasno preglgol:

„Vrátim sa domov. Požiadam otca i ostatných o odpustenie, za to, že som o nich pochyboval a zradil ich, zvitam sa s Tissi a ty... ty budeš po mojom boku. Súhlasíš?“

Sladkosť tých slov ju zaštekčila v hrdle. Neodpovedala, iba vtisla tvár ešte viac do jeho pleca, a s tlmeným vzlykom prikývla.

Vtom sa paternoster zatriasol a zastal. Silný náraz ich takmer zhodil do hlbiny. Zavesení do úchopov vyčkali, kým sa utíši lomoz a hojdanie zabrzdzených plošín. Rowan sa potom vyklonil nad priepasť.

„Chcú nás zadržat!“

Pozrela nahor. Nikoho tam nevidela. Boli už takmer v cieli.

„O jednu plošinu vyššie je vchod do nákladového priestoru.“

Ešte raz hodil okom dolu, odhadol vzdialenosť k mostíku nad nimi a rozhodol sa:

„To zvládneme.“

Bez váhania sa odrazil, preletel nad hĺbočinou a dopadol na mostík. Obrátil sa a vystrel k nej ruky. Potriasla hlavou, popolavá v tvári.

„Skoč!“

Zrazu sa výtah pohol, poskočil nahor o pol metra a zastal. Stratila rovnováhu a vypadla z plošiny. Chmatol po rímse mostíka a skočil za ňou s natiahnutou druhou rukou. Zachytil ju v poslednej chvíli. Ani nevykrikla, iba mlčky visela na jeho ruke a zúfalo pozorovala, ako sa nohou snaží zakliesniť o rímsu a vydriapať sa naspäť na premostenie. Podarilo sa. Prevalil sa na plošinu a vytiahol ju za sebou. Kruhová brána nákladového priestoru sa im otvorila, z posledných síl sa preplazili cez jej prah. Rowan sťažka dosadol na podlahu, Miranda sa zosypala do jeho náručia.

Pozrel na jej animu na nástennom paneli.

„To podľa nej nás zamerali. Treba ju zničiť. Už ju nebudeš potrebovať.“

Jeden dotyk dlane a rozplynula sa ako dym. Mirandu pichlo pri srdci. V podvedomí tušila, že k tomu raz dôjde, no i tak ju zaskočil nával citov. Spoločnica v okamihu zmizla a vzala so sebou časť jej vlastného ja. Zosmutnela. Hľadela zboku na mladíka, aby nevidela jeho mokvajúcu ranu, a úporne sa usilovala veriť, že táto obeť stojí za to, čo ju s ním čaká.

Pohladil ju po líci:

„Treba ísť.“

Nad nimi sa týčil vyše kilometra vysoký Hlavný koridor ako dutý strom s dierami po bokoch vedúcimi k jednotlivým prepravným kontajnerom. Tri spodné prielezy smerovali k šalupám. Jedno z týchto medzihviezdnych plavidiel, oplachtených, s malým anihilačným motorom a nádržou na minimálne desať svetelných rokov, čakalo na šancu prejavíť svoje schopnosti.

Kabína šalupy sa zvoľna prebúdzala zo spánku. Displeje sa rozsvецovali, kontrolky blikali, spod pultov i z motorovej sekcie vyrážali mechanické šumy a ruchy. Pololežala v pilotnom kresle, nad ňou všetky tie nezrozumiteľné ovládače, polia tlačidiel a rady pák. Sledovala celý ten cvrkot s rastúcim nepokojom. A čo viac, priezormi medzi prístrojmi sa k nej predieral vesmír. Drobné chladné žiariace bodky, neskutočne ďaleké, na jednej strane zakryté tmnou siluetou Liberty. Tentoraz to nie je sen ani ilúzia, je to naozaj! Do hrdla sa jej vovalila hrča, ktorá jej nedovoľovala dýchať.

Rowan odštartoval odpútavaciu sekvenciu. Na displejoch sa rozbehli stĺpce údajov. Vtom sa jedna kontrolka sfarbila na červeno. Zahúkala varovná siréna a po radiacích pultoch sa rozliala červená náказа.

„Dopekla!“

Zlostne udrel do opierky kresla:

„Musím zísť naspäť do prechodovej komory. Zablokoval sa upínací mechanizmus. Uvoľním šalupu ručne. O chvíľu som späť.“

Odopol popruhy a zoskočil dolu. Uzáver kabíny sa za ním zaklapol.

Mirande sa hlavou preháňali zmätené myšlienky. Je správne to, čo robia? Veď kradnú majetok lode! Súkromné vlastníctvo je posvätné a každý zlodej musí byť potrestaný. No keď sa im podarí uniknúť, vyhnú sa trestu. A čo ak nie? Čo ak pre ňu bude trestom práve opustenie Liberty? Celý život bola loď slobody jej svetom, v ktorom žila a o ktorom vedela, že je to najlepšie miesto zo všetkých možných. Teraz ho dobrovoľne opúšťa, uteká do vyhnanstva, vzdáva sa vymožeností, ktoré ju doteraz obklopovali. Čo ak si to Rowan celé vymyslel, čo ak je celá jeho pravda len výplodom halucinácií, rovnakých, aké zažila ona? Ak aj niečo ako Roj existuje, prečo mu hneď pripisovať zlé úmysly? Možno sa líši od ľudí, ale to predsa neznamená, že je preto horší...

V pomykove pozrela na pult pred sebou a náhle uprostred rozoznala komunikačný displej. Náhoda alebo znamenie? Načiahla sa k jeho ovládacím tlačidlám, zaváhala, no nakoniec ho zapla. Na obrazovke sa zjavil sudca Lamboya, akoby čakal akurát na túto chvíľu. Pod očami sa mu črtali hlboké vačky, na poraneniach sa leskol medigél.

„Porušili ste pravidlá lode Liberty. Budete za to niest zodpovednosť!“

Dievčina sa preľakla:

„Ale ja za nič nemôžem! Ak by sa to dalo nejako napraviť...“

„Na to je neskoro. Svoje rozhodnutie si už urobila a tým si sa sama vylúčila z posádky. Loď Liberty sa na základe platných obchodných zmlúv pripravuje na stíhanie uneseného plavidla.“

„To nie, počkajte, ja to môžem zastaviť! Presvedčím Rowana, aby sa vzdal, loď ani náklad neutrpí žiadnu škodu. Vezmite ma späť, prosím!“

„Zakazujem ti akúkoľvek aktivitu, situáciu tým môžeš len zhoršiť! Už nie je v našom záujme, aby sa ten zločinec vrátil na palubu Liberty. Nepokúšaj sa to ničím zvrátiť!“

Displej zhasol. Neveriacky naň zízala, s absurdnou nádejou, že o okamih sa kontakt s Liberty znova nadviaže. Keď pochopila márnosť svojho dúfania, definitívne spanikárila. Prepadala sa naspäť do prázdna. Už nepatrí nikam, všetci ju zavrhlí kvôli vyvrhelovi s rozseknutou tvárou, čo ju zviezol na nesprávnu cestu. Zrazu sa jej zúfalo zacnelo za loďou, za každým jej zákutím, za všetkým, čo bolo dosiaľ jej domovom. Tma vesmíru vtekala cez priezory do kabíny a zaplňala ju, že sa v nej nedalo ani pohnúť. Opäť je uväznená, spútaná a znehybnená, takmer sa nedokáže nadýchnuť. Zostane navždy zavretá v tejto malej šalupe. Nie,

to nie!

Horúčkovo uvažovala, čo robiť. Zviezla sa dolu z kresla a dopadla na dno pilotnej kabíny. Poklop s malým okienkom, za ním prechodová komora. Cez hrubé sklo rozoznala siluetu mladíka sklonenú nad odkrytovanými prístrojovými doskami, z ktorých viseli spletence káblov. Zdvihol hlavu a zbadal aj on ju. Kývol jej, nesúhlasným gestom ju posielal naspäť do kresla.

„Nie, chcem ísť von, do lode!“ skríkla čo najsilnejšie, koľko jej dovolilo hrdlo priškrtené zúfalstvom. Vyštveral sa k poklopu a odmietavo pokrútil hlavou. V modrastom svetle získala jeho tvár popolavý nádych. Vylakaná uhla od okienka a skúsila pootočiť uzáverom. Nešlo ním ani pohnúť.

Vtom sa kabína zatriasla, až dievčinu odhodilo nabok, na zadnú stenu kabíny. Dopadla vedľa zakrytovej páky s červeno-žltým lemom. Núdzové otváranie prechodovej komory! Neváhala ani okamih. S rozmachom prerazila kryt a z celej sily potiahla pákou. Odpoveď prišla okamžite, hukot unikajúceho vzduchu sprevádzaný citelným ochladením. Až vtedy si uvedomila, že stratila tiaž. Zmätené plávala kabínou, no rýchlo sa zorientovala a pritiahla sa nazad k okienku.

Rowanova príšerne modrá tvár sa krivila bolesťou. Rozďavená rana sčervenela čerstvou krvou, ktorá z nej unikala a vytvárala okolo tváre oblak drobných kvapiek. Doň sa vmiešavali snehové vločky, vyzrážané náhlou dekompresiou. Silný vír strhával mladíka nazad, k výstupovému otvoru, doširoka rozďavenému ako papuľa nenásytnej obludy. Pochopila, čo sa stalo. Podarilo sa mu odpútať šalupu od lode. Prechodová komora už neústila v prieleze do nákladového priestoru, zmenila sa na dieru do prázdna kozmu. Rowan sa prestal zmietať, iba na ňu nehybne hľadel. Vír unikajúceho vzduchu ho zdrapil a vytiahol von do ničoty.

Civela cez priezor do prázdnej komory a nemohla uveriť vlastným očiам. Je mŕtvy! A ona ho zabila! Odvrátila sa od poklopu, plávala bezcieľne nahor do kabíny, cez slzy takmer nevnímala rady zelených kontroliek a predštartové upozornenia na displejoch. Až náhle zrýchlenie ju prebralo do reality a hneď potom šmarilo o zadnú stenu. Šalupa rozvinula plachtu a odletový lúč Zenganaru sa do nej oprel celou silou. Lahký čln pomaly predbiehal ozrutnú siluetu Liberty, vedený autopilotom po predurčenej dráhe. Rowan aj po smrti držal jej osud pevne vo svojich rukách.

Musí sa vzoprieť, musí to zvrátiť! Nabrala posledné zvyšky síl a s námahou sa vyšplhala nazad do kresla. Ťiaž vyvolaná zrýchlením šalupy bola oproti lodi

takmer dvojnásobná. Zastaviť to, len ako? Bezradne lietala pohľadom po ovládacích paneloch. Pár náhodne stisnutých tlačidiel, žiadna odozva. Kde je veľký červený gombík, ktorý to celé zruší? Natiahla sa ku komunikačnému displeju a nervózne poklepala po klávese spojenia. Povie im, že zločinka zneškodnila, že už nie je koho stíhať. Ona sama vykonala trest. Ten vyvrhel si to vlastne zaslúžil, veď on ju zámerne zatiahol do tejto zúfalej situácie! Zachráni unesený čln, prinavráti ukradnutý majetok späť do vlastníctva Liberty. Stane sa slávnou a obdivovanou.

Šancu na vysvetlenie nedostala. Druhá strana vytrvalo odmietala spojenie. Skľúčene padla do kresla. Obrisy kabíny sa jej rozmazali, opäť sa ponárala do tmy. Prečo ju všetci opustili? Prečo sudca odmietol jej snahu?

Vtom jej myseľ zalialo žiarivé svetlo, čo neoslňovalo, no zvýraznilo kontrasty a prekreslilo každý detail. Pociťala záblesk pravdy, nie v ošiali preludov a halucinácií, ale uprostred reality. O to viac hrôzy jej priniesol.

„Obchodné zmluvy“. Lamboya ich spomenul v ich poslednom rozhovore, pred chvíľou, čo trvala veky. Dodržanie zmlúv je prvoradá, preto musel sudca povedať to, čo povedal. Dohoda s Rojom mu nedovolila konať inak. To Roj zosnoval ich útek. Keď jeho agenti neprenikli do Rowanovej mysle, pochopil, že narazil na stopu. Na stopu k Antisii. Rowanove schopnosti, prebratie sa z hibernácie, vymazávanie aním, to všetko zabezpečili Rojovi agenti. Vyzametal mu cestu k úniku z lode, aby Roja nevedomky zaviedol k Osvietenej. Stal sa len malou figúrkou vo veľkej hre, bábkou, ktorá koná tak, ako ju ťahajú za nitky. Rovnako ako sudca. Pre Roja sú všetci len veci, nástroje použiteľné pre realizáciu jeho zámerov.

A ona sama? Bola iba nežiaducou smietkou, nečakaným zrnkom piesku, ktoré sa dostalo do precízne navrhnutého mechanizmu a spôsobilo v ňom katastrofu. Rowan sa nemal vôbec dostať do jej nemocničnej kajuty, no náhodou našiel otvorené dvere. Miranda sa naňho nemala nalepiť. Roj sa ju pokúsil striasť na paternosteri, aby sa vrátil do koľají pôvodného zámeru, no Rowan ju zachránil. V tom sa Roj mýlil najväčšmi – nepochopil lásku. A ani nenávisť. Zabitím Rowana nevedomky prekazila celý plán. Definitívne a nenapraviteľne.

Cesta k Antisii sa stratila s Rowanom, Liberty zámerne odmieta kontakt, aby zachovala zdanie vydareného úteku, a ona sama zostane uväznená v člne, ktorý nedokáže riadiť. Skončila ako bábka, čo sa v pomätení vzbúrila, prestrihla svoje nitky a zostala bezmocne ležať na javisku. A až vtedy pochopila, že nehrala hlavnú úlohu vo svojom príbehu, ale bola len bezmennou a bezvýznamnou komparzistkou vo veľkej, komplikovanej a nepochopiteľnej dráme. Nenájde sa už nikto, kto by ju zachránil, kto by si ju vzal a privinul k sebe.

Utopená v hĺbinách zúfalstva zachytila čudný škripot. Vychádzal z

prechodovej komory. Ustrašene sa vtlačila hlbšie do kresla, pritiahla kolená k telu a objala ich rukami. Zarinčalo to opäť a potom stíchlo. Čakala celú večnosť. Nič, len ticho vyplnené strojovým šumom.

To ticho ju nakoniec donútilo obzrieť sa za seba. Opatrne sa vyklonila z kresla a jedným okom pozrela dolu. Priezorom stále prenikal pokojný modrosivý svit. Vzadu v prechodovej komory zbadala nejasné obrysy čohosi, čo nedokázala pomenovať. V hlave jej skrsla nástožčivá myšlienka a poháňala ju zostúpiť nadol. Zliezla k poklopu a roztrasenými rukami sa chopila páky. Povolila. Uzáver nadskočil a cez škáru sa so sykotom vyrovnal rozdiel atmosférických tlakov.

Nazrela dnu. Na dne malého priestoru ležal sivý prachový závej. S náhlou obavou pozrela na diery výstupného otvoru, ale tú vypĺňala neurčitá šedivá hmota. Takmer ju to neprekvapilo. Odhodlane vsunula nohy dovnútra a spustila sa do komory. Dopadla do prachu, až sa doširoka rozvíril. Netrzeplivo vnorila ruky do záveja a prehrabávala sa čoraz hlbšie. Srdce jej divoko búšilo. Vedela, čo nájde, no zdráhala sa tomu uveriť.

O chvíľku vyhrabala ruku, plece, až sa dostala k tvári. Je to on! Nemožné! Veď videla, ako ho vyhodilo von zo šalupy, do prázdneho kozmu. Nemal žiadnu šancu dostať sa vlastnými silami nazad a ešte uzavrieť vyrazenú diery. Neexistovalo na to žiadne rozumné vysvetlenie. Ale keď zlyhajú všetky vysvetlenia, stane sa nemysliteľné vysvetlenie pravdepodobným.

Prachové zrnká sa spiekli do tenkej odolnej vrstvy. Neprijemne jej pripomenuli nedávnu nočnú moru. Ovládla sa, zlúpala škrupinu, oprášila mu pokožku od jemného púdry a zastala, hľadiac na jeho pokojné a uvoľnené črty. Na ranenom líci stvrdol hrubý povlak na kameň. V náhlom popude sa sklonila a bozkala ho na ústa. Jeho pery sa pohli a o okamih predĺžili ich dotyk. Zhlboka sa nadýchol a pozrel na ňu pokojnými, skryto usmiateymi očami.

„Uvidel som pravdu o Liberty, no pravdu o sebe samom som nezbadal.“

Zasmiala sa, veselo a roztopašne:

„Ten rozlúčkový bozk od Tissi nebol len taký obyčajný.“

„Ty si to videla? Dala mi kúsok toho, čo bolo kedysi Rojom. Nevedel som o tom. Zabránilo to Rojovým agentom vstúpiť do mojej mysle a tým spustilo pád domina. Nič viac to nedokáže, iba ma chrániť, ak je môj život v ohrození. Ale to stačí.“

Usmial sa a privrel oči. Zvážnela, potriasla hlavou, aby rozohnala mraky spomienok. Jemne sa prstami dotkla povrchu kamennej chrasty na jeho tvári: „Ja som... spanikárila. Keď si odišiel, stratila som istotu a...“

Priložil jej prst na ústa.

„Už sa to nestane, pretože ňu neopustím. Zmätieme Roja a ujdeme mu. Na druhej strane Galaxie si nájdeme svet len pre nás dvoch. A teraz mi daj bozk,

stačí aj taký úplne obyčajný.“

So smiechom a rozochvením sa k nemu tuho privinula.

Hľadieť na
západ,
smerom
ku koncu
sveta

Marek Slabej

„Neuveriteľné víno, tak ako vždy,“ povedal zasnene Thomas Culvert a zdvihol pohár do výšky tváre. „A úžasný výhľad,“ dodal pozerajúc na zapadajúce slnko, ktorého posledné lúče sa lámali cez sklo a jantárový mok. Valansijské slnko bolo takmer rovnaké ako to pozemské, ale minimálne rozdiely v množstve stopových prvkov v atmosfére spôsobovali, že obloha hrala farbami psychedelických snov, a prechádzala od purpurovej až po temne fialovú. Fialová napokon skončila v morskej hladine oceánu, ktorý za začínal na tomto skalnatom a vetrom ošľahanom pobreží a bez akýchkoľvek hraníc pokračoval do nekonečna, okolo celej Valansije.

„Dokonalé miesto na život, pokiaľ sa niekto rozhodne byť pustovníkom,“ pokračoval Thomas.

„Veď ja viem,“ usmial sa Oliver. „A výhľad na západy slnka je len čerešničkou na torte.“

„Čím je západ slnka taký výnimočný?“

„No práve kvôli tým chvíľam, keď sa slnko dotkne morskej hladiny a oboje navzájom splynú. Myslím, že aj východ slnka musí byť rovnako krásny, - ale veď ma poznáš. Ráno by som nevstal, len aby som sledoval východ slnka, zatiaľ čo večer si západ môžem vychutnať každý deň.“

Thomas pokýval hlavou a odpil si z vína. Bolo to jedno z najlepších, aké Oliver dopestoval a vyrobil. Dokonalé. Vynikajúci Chateau Húffú, ako mu jeho výrobca s miernou iróniou sám hovoril.

„Húffú,“ zopakoval potichu.

„Príznačné meno, však?“ poznamenal vinár. Víno nazval podľa tohto miesta, mysu Húffú, ktorý sám pomenoval pred desaťročiami, keď prvýkrát uvidel tento stratený kus nového sveta. Húffú. Meno, ktoré odrážalo nikdy sa nezastavujúce vetry vanúce z oceánu.

„Mne skôr pripomína nekonečno,“ povedal Thomas smerom k posledným lúčom. Potom ukázal na oblohu, „Aj to nekonečno tam hore, tých štyridsať svetelných rokov k Zemi.“

Z veľkého kamenného domu, ktorý splyval so skalou, akoby z nej vyrastal, vybehol kocúr čierny ako noc, a nevšímajúc si návštevníka, vyliezol Oliverovi na

kolená. Ten ho pohladil ťažkou rukou a zamyslene pozrel na Thomasa. „Vari ti Zem nezačala chýbať?“

„Tak som to nemyslel, len... Oliver, uvedom si, že ja nemám rekombinovanú DNA a už som starý. Nie som ako ty, ja budem mŕtvy a ty ešte jednu generáciu pokojne prežiješ. A to si jedným z mála tých, čo prišli s prvými kolonistami, keď som ja ešte ani nebol na svete. Rozmýšľam nad Zemou možno viac než iní, ale nechýba mi. Nemôže mi chýbať niečo, čo som nikdy nepoznal.“

Oliver si podvedome na ramene pod hrubým pončom nahmatal jazvu po zásahu pulznou puškou.

„Vždy je to ťažké,“ povedal. „Bojovali sme proti Zemi za naše myšlienky a spôsob života. A teraz, keď to všetko máme, tak sa ľudia utápajú v nostalgii za Zemou. Ja si Zem pamätám, preplnenú a arogantnú, a zároveň premenlivú až na zbláznenie. Možno som to ja, kto by mal cítiť nostalgiu, nemyslíš?“

„Asi máš pravdu,“ pokýval Thomas hlavou. „No tebe Zem snáď nikdy nechýbala. Ale na dnes mi asi stačilo rozhovorov a už budem musieť ísť.“

„Odprepadím ťa k lietadlu,“ zdvihol sa Oliver z kresla.

Thomas len mávol rukou, „Nechaj tak. Tých zopár krokov urobím aj sám a koniec koncov, ešte sa určite zastavím a prídem ťa skontrolovať, či si úplne neobrástol machom.“

Oliver zamával na rozlúčku a sledoval, ako jeho priateľ odchádza do tmy. Po chvíli sa ozval zvuk motorov a k oblohe sa zdvihlo malé lietadlo. Do mesta to bolo vyše päťsto kilometrov, ale let bude určite pokojný a nerušený. Thomasovo lietadlo bude pravdepodobne jediným na oblohe v okruhu tisíc kilometrov.

Oliver sa vrátil do kresla, jednu ruku položil na pradúceho kocúra a v druhej držal poloprázdny pohár. Sledoval, ako sa uprostred nekonečnej čierňavy rodia nové a nové hviezdy, až kým nezaplnili oblohu a jemu neklesli viečka.

Oliver vstával až po východe slnka, do jasného dňa pod slnkom nerozpoznateľným od toho, ktoré si pamätal zo Zeme. Tmavomodré more a vlny narážajúce o rozoklané skaly mu pripomínali Bretónsko, divoké a stratené v čase a priestore. Už to bolo takmer tridsať rokov, odkedy prvýkrát uzrel toto miesto a zamiloval si ho. Až oveľa neskôr zistil, že miestna železitá pôda je ideálna pre pestovanie hrozna, ktorému nikdy neprestávajúci západný vietor len prospieval. A mys Húffú, jeho izolovanosť a zároveň blízkosť k jedinému valansijskému mestu boli ďalšou výhodou.

Pomaly kráčať smerom do vnútrozemia a dva univerzálne roboty sa mu s jemným vrčaním držali v päťách. Bol rád, že sa Thomas minulý večer nevrátil k

jednej otázke, ktorú aj napriek Oliverovmu odmietaniu stále opakoval. Thomas Culvert bol predsedom valansijskej vlády, ak sa vládou dala nazvať inštitúcia, čo mala dvadsaťšesť zamestnancov, vrátane sekretárook. Valansija, celá planéta, mala len o málo viac ako milión obyvateľov, ktorí osídlili kontinent o veľkosti Austrálie. Väčšina nového sveta bola divočinou, ktorej sa ľudská noha nikdy nedotkla. Jediné skutočné mesto, Valeri, nemalo ani sto tisíc duší. Zvyšok osadníkov žil spôsobom, za aký bojovali proti Zemi vo svojej vojne za nezávislosť – v malých komunitách a osadách vzdialených od seba stovky kilometrov, na samotách, uprostred zeleno-žltých pláni či hlbokých lesov. Taký bol výber prvých osadníkov. Neodmietali technológiu, ale odmietli sa ňou nechať pohltiť a prevalcovať.

Vo Valeri stále fungovali automatizované robotické továrne, a aj keď vo vojne bola väčšina pozemskej techniky zničená, tie, čo zostali, dokázali zabezpečiť dostatok všetkého potrebného tovaru pre osadníkov. Vlastne mali všetky výdobytky Zeme, len bez jej stresu, šialenstva a hektického pohybu dvadsiatich piatich miliárd ľudských bytostí.

Obrovské vzdialenosti spolu s individualizmom a tvrdohlavosťou osadníkov znamenali, že kompetencie valansijskej vlády boli viac-menej formálne. Šablóny správania, zákony a ich dodržiavanie si určovali kolonisti sami – a robili to s presne tou kombináciou tolerancie a bigotnosti, ako keď ich predkovia dobývali povrch Zeme. Zlodějov či nepoctivých obchodníkov, tých zopár, čo sa objavilo, trestali nemilosrdne uťatím ruky a vypálením bilagu. A zároveň ticho akceptovali, ak vážený a mocný muž do krvi bil svoju ženu a deti. No napokon tiež netrestali, ak roky bitá žena v noci násilníkovi podrezala krk. Boli tak spravodliví, ako to len bolo možné a neprijímali nijakú autoritu. Až na jednu.

To bol dôvod, prečo Thomas Culvert vždy raz za čas Olivera prehovárал, aby sa vrátil do vlády. Pretože Oliver Tusken bol vďaka upraveným génom jedným z najstarších ľudí na planéte, ale zároveň bol hrdinom vojny za nezávislosť. Mužom, ktorý bojoval so zbraňou v ruke, aj neústupne vyjednával o mieri. Bol politikom, ktorý riadil valansijkú politiku pol storočia, kým sa pred tridsiatimi rokmi sám dobrovoľne neutiahol do ústrania. Bez Olivera by Valansija ťažko bola samostatná, premenila by sa len na ďalšiu kolóniu Zeme, zaplavenú desiatkami miliónov existencií utekajúcich z preplnenej domoviny. Planéta by bola rozrytá do hĺbky, pretvorená na nepoznanie. Namiesto zopár ciest by ju pokrývali metalplastové veľkomestá. To sa však nestalo a preto bol Oliver jediným mužom, čo mal dostatočnú autoritu, aby ho boli osadníci ochotní aspoň vypočuť. Ale jeho odpoveď na návrh návratu k politike bola vždy rozhodne záporná.

Oliver o pestovaní hrozna nevedel vlastne vôbec nič, až do času, keď odišiel na mys Húffú, a do jednej nadpozemskej chvíle, keď sa počas prechádzky stratil vo vinohrade patriacom jednému priateľovi. Na kilometre dlhé záhony sa znášala noc a Oliverove nozdry zaplnila všadeprítomná sladkastá vôňa. Vtedy už bol rozhodnutý o odchode do ústrania a zrazu ho premkol pocit, že úplne presne vie, čo má byť jeho osudom a zmyslom jeho života.

O hrozne a viniči sa musel naučiť všetko od úplného začiatku. Prvé roky boli sledom neúspechov, keď prichádzal o jednu úrodu za druhou. Aj keď plody zachránil, výsledný mok bol skôr jedom ako lahodným nápojom. Ale postupne sa dostavil aj úspech. Našiel odrodu, ktorej sa na červenej pôde a v slanom vetre darilo – vinič takmer kráľovského pôvodu, languedocký Pinot Gris, aj keď, prirodzene, geneticky upravený na valansijské pomery tak, ako museli byť upravené všetky pozemské rastliny. Po rokoch práce a pomalého učenia sa medovo sfarbené víno z mysu Húffú stalo takmer legendou. Oliver ho nepredával, bolo vždy len pre návštevy a ako dar pre priateľov. A medzi Valansijanmi kolovali bojovníkovi v exile, čo sám a vlastnoručne vyrába víno hodné olympských bohov.

Leto sa chýlilo ku koncu a pre vinič to bol kritický čas odplesňovania. Na planéte, ktorej biosféra bola nekompatibilná s pozemskou a kde neboli nijakí škodcovia, bola biela pleseň jedinou hrozbou pre úrodu. Išlo o miestneho rastlinného cudzopasníka, ktorý sa ako jeden z veľmi mála prispôbil pozemskému životu. Plesseň pokrývala listy viniča, vysávala z nich vlhkosť až do úplného uschnutia. A keďže neexistovala nijaká látka, ktorá by pleseň zahubila, pestovatelia mali len jedinú možnosť: prechádzať vinohradom, koreň za koreňom, kontrolovať každý list a nakazené odtrhnúť a spáliť.

Oliver túto týždne trvajúcu a monotónnu činnosť bral ako súkromnú meditáciu. Po niekoľkých hodinách sa celé telo dostalo do hypnotického rytmu, ruky pracovali mechanicky a myšlienky akoby sa vznášali medzi hviezdami. Mal dosť peňazí na zakúpenie stovky špecializovaných agro-robotov, ale spoločnosť mu robili len dvaja štvorrúkí univerzálni roboti, s programom upraveným tak, aby pracovali ľudskou rýchlosťou. Zvláštna trojica bez slova pracovala len s krátkymi prestávkami potrebnými na to, aby sa človek najedol. Roboti zatiaľ ticho stáli obďaleč a čakali. A potom sa pridali k Oliverovi, prispôbili sa jeho tempu, a preberali zelené listy. Jediným zvukom, okrem šumenia vetra v konároch, bolo tiché hvízdanie – melódia patrila piesni, ktorej pôvod a zmysel textu si Oliver už dávno nepamätal.

Pred tým, ako hrozno dozrie, potreboval Oliver ešte niečo. Flaše na víno mu vyrábala Elsin Dafrauní, vnuk muža, s ktorým sa zoznámil po príchode na Valansiju. Hendry Dafrauní bol už celé desaťročia pochovaný, ale svoju zručnosť a fantáziu odovzdal deťom a tie zase vnukom.

Elsin žil v osade vzdialenej tisícvesto kilometrov, takmer na druhom konci kontinentu, ale Oliver si každoročnú cestu neobývanou prázdnotou vychutnával. Mohol letieť vlastným lietadlom, ale to by bolo príliš rýchle. Necivilizované. Výnimočne vstal ešte za tmy, z garáže vytiahol nákladné vozidlo schopné prejsť akýkoľvek terénom a odviesť päť ton nákladu, a naštartoval nehlučné elektromotory. Tisícvesto kilometrov po ľudoprázdnej ceste, stuhe polymérov tiahnucej sa naprieč kontinentom, prejde za menej ako dva dni.

Stretol len jeden automobil, vezúci náklad na sever. Pozdravili sa hlasným zatrúbením, ktoré zaplavilo savanu, a pokračovali vo svojej ceste. V krajine naokolo nevidel ani jedno jediné zviera – valansijská ekosféra ich nepoznala, a tie pozemské sa rozširovali pomaly.

Po dvojdnovej ceste dorazil do Elsinovej osady. Päťdesiat obyvateľov, tucet domov postavených z miestnych materiálov, len uprostred nich stáli dva neprirodzené hranaté objekty – elektráreň a lekárske stredisko, obe vyrobené v robofabrikách.

Každá fľaša bola jedinečná. Sklo bolo číre ako krištál, také, aby zvyrazňovalo jagavú farbu vína. Na stenách mali vyleptaný obraz skalnatého mysu a domu na ňom.

Elsin, ktorý mal tridsať rokov, čo bola štvrtina z Oliverovho veku, sa šťastne usmieval, keď vinár obdivne bral do rúk fľašu za fľašou, a potom ich opatrne ukladal do debien vystlaných pilinami.

„Mám ešte jedno prekvapenie,“ povedal Elsin a ukázal Oliverovi nevelkú kazetu. Ten ju opatrne otvoril a zobral do dlane jeden z predmetov, ktoré v nej ležali. Pevnosť a vôňa boli dokonalé, nerozoznateľné.

„Je to z dreva jedného z miestnych kríkov. Prišiel som na to úplnou náhodou, ale hneď mi napadlo, že toto je jediné, čo chýba vínu z Húffú k dokonalosti,“ vysvetlil takmer ospravedlňujúco Elsin.

Oliver neodpovedal, len očarene hľadel na zátku, skutočnú korkovú vínovú zátku, ktorú držal v dlani.

V Elsinovej usadlosti zostal dva dni a až po dlhých rozhovoroch o veciach aktuálnych aj dávnych, sa vydal na cestu domov. Ďalšie dva dni na prázdnej vozovke, v automobile, ktorý sa v plnej rýchlosti takmer vznášal nad ľuďmi vytvorenou čiarou predeľujúcou svetadiel.

„Oliver, kde si? Súrne s tebou potrebujem hovoriť, počuješ ma?“ nástojčivý hlas Thomasa Culverta sa ozval z Oliverovho komunikačného náramku. Prichádzajúci hovor sa prepojil bez toho, aby ho Oliver potvrdil, čo znamenalo, že Thomas musel použiť vládne privilégia. A to zase znamenalo, že nejde len o niekoľko priateľských slov.

Oliver sa zastavil a utrel si spotené čelo, „Som vo vinohrade. Čo sa stalo?“

„Nechcem hovoriť takto, môžeš sa vrátiť do domu na holografický prenos? Je to súrne, naozaj.“ Premiérov hlas neobsahoval len nástojčivosť, ale ešte jeden podtón, ktorý v ňom Oliver nikdy nepočul. Počul ho u iných, pred takmer storočím, v hlase tých, čo mu oznámili, že Zem zvažuje jadrový útok na vzbúrenú planétu. V jeho hlase počul zdesenie a hrôzu z absolútnej bezmocnosti. Okamžite nechal prácu tak a rýchlym krokom sa vydal naspäť k domu.

Thomas Culvert mal osemdesiat rokov, čo bolo síce podstatne menej ako Oliverových stodvadsať, ale bez upravenej DNA starol ako ktorýkoľvek iný človek. Teraz však vyzeral starší snáď o polovicu svojho veku, akoby mu za tých niekoľko týždňov pribudli celé desaťročia. Tvár mal strhanú, oči vpadnuté do lebky, a ruky sa mu viditeľne triasli.

„Vlastne sme na to prišli len náhodou,“ vysvetľoval Thomas. „Neboli sme si istí, nemôžeme riskovať paniku, tak sme to celý mesiac preverovali, ale dnes mi to potvrdili.“

Premiér si vzdychol a zovrel si trasúce sa ruky, až mu obeleli hánky, „Je to zabijak, Oliver. Viac ako šesťstokilometrový kus kameňa, ktorý sa rúti na Valansiju, a s absolútnou istotou vieme, že onedlho narazí. O tri mesiace, najneskôr. Približne...“

„Čo s tým...“, začal Oliver otázku, ale hlas sa mu zlomil.

Thomas pokrútil hlavou, „Nič. Náraz asteroidu o takejto veľkosti nikto neprežije. Je dokonca možné, že zničí aj všetok život na Valansiji. Ako vravím, je to zabijak. Koniec všetkého.“

„Čo s tým budete robiť?“ Oliver odpoveď poznal, ale opýtať sa musel.

Predsedomi vlády sa zalesklo v starých očiach a po zvráskavených lícach mu stekali slzy, „Neviem, Oliver, naozaj neviem. Zajtra to oznámime, ale jednoducho niet čo urobiť. Nie je záchrana,“ zašepkal so sklonenou hlavou.

Oliver zavrel oči a pokúsil sa zhlboka dýchať. Len pokúsil, srdce mu bilo ako šialené a akoby mu pľúca zovrela obruč. Chcel ujsť, ale až príliš dobre vedel, že niet kam. Útek bol nemožný – a mohol za to aj on sám.

Stalo sa to už dávno.

Valansija bola pred storočím osídlená zo Zeme tak isto ako desiatky iných planét. Prví osadníci mali za úlohu planétu zmapovať a pripraviť na príchod ďalších emigrantov. Desiatky miliónov pozemšťanov, ktorí nemali ani najmenší záujem o objavovanie a zúrodňovanie nových svetov. To, čo chceli, boli ich pretechnizované a dokonalé domovy, len prenesené o štyridsať svetelných rokov ďalej. Cieľom kolonizácie vesmíru bolo vytvoriť desiatky kópií Zeme.

Ale prví kolonisti na Valansiji urobili niečo dovtedy nevídané. Vzbúrili sa. Odmietli poslúchať príkazy zo Zeme, odmietli premeniť nedotknutú planétu na anonymný klon Zeme. A nielenže odmietli, so zbraňami v ruke boli odhodlaní svoj postoj aj brániť. Vojna bola krátka, ale krvavá. Stotisíc obetí na strane osadníkov, stotisíc mŕtvych z populácie len o málo väčšej ako milión. Na stranu Zeme sa postavilo dvadsaťtisíc ľudí. To číslo vedeli presne, pretože obhajcovia pozemskej kolonizácie mali presne dvadsaťtisíc obetí.

Nakoniec ale Zem ustúpila. Vysielat' vojsko na roky trvajúcu cestu, len aby dobývalo planétu, akých bol v okolitom vesmíre dostatok, nedávalo zmysel. Zem ponechala vzbúrencov ich osudu. Vymazala ich z pamäti, zatiaľ čo osadníci za svojou pôvodnou domovinou nesmútili. Dedičstvom vojny boli stovky zničených tovární – zborených počas bojov, ale aj v posledných pomstychtivých záchvatoch pozemšťanov a nenávistej zúrivosti kolonistov. Továrne osadníkom nechýbali. Tie, čo sa zachovali, im stačili na celé storočia. Ale určite to nestačilo teraz.

„Nedá sa asteroid zničiť bombami?“ opýtal sa Oliver.

„Za posledných tridsať rokov sme sa nepremenili na priemyselnú planétu,“ odpovedal politik. „Tak, ako to bolo za tvojich čias, ani teraz nikto nebudoval vojenské komplexy. A na asteroid takejto veľkosti by ani bomby nestačili, prinajlepšom by ho rozbili na kúsky, ktoré by spôsobili ešte väčšiu škazu. Jediné, čo by sa dalo robiť, je použitie raketových motorov pripevnených priamo na asteroid, ktoré by ho odklonili.“

„A tie nemáme.“

„Nemáme,“ súhlasil Culvert. „Áno, mohli by sme preprogramovať robofabriky, aby začali vyvíjať a vyrábať komponenty, ale odhadovaný čas kompletizácie je medzi siedmimi a ôsmimi rokmi.“

Oliver si zložil hlavu do dlaní a snažil sa usporiadať si myšlienky. „Aká je šanca na prežitie na povrchu planéty?“

„Nulová. Aj keby mal asteroid polovičnú veľkosť, stačil by na vymazanie všetkého živého okrem baktérií. Teraz je možné, že ani tie neprežijú.“

„Tak dobre, a čo vyrobiť vesmírne lode, a dostať ich aspoň na obežnú dráhu? Zachránili by ste len zlomok, ale aj to je lepšie ako nič.“

„Výroba aj tých najjednoduchších lodí by trvala niekoľko rokov. Nemáme technológie, bane na vzácne kovy, nemáme nič.“

„Zem,“ povedal Oliver potichu. „Informuj ich o tom, čo sa na nás rúti.“

„Myslíš, že to bude niekoho zaujímať? Po tom všetkom?“

„Informuj ich,“ naliehal Oliver. „Možno nás úplne nezavrhlí.“

„Správa dorazí na Zem až o šesť mesiacov, keď už bude po všetkom, nebudú tu už ani naše kosti.“

Oliver neodpovedal. Thomas prázdny pohľadom pozeral do diaľky a po dlhej, veľmi dlhej chvíli ticha, sa opýtal, „Ty si viedol Valansiju väčšinu jej histórie. Čo máme robiť dovtedy...“ ďalšia odmlka. „Čo máme robiť do dopadu? Čo mám robiť ja?“

Oliver Tusken, muž ktorý vybojoval Valansiji samostatnosť, vinár a stodvadsaťročný pustovník, zatvoril oči.

„Neoznamujte to,“ odvetil pomaly. „Nepovedzte to nikomu. Ak sa skaze nedá zabrániť, môžeš venovať všetkým aspoň niekoľko týždňov skutočného života. Pokiaľ to zverejníte, namiesto jedného smrtiaceho záblesku budú ľudia zomierať v nekonečnej agónii.“

„To nemôžeme urobiť.“

„Tak potom ti neporadím. Vo chvíli, keď sa len vesmír pozerá, zostáva len jediná vec – pokúsiť sa zomrieť so čfou. Tak, aby sa človek nemusel hanbiť.“

Večer a noc boli nekonečné. Oliverovi trvalo celé hodiny, kým sa dokázal zdvihnúť z kresla pred vypnutým projektorom. Neistým krokom vyšiel na terasu pred dom a zosunul sa do prúteného kresla. V dlani držal a zohrieval prázdny pohár a hľadiac na oblohu rozmýšľal, ktorá hviezda na hranici viditeľnosti je Slnko.

Jesenné noci bývali na Valansiji mrazivé a Oliver, ktorý sa od súmraku do úsvitu z kresla na terase ani nepohol, sa od skrehnutia ledva hýbal. Mal pocit, že každý z rokov, ktoré prežil, naňho dopadol aspoň dvojnásobnou váhou. Ale už sa mu netriasli ruky a dokázal sa nadýchnuť, srdce sa upokojilo. A čo bolo najdôležitejšie, uvedomil si, že stále má povinnosti.

Najprv musel nakrímiť nešťastného kocúra, ktorý nechápal, prečo večer nedostal jedlo, a smutne posedával. Roboty zatiaľ stáli obďaleč, bez pohybu a výrazu. Všetkých čakala práca.

Tak, ako to robil posledné roky skoro každý jesenný deň, Oliver sa vydal

ráznym krokom smerom k vinohradu. Biela sneť bola toho roku mimoriadne odolná, nie a nie sa jej zbaviť, stále sa objavovala na nových listoch. A kontrolovať pätnásťtisíc koreňov viniča len v trojici bola nikdy nekončiacia práca. A tá musela byť urobená.

Trojica zanovito preberala listy a tie pokryté bielou pavučinou sa hromadili na zemi. Roboty nepotrebovali jesť a Oliver nemohol prehltnúť ani sústo, len sa občas zastavil a odpil čistej vody. A potom pokračoval, akoby sa celý vesmír scvrkol len na tento stratený kus sveta.

Zastavil ho až západ slnka, keď krajina stemnela. Oliver mohol využiť umelé osvetlenie, ale tak, ako upravil robotov na ľudskú rýchlosť práce, aj pracoval len za prirodzeného svetla. Nebol nijaký fanatik odmietajúci techniku, len považoval planetárny rytmus svetla a tmy za ten človeku najprirodzenejší.

Po návrate sa Oliver nerozhodne zastavil pred zariadením, ktoré spájalo infosystém domu s tým celoplanetárnym. Zariadenie bolo už celé roky vypnuté a teraz s natiahnutou rukou váhal, či naozaj chce urobiť ten jeden pohyb, a vpustiť si do domu dva milióny duší. Ich strach a zdesenie, len zopár hodín po tom, ako sa dozvedeli, že ich svet a životy končia. Zúfalstvo, hnev, zúrivosť, náreky. Nechal to tak.

Hlboko do noci potom ešte sedel na terase a donekonečna premieľal v hlave jednu myšlienku. Zvažoval ju z každej strany, až napokon, dlho po polnoci, dospel k rozhodnutiu. Zostúpil do pivnice, tej druhej, hlbšej a utajenej, o ktorej vedel len on sám. Miniaturný antihmotový generátor bol pokrytý prachom, ale spustil sa bez problémov. Teraz musel Oliver len počkať niekoľko dní, kým dosiahne maximálny výkon. Naposledy, keď ho mal spustený, mu to trvalo štyri dni, ale dvadsať rokov bez údržby muselo mať nejaký vplyv.

Ďalší deň vo vinohrade. Pomaly sa blížili ku koncu a Oliver dúfal, že tentokrát sa bielej sneti naozaj zbavili a nebudú musieť začať od začiatku.

Na oblohe, čo bývala počas celého roka prázdna, videl aspoň tri lietadlá, po ktorých zostali len kondenzačné stopy.

Na východe stúpala do neba čierny dym.

Jedinýkrát sa spojil aj s Thomasom, ktorý ho však odbil po niekoľkých vetách. Hlavné mesto sa prepadávalo do chaosu a Culvert v čele minimalistickej vlády sa snažil zachovať aspoň náznak poriadku.

Hovoril aj s Elsinom Dafrauním a s tichým smútkom prijal, že sa celá

komunita rozhodla dobrovoľne zomrieť ešte pre nárazom asteroidu. Ani sa nesnažil Elsina presvedčiť, aby tak nerobil.

Wang Čchu, jeden z posledných pôvodných kolonistov Valansije, tiež s upravenou DNA a jeden z mála Oliverových priateľov z doby pred storočím, odišiel sám do hôr. Wang bol malý a srdnatý, a teraz sa rozhodol nájsť zmierenie s bohmi, ktorých si priniesol zo Zeme a pripraviť sa na stretnutie s predkami vzdialenými milióny kilometrov.

Bagrat Anistijon, muž, od ktorého sa Oliver naučil pestovať hrozno, bol mŕtvý – zabitý s celou rodinou pri pokuse brániť svoj dom pred rabujúcim davom.

Keď Oliver prišiel na Valansiju, bol jediný Tusken. Teraz toto priezvisko nosili desiatky mužov a žien – a nikomu z nich nezavolať. Vedel, že ani nikto z nich nebude volať jemu. Nebol dobrým manželom ani otcom, snažil sa byť dobrým vládcom. Teraz pre vnúčatá a pravnúčatá bol postavou z dejepisu, nie skutočným človekom. A tí, na ktorých mu záležalo, tí žili dlhý a šťastný život, až kým nezomreli na starobu. So všetkými sa už dávno rozlúčil na cintorínoch.

Generátoru trvalo týždeň, kým dosiahol maximálny výkon. Ostatné súčasti komunikačného zariadenia boli dokonale skryté. Antény vysielača a prijímača boli vstavané priamo do stien domu a na utajený satelit sa zameriavali automaticky, bez nutnosti ľudského zásahu.

Satelit obiehajúci Valansiju fungoval ako retranslačné zariadenie a jeho úlohou bolo nasmerovať signál z Oliverovho domu smerom k Zemi. Na inom svete, technologickom a vyspelom by ho nebolo možné utajiť, ale tu to bolo iné. Valansija nemala oči, ktoré by sledovali jej okolie, takže satelit nerušene a nezistený obiehal nad hlavami osadníkov.

Komunikačné zariadenie bolo pred storočím len na experimentálnej úrovni a bolo prísne stráženým vojenským tajomstvom. Umožňovalo však to, čo nedokázalo štandardné spojenie – komunikáciu so Zemou, ktorá netrvala šesť mesiacov, ale bola takmer v reálnom čase. Oliver bol jediný, kto mal k nemu prístup a bol jedinou osobou na celej Valansii, ktorá o ňom kedy vedela.

Oliver vyslal iniciačný signál a potom zostávalo už len čakať, kedy ho zo Zeme potvrdia a nadviažu spojenie. So Zemou hovoril veľmi zriedkavo aj v minulosti, ale teraz to bolo skoro dvadsať rokov od posledného rozhovoru, takže nemohol vylúčiť možnosť, že Zem neodpovie vôbec. Ale mylil sa, spojenie potvrdila po niekoľkých hodinách.

Stalo sa to už dávno.

Bolo veľa takých, čo nesúhlasili s kolonizačnou politikou Zeme, ale len málokto ich pochopil, že hlasne vykrikovanými heslami zmenu nedosiahnu. Preto sa obrnili trpezlivosťou a pracovali ako armáda termitov rozožierajúcich budovu. Desaťročia fungovali v rámci systému, budovali ho a tvorili. Zbierali informácie, menili ich a manipulovali. Pokrok merali v milimetroch, no tak nakoniec dospeli k rozhodujúcemu bodu.

Nijaká rebélia osadníkov proti Zemi nemohla byť úspešná, ak by vypukla spontánne a bez prípravy. Kolonisti boli nenápadne, no starostlivo vybraní a pripravení prevziať moc. Ale tak, ako sa to často stáva, obyčajná náhoda zmenila všetko.

Nečakaná protuberancia valansijského slnka vyslala skrz celý planetárny systém vlnu žiarenia, ktoré spálilo veľkú časť elektroniky na povrchu planéty – a medzi zničenou elektronikou boli kritické systémy vznášadiel, v ktorých leteli ozbrojení osadníci, chystajúci sa obsadiť radiace centrum planéty. Vznášadlá padali ako mŕtvy hmyz a v jedinej hodine sa hnutie za nezávislosť ocitlo bez vodcov a bez bojovníkov.

To, čo nasledovalo, boli jatky. Na obidvoch stranách. Jatky, kde nebol nikto nevinný, no víťaz mohol byť len jeden.

Oliver Tusken nebol súčasťou elity. Upravená DNA, ktorá mu mohla dať až dve storočia života, bola darom jeho rodičov, no nedávala mu nijaké privilégia. Boli to jeho organizačné schopnosti, nevyhnutná bezohľadnosť a aj šťastie, vďaka ktorému prežil, čo ho vyniesli na vrchol. Ale ani on nemal stratégiu, ako poraziť nepriateľa s lepšou výzbrojou a dokonalejším zázemím, hlavne keď správy zo Zeme hovorili, že ich bývalá domovina sa rozhodla vyhladiť vzbúrencov do posledného. Nemali ako zvíťaziť.

Vtedy sa Oliver spojil s lojalistami – len on sám, s nikým v odboji svoje kroky nekonzultoval. Bol to len jeho osobný vabank. Ale napokon sa mu podarilo dohodnúť na prímerí. Zem sa v skutočnosti najviac obávala konkurencie, iného mocenského centra ohrozujúceho jej hegemoniu. Bol to paradox, ale Zem súhlasila s ústupom len za podmienky, ak sa Oliver zasaď, že Valansija sa bude vyvíjať tým smerom, za ktorý sa osadníci vzbúрили. Oliver veľmi dobre chápal, prečo toto bolo rozhodujúcim bodom – bez centrálnej vlády, bez technologickkej základne, bez hustého osídlenia, ktoré by umožňovalo vznik intelektuálnej vrstvy, bola v horizonte niekoľkých storočí Valansija odsúdená k nevyhnutnému úpadku.

Oliver súhlasil, aj keď zaručiť sa mohol len svojím slovom. Státisíce ľudí vtedy oslavovali svoje víťazstvo. Ten, kto ich k víťazstvu priviedol, sa melancholicky

pozeral na spievajúce davy s vedomím, že to, čo vidí, je len pomimutelný záblesk v dejinách ľudstva.

To, že o niekoľko dní boli poslední lojalisti, čo sa vzdali, popravení, bol taktiež len pomimutelný detail.

Od tej chvíle však Oliver vždy raz za čas používal vojenský vysielateľ, aby sa spojil so Zemou. Zvyšok obyvateľov mal k dispozícii len štandardné zariadenie, cez ktoré komunikácia prebiehala s niekoľkomesačným oneskorením. Ani raz, za sto rokov od osamostatnenia sa, ho nikto nepoužil.

Daňou za rýchlosť bolo, že komunikácia neprebíhala trojdimenzionálnym prenosom, ale len archaicky, čiernobielym obrazom na nevelkej obrazovke. Rozostrená tvár muža v odtieňoch šedej nebola Oliverovi neznáma, pred rokmi ju neraz vídaval. Odvtedy zostarla a zvráskavela. Ale fakt, že na druhej strane bol opäť Kumrán Daúdí, Olivera upokojila.

„Zdravím ťa, Oliver. To je doba, odkedy sme sa naposledy videli, nekonečné roky. Už sme si mysleli, že si snáď zomrel. Čo sa deje, že si nás prebudil uprostred noci? V Istanbule máme totiž práve noc,“ usmial sa Daúdí. Jeho oči však boli ostré a pozorné. Kumrán Daúdí nebol obyčajný spojovateľ, ale jeden z najvyššie postavených agentov v Euro-Ázijskej rozviedke.

Po úvodných slovách zmrzla Daúdího tvár v nehybný obraz. Spojenie bolo síce nepredstaviteľne rýchle, ale len *takmer* v reálnom čase. Obrazu a hlasu trvalo približne desať minút, kým prekonalí štyridsať svetelných rokov medzi dvoma planétami. Tento fakt, spolu s výkonnosťou reaktoru, ktorý vydržal len hodinu v maximálnej prevádzke, znamenali, že akýkoľvek rozhovor mal svojrázne a veľmi prísne pravidlá.

Preto sa Oliver nezdržoval zdvorilosťami, nevysvetľoval svoje dlhé mlčanie, len stručne a bez príkras opísal situáciu na planéte.

Tvár Kumrána Daúdího bola nekonečné minúty bez pohybu, len vďaka nedokonalému prenosu sa čierne a biele body na obrazovke chveli. Potom správa z Valansije dorazila na Zem a Kumránovi poklesli kútiky úst.

„Tak dobre,“ povedal. Okamžite pochopil, že nie je čas na zdĺhavé rozhovory. „Ako ste na tom a čo s tým môžete urobiť?“

„Nič,“ odpovedal Oliver. „Asteroid nemáme ako zastaviť, ani odkloniť. Otázka je, čo môžete pre nás ešte urobiť vy? Či skôr, čo budete chcieť urobiť? Pretože my nemáme ako...“ obrazovka zablikala a potemnela.

„...zachrániť ani jediného človeka.“ dokončil Oliver do prázdna. Generátor vydržal kratšie, ako predpokladal, a najbližšie spojenie bude možné po jeho dobití

až o ďalší týždeň.

Unavene vstal, ťažkým krokom vyšiel z pivnice pred dom a zhlboka sa nadýchol vlhkého vzduchu prichádzajúcej jesene. Od mora sa k mysu Húffú blížila búrka.

Oliver nemal v pláne Thomasovi povedať o tom, že hovoril so Zemou, chcel len vedieť, ako jeho priateľ zvláda všadeprítomný rozklad. Zároveň si s nemalým prekvapením musel priznať, že všetko, čo sa deje, prijíma až s takmer neprirodzeným pokojom. Táto planéta bola jeho dieťaťom, a teraz akoby len počúval správy o prírodnej katastrofe odohrávajúcej sa milióny kilometrov ďaleko. Nieкто zomieral, nieкто sa modlil, iní zabíjali a všetkým sa na hlavy rútila nemysliaca skala. Dažďové kvapky dopadajúce na strechu hučali, akoby sa dom premiestnil pod vodopád a Oliver so zasneným výrazom počúval všetky odtiene zvukov.

„Je to peklo,“ precedil Thomas Culvert cez zuby. „Muža s tvojimi schopnosťami a autoritou by sme potrebovali viac ako soľ. Nemyslíš, že je tvojou morálnou povinnosťou prestať sa ukrývať a pomôcť tým, čo ťa potrebujú?“

„Ja sa neskrývam,“ namietol Oliver. „Nie som spasiteľ a nie je nič, čo by som mohol urobiť. Teraz je čas, keď si každý musí nájsť svoju vlastnú cestu, tak ako ja idem tou mojou. Takže odpoveď je stále taká istá.“

„A aká je tá tvoja cesta, Oliver? Viem, čo robíš, zostávaš vo svojom dome a staráš sa o vinohrad. Vieš, čo to je? Veď to je diagnóza, to je popieranie skutočnosti! Nepripúšťaš si, že sa na nás rúti katastrofa a zatváraš sa vo svojom vnútornom svete! Ťažko môžem niekomu vyčítať, ako sa teraz správa, ale tu sa svet rozpadá! Ľudia sa zabíjajú a upalujú na námestiach, rabovanie a znásilňovanie je to najmenšie...“

„Neskrývam sa.“

„Čože?“ skočil mu Thomas do reči. „A ako by si to nazval?“

„Bojujem s tým, čo príde, tak ako každý. Len pri tom nevykrikujem, nevyvolávam bohov, ani nemlámim naslepo okolo seba a ani nenariekam.“

„Do čerta s tebou, Tusken! Do čerta s touto dokonalou zaostalou planétou, aj s nami!“

„A môžem za to ja?“

„To som nepovedal. Môžeme za to všetci a nikto, ale o to predsa nejde. Ľudia tu umierajú. O niekoľko mesiacov by zomreli aj tak, ale zomierajú zbytočne a oveľa horšie, ako by mohli. To sa ti snažím povedať.“

To, že v takejto situácii niektorí ľudia prepadnú apatii, bolo logické. Rovnako

sa dalo očakávať, že u iných ľudí prebudí vedomie blížiaceho sa konca to najhoršie. Minimálne bezpečnostné sily vo Valeri kapitulovali pred šialenými davmi už po niekoľkých dňoch. Na začiatku masy väčšinou hnalo len zúfalstvo, to sa však rýchlo transformovalo do bezbrehého ničenia.

Vyrovňavanie účtov, posledná možnosť pomstiť sa za krivdy, vrátane tých vysnených, pudová radosť z ničenia a plameňov pred tým, ako plamene pohltia samotných ničiteľov. Oliver napokon neodolal a správy z Valansije predsa len sledoval, ale suchý výpočet hrôz, ktoré Thomas menoval, bol stokrát horší, ako všetky správy. Thomas vlastne len recitoval čísla – mŕtvi, znásilnení, umučení a upálení, útoky a požiare.

S väčšinou osamotených osád po prvých dňoch po oznámení prichádzajúcej katastrofy stratili kontakt. Pravdepodobne sa v nich dialo to isté, čo vo Valeri, len v menšom meradle. A zisťovať, čo sa naozaj dialo, či dokonca pomáhať - na to nemal nikto ani silu, ani prostriedky.

Po nejakom čase sa však uprostred chaosu začali zjavovať ďalšie hrozby. Rovnako smrtiace, ale tentokrát organizovanejšie.

„Jedna skupina, hovoria si Nasledovníci posledného Proroka, vraví, že asteroid je skúškou Božou, jeho snahou napraviť a dokončiť to, čo ľudia samotní v poslednom džiháde nedokázali. Veria, že asteroid na Valansiju dopadne, aby zahubil tých, čo si smrť zaslúžia, ale čestní a veriaci prežijú. Títo Nasledovníci sa snažia vlastnými silami vyhubiť čo najviac „nehodných“, pretože čím menej ich zostane pri dopade nažive, tým menšiu skazu asteroid napácha,“ vysvetľoval Thomas. „Okrem iného sa pokúsili dobyť aj robofabriky. Vraj chceli vyrobiť balóny, aby vo chvíli dopadu neboli na zemi, ale ktovie, o čo im naozaj išlo. Zastavili sme ich.“

„Nebyť na zemi pri dopade asi veľmi nepomôže.“

„Presne tak,“ súhlasil Thomas. „Kataklyzma môže zbaviť Valansiju atmosféry, a keby aj nie, tak víchrica žeravých plynov a prachu bude mať rýchlosť v tisíckach kilometrov za hodinu. Sú to nebezpeční šialenci. A okrem nich sú tu aj takí, ktorí veria, že nijaký asteroid neexistuje, že to všetko je len jedno obrovské spiknutie.“

„Koho spiknutie?“

„Že vraj zorganizované Zemou a pozemskými agentmi vo vláde.“

„Ďalší šialenci. A mimochodom, je ten asteroid skutočný?“ opýtal sa Oliver.

„Nežartuj. Stokrát sme to preverovali. Miesto ani presný deň dopadu stále nevieme vypočítať, ale nanešťastie je to isté. A musím ťa ešte upozorniť, Oliver. Podľa toho mála informácií, ktoré máme, tí konšpirační šialenci veria, že centrom pozemského spiknutia si ty.“

„To je predsa hlúposť,“ pokrútil hlavou Oliver. „A napokon, aký zmysel by malo vyvolať paniku z neexistujúceho asteroidu?“

„Vraj je cieľom oslabiť Valansiju pred pozemskou inváziou.“

„Nezmysel. Zem teraz musí mať aspoň stovku kolónií, a keby chceli, tak nás porazia za jeden deň. Pred storočím sme vyhrali my, pretože to nečakali, a pretože Zemi nestálo za to bojovať ďalej o Valansiju. O tom niečo musím vedieť.“

„Nesnažím sa ňa presvedčiť, že majú pravdu, Oliver. Len som chcel, aby si sa mal na pozore.“

„Budem, neboj sa. A Húffú je predsa len dosť odľahlý. Ale nič si nehovoril o svojej rodine. Čo je s nimi?“

Thomas Culver len sklonil hlavu a dovtedy pevné pery sa mu zatriasli.

Oliver si vzdychol.

„Je mi to ľúto,“ povedal po veľmi dlhej chvíli.

„Nemá byť čo.“

„Aj tak mi to je ľúto.“

Stalo sa to už dávno.

Valansija oslavovala desiate výročie samostatnosti. V uliciach hrala hudba a tancovali ľudia, na námestiach horeli ohne. Valansijania vystavali obrovské drevené hranice a na ne postavili slamené figúry – pozemských vojakov. Oslava znamenala pálenie nepriateľa.

Oliver Tusken bol v pohybe, nesený stovkami rúk, usmieval sa a spieval s ostatnými.

Búrka trvala skoro dva dni a keď skončila, pôda vo vinohrade sa premenila na bahno, do ktorého sa nohy zabárali vyše členkov. Našťastie dážď nepozrážal už takmer dozreté hrozno a biela sneť sa nikde neobjavila. Správ zo zvyšku Valansije ubúdalo, ako sa postupne odmlčievali aj posledné osady. Do dopadu zostával mesiac a na planéte začínalo posledné babie leto. Alebo možno zostávali dva mesiace, a babie leto bude mať poslednú možnosť sa ukázať v plnej kráse.

Na to, že sa blíži nákladné vozidlo, upozornili roboty Olivera len niekoľko minút pred tým, ako sa zjavilo pred domom. Bol to obrovský stroj s takmer dvojmetrovými kolesami, ktorý slúžil na prepravu desiatok ton nákladu v tom najdrsnejšom teréne. Pôvodne jasnožltá farba bola prekrytá šmuhami spáleniny a jazvami po guľkách a pulzných zbraniach. Elektromotor zjavne fungoval z posledných síl a ozón svedčiaci o jeho poškodení bolo cítiť na metre ďaleko.

Stroj ešte ani nezastavil, keď sa otvorili dvere vysoko položenej kabíny a z nej doslova vypadol mladík. Chudý, v tvári pokrytej popolom a špinou mu žiarili

žilkami popretkávané oči. Zdvihol sa z blata, do ktorého tvrdo dopadol, a neisto pozrel na Olivera, stojaceho opodiaľ s namierenou zbraňou.

„Oliver Tusken?“ opýtal sa unaveným hlasom. „Vy ste Oliver Tusken?“ a definitívne sa zosunul v bezvedomí na zem.

Oliver odložil pulznú pušku a vzal ho na ruky. Kútikom oka videl, ako z korby nákladného vozidla vyteká krv, ale tým, čo na nej ležali, už nebolo pomoci.

Mladík nebol zranený, len vyčerpaný, a po chvíli sa prebral.

„Som Oliver Tusken,“ povedal Oliver opatrne. „Ty si kto? A koho si viezol?“

„To bol môj brat,“ odpovedal návštevník a očami blúdil po miestnosti. „Môj brat, jeho žena a dve deti. A strýko a Boris Kvaldin, sused. Utekali sme, snažil som sa ich odviezť čo najrýchlejšie, no oni po nás strieľali...“ hlas sa mu zlomil. „Volám sa Maarten Laukos, z Vingeho údolia, asi dvesto kilometrov za...“

„Viem kde to je,“ prerušil ho Oliver. „Čo sa stalo?“

„Boli to tí nasledovníci Proroka,“ odpovedal Maarten. „Prišli v noci a všetkých nás nahnali dohromady do jedného domu. V Údolí je jedna z geotermálnych elektrární a preto nás označili za sluhov diabolských znečisťovateľov a imperialistov przniacich planétu,“ ťažko prehltol. „Chceli nás všetkých pozabíjať, popraviť, aby Valansiju uchránili pred plameňmi z neba. Ale my sme sa im postavili na odpor... Aspoň sme sa o to pokúsili,“ dodal po chvíli.

„Čo ostatní? Ty si jediný utiekol?“

„Jediný. Chcel som zachrániť ešte ostatných, ale tí boli tam vzadu.“

„Nemusíš ďalej pokračovať,“ povedal Oliver vidiac, ako sa Maartenovi trasú ruky. Ten chlapec možno nemal ani dvadsať rokov a pred niekoľkými hodinami videl, ako banda šialencov v spásiteľskom zápale vyvraždila všetkých ľudí, čo od narodenia poznal. Ak si dobre pamätal, tak Vingeho údolie malo niečo cez stovku obyvateľov.

„Prenasledovali ťa?“

„Myslím, že nie,“ pokrútil Maarten hlavou. „Nikoho som nevidel.“

„To je dobre,“ zdvihol sa Oliver zo stoličky. „Môžeš chodiť?“

„Asi môžem, prečo?“

„Tak potom dokážeš udržať lopatu a krompáč. Poď, máme prácu,“ a ukázal hlavou smerom z domu. Maarten nechápal.

„Tí mŕtvi,“ vysvetlil Oliver. „Treba ich pochovať. Boli to tvoji príbuzní a priatelia, nebudem to robiť bez teba, aj keby si mal len stáť vedľa.“

„Vy nemáte robotov, ktorí by vykopali hroby?“ stále nechápal Maarten.

„Ludí by mali pochovávať ľudia,“ odušil Oliver.

Pôda bola blatistá, no napriek tomu im vykopáť šesť hrobov zabralo niekoľko hodín úmornej práce v pochmúrnom tichu. Keď skončili, bola už hlboká noc a unaveno pozerali na jednoduché náhrobky.

„Poviete modlitbu?“ opýtal sa Maarten opatrne.

„To asi nie,“ povedal potichu Oliver. „Po prvé, modlitby nepoznám a neviem, z ktorej knihy by som mal čítať. Po druhé, modlitbu za stratenými blízkymi musí každý povedať v sebe sám a slovami, ktoré mu pôjdu priamo z duše. Netreba ich hovoriť nahlas.“

Tak zotrvali na čerstvom cintoríne stáť v tichu ešte dlho.

Maarten zostal na noc v izbe pre hostí, no ráno mu Oliver na vpadnutej tvári videl, že spánok mu príliš nepomohol. Po raňajkách, ktoré prebehli v úplnom tichu, podal Oliver Maartenovi bez opýtania ťažké topánky a prešívany kabát.

„Vonku stále ešte prší a je chladno, budeš potrebovať niečo poriadne na seba.“

„Potrebovať na čo?“

„Hrozno je takmer dozreté a je ťažké, treba ho popriväzovať, aby sa nepolámalo. Ten dážď určite narobil neporiadok, takže bude práce na celý deň.“

Maarten ho počúval s pootvorenými ústami. „O vinohradníctve nič neviem,“ namietol vyplašene.

„Nevadí. Máš dve ruky, dve nohy a na rozdiel od robotov žiaden kremík v hlave. To postačí.“

Keď Oliver videl, že Maarten sa stále nehýbe a bezradne pozerá na dvojicu bagančí, vzdychol si. „Pozri, chlapče. Nebudem ti hovoriť, ako s tebou cítim, no môžeš mi veriť, že som pochoval viacej priateľov a lások, ako si ty poznal ľudí za celý svoj život. Oni odišli a ty si tu a žiješ. Ak si rozhodnutý ukončiť svoj život, nebudem ti brániť. Dom je na dvadsať metrov vysokom útese, skok z neho bude rýchly a bezpečný. Musím však priznať, že by som bol radšej, ak by si sa rozhodol žiť – ale nie ako zelenina. Ak žiť, tak potom len ako človek. Takže pôjdeš mi pomôcť do vinohradu, alebo chceš ukázať cestu k útesu?“

Maarten vyplašene prikývol a zobral si kabát.

Po niekoľkých hodinách monotónnej práce sa Maarten dostal do jej rytmu, oči stratili zahmlený výraz a jeho ruky začali zvládať prácu s čoraz väčšou šikovnosťou. Najšť ťažký konár, jednou rukou ho prichytiť na tom správnom mieste, druhou obrútiť špagát, prstom prvej ruky pridržať uzol, druhou rukou ho pritiahnuť. Urobí krok a zopakovať. A potom zase.

„Prečo nenecháte roboty, aby urobili za vás túto prácu? Vraj ste bohatý a mohli by ste ich mať stovky,“ opýtal sa Maarten utierajúc si čelo. Napriek chladnému vetru vanúcemu z mora bol od práce celý spotený. „Aj keď niektorí

vraveli, že víno Húffú je také jedinečné, pretože všetko robíte ručne, je to tak?“

Oliver sa zastavil a vybral si z úst zväzok špagátov. „Nepovedal by som,“ usmial sa. „Myslím, že ak by všetku prácu urobili roboty, nikto by nerozoznal ani najmenší rozdiel. V skutočnosti je každá práca len o tej práci. Pestovanie viniča a výroba hrozna sú presne také isté. Je to o robení správnych vecí správnym spôsobom a v správny čas. Ľudia si namýšľajú, že prácou do výrobku vkladajú časť svojej duše, čo ho robí kvalitnejším, ale je to len ilúzia,“ Oliver odtrhol nezrelú bobuľu hrozna a vložil si ju do úst. Kyslá šťava mu skrútila pery, ale neprestal sa usmievať. „Pred niekoľkými rokmi som bol dosť vážne chorý, a jeden ročník vína vyrobili len moji dvaja roboti. Nezatajoval som to úmyselne, v skutočnosti som to vôbec nepokladal za dôležité, a neskôr som sa zase hanbil to priznať. Pointu si asi uhádol. To víno chválil každý, kto ho ochutnal. Ale máš pravdu, kým vládzem, všetko robím sám a vlastnoručne.“

„Prečo?“

„Pretože to robím len sám za seba. Pre ten pocit byť vonku, robiť niečo skutočné a niečo vyrobiť. Nehľadaj v tom nijakú filozofiu, je to len o tom, čo človek cíti vnútri. Nieкто je šťastný, ak sedí v kancelárii a vytvorí stohy papierov, inému prináša spokojnosť, ak vyrába stroje, alebo orie pole. Netreba vždy pre to, čo robíme, hľadať dôvod nejakého univerzálneho dobra, stačí ak to robí dobre nám. Ale tuším príliš nechápeš, čo som myslel, že?“

Maarten sa zamyslene zamračil, „Asi nechápem, pane, ale aj tak by som...“

„Nehovor mi pane, dobre? Oliver postačí.“

„Áno pane... Oliver. Chcel som vedieť, prečo to robíte? Toto všetko... a teraz, keď... veď viete... vieš, čo myslím.“

„A čo iné máme robiť?“ opýtal sa Oliver jednoducho.

Obaja sa vrátili k tichej práci a starý muž, vyzerajúci oveľa mladší než v skutočnosti bol, začal potichu písať nekonečnú melódiu.

„Poď si sadnúť na terasu,“ zavolať Oliver. Vo vinohrade pracovali až do úplného súmraku a už bola noc, vietor rozohnal mraky a na nebi opäť žiarili hviezdy. Jedným z dôsledkov chaotického osídlenia Valansije bolo, že súhvezdia, pre pozemšťanov nové a neznáme, nemali jednotné mená. Takmer každá tretia skupina či osada ich nazvala po svojom, na oblohu premietli svoje spomienky, myty a predstavy. Oliver sa nad názvami súhvezdí nikdy nezamýšľal, ale po odchode na mys Húffú našiel vo hviezdach nové zaľubenie. Pozeral na mihotajúce sa svetielka a hľadal v nich tvary a obrazy. Každú noc našiel a pomenoval stovky novoobjavených súhvezdí.

„Len zavri oči a počúvaj more,“ povedal Maartenovi a podal mu pohár vína.

Mladík si vzdychol, „Som unavený, ale nie z práce.“

„Myslím, že už čoskoro si oddýchnete. Všetci.“

Maarten neveriaco pozrel na Olivera, „Asi som mladý, alebo ty si príliš starý, ale na tom, že všetci zomrieme, nevidím vôbec nič pozitívne. Je to len strašné.“

„Nevravím, že to je dobré,“ odpovedal Oliver. „Len, že si oddýchnete. To je všetko.“

Údery vln o skaly akoby vyjadrovali šumiaci súhlas s týmito slovami.

„Veci sa majú takto,“ Kumrán Daúdí vyzeral vyčerpane, a vyblednutý čiernobiely obraz pretvoril jeho tvár v mŕtvolne bledý flak. Ale jeho hlas bol pevný a rozhodný. „Čo bolo, to bolo,“ pokračoval. „Z tých, čo si pamätajú vašu vzburu a genocídu, dnes nie je pri moci veľa, takže sa pozemská vláda, nie síce jednohlasne, ale presa len zhodla, že Valansii pomôžeme.“

To nebola genocída, chcel ho prerušiť Oliver, ale mlčal.

„Chcieť pomôcť je jedna vec, ale môcť, to je niečo iné. Problémom je, že vo vašej blízkosti nebola kolonizovaná nijaká planéta, takže tá najbližšia je vzdialená dvadsaťjeden svetelných rokov. Dve lode sú už na ceste a ďalšie vyrazia zo Zeme v najbližšom čase. Ale aj keď sú ich motory o kus lepšie, ako si pamätáš, skôr, ako za nejakých sedem rokov neprídu.“

„Takže vlastne prídu len hrobári, však?“ Olivera Daúdího slová prekvapili len v tom, že sa Zem vôbec rozhodla niekoho vyslať, a že tak rozhodli v priebehu týždňa. Keďže na Zemi vedeli, že nemajú šancu doraziť včas, vlastne mohlo byť úplne jedno, či vyštartujú teraz alebo o dva roky.

„To mala byť urážka, Oliver? A áno, vyzerá to tak, ale nie sú to hrobári, v tom sa mýliš. Ľudia na palubách stratia celé roky zo svojich životov, zo životov svojich rodín, ale napriek tomu k vám letia, aj keby mali nájsť len spálenú zem. Možno ani nebudú mať koho pochovávať, ale oni poletia a my sme ich vyslali, pretože si myslíme, že to je správne.“

„Nechcel som nikoho uraziť, veď napokon, to ja som volal. A asi som v skutočnosti od začiatku vedel, že nebudete mať možnosť niečo urobiť. Ale je tu jedna vec, o ktorú som ťa chcel požiadať. Z vládnej databázy mám zoznam všetkých obyvateľov Valansije ku koncu posledného mesiaca. Posielam ti ich, spolu s kópiami všetkých vládnych dokumentov a záznamov za posledné storočie. Vráťane mojich vlastných poznámok.“

Dôvody Oliver nevysvetľoval, bol presvedčený, že Kumrán to určite pochopí aj sám. To čo chcel, bol zachovanie kontinuity. Zanechanie aspoň tej najmensej stopy, aj keby mala byť len zapadaná prachom a stratená hlboko v pozemských archívoch.

Thomas Culvert vyzeral oproti poslednému rozhovoru pokojnejší, či skôr zmierenejší s osudom. V meste sa podarilo nepokoje zvládnuť, aj keď za nemalú cenu. Zároveň vláda urobila ešte jednu vec. Každý kto mal záujem, dostal dávku smrtiaceho jedu – rýchleho a relatívne bezbolestného. Záujemcov boli tisícky, a jediným problémom bolo, že niektorí si zobrali dávku okamžite na výdajnom mieste. Oliver to nepovedal, ale túto informáciu prijal so zvláštnou úľavou. Kedysi bývala jeho vášňou história, a teraz si predstavil, že niečo podobné museli pociťiť aj obyvatelia starovekej Masady. Obklúčení neporaziteľnými rímskymi légiami a s vedomím, že nádej na víťazstvo je nulová, si radšej zvolili smrť vlastnou rukou ako mečom nepriateľa. Síce rozhodnutie posledné a smutné, ale o to dôležitejšie.

Kým bol Oliver v suterénu domu, Maarten aj napriek chladnému vetru zaspal na terase. Oliver ho zakryl hrubou vlnenou dekou a nechal ho spať pod oblohou.

Ďalší deň strávili celý, až do súmraku, prácou na vinohrade. Maarten síce stále nehovoril a zostával bez jediného slova aj celé hodiny, no pracoval, akoby doňho vstúpil diabol.

Rovnako ubehol aj ďalší deň.

„Myslel som, že hrdina ako vy, nájde spôsob ako nás zachrániť,“ ozval sa Maarten, sŕchajúc skrehnuté ruky jednu o druhú. „Že bude niečo robiť, nie len tak...“, ale stále hľadel do zeme, nie Oliverovi do očí.

„Preto si prišiel? Hľadať záchranu?“ Odkedy Maarten prišiel, ani slovom sa nevrátil k udalostiam, ktoré sa odohrali vo Vingeho údolí. Oliver ho nechcel trápiť, ale videl, že pod nehybnou tvárou horí oheň.

„Nemal som kam ísť,“ odpovedal Maarten jednoducho. „A ty predsa vieš o Valansii všetko. Kto iný by mal pomôcť, keď nie ty?“

„A čo ak pomoc neexistuje?“

„Musí existovať,“ nástojil Maarten. „Vždy je niečo, čo sa dá urobiť!“

„Nemám nijaké kúzlo, ktoré by odčarovalo ten asteroid. Nie, chlapče, teraz sa už nedá urobiť nič.“

„To je od teba zbabelé, Oliver!“ vykrikoval Maarten a zdvihol hlavu. V očiach mal slzy a Oliver pochopil, že to nie sú slzy strachu či hnevu, ale sklamania. „Bol si môj hrdina, vieš to? Náš hrdina, ty si bola Valansija, aj keď si sa tu ukryl.“

V škole som o tebe písal prácu, o najväčšom valansijskom hrdinovi, vieš to?“

„Počkaj, Maarten...“

„Nie, nepočkám! Počúvali sme o tebe od narodenia, učili sme tvoj životopis. Nikdy by ma nenapadlo, že jediné na čo sa zmôžeš, bude hrabať sa v zemi!“ Maarten sa slzami až zadúšal, ale päste mal bojovne stisnuté.

Ach bože, pomyslel si Oliver v duchu. Vedel, že takéto slová raz asi prídu, ale nechcel ich počuť. Niektoré veci nedokázal vysvetliť slovami, najmä nie mladíkovi, čo bol vlastne ešte len dieťa. Keď tak nad tým Oliver rozmýšľal, nemohol vylúčiť, že Maarten nemá v sebe aj nejaké jeho gény. Svojmu synovi, jedinému, ktorého za celé roky stretol, nedokázal vysvetliť, ako vydržať ten pohľad do nekonečnej priepasti.

„Pochop, chlapče, že vesmír nám veci nerobí naschvál a nekladie nám hádanky, ktoré majú vždy riešenie. Niekedy príde chvíľa, keď si pripomenieme, že sme len prachom hviezd a k hviezdám sa musíme vrátiť. No na jednu vec si aj tak zabudol.“

„Akú vec?“ opýtal sa Maarten a zablatenou rukou si utieral oči.

„Máš šancu, ktorú tvoji blízki nedostali. Šancu na niečo väčšie a dôležitejšie, ako je záchrana planéty. Len ešte zostaň a pochopíš.“

A nechod' preč, dodal Oliver v duchu. Hlavne nechod' preč, nenechávaj ma samotného, tu a teraz, keď sa všetko končí, prosil starac bez slov.

Stalo sa to už dávno.

Krátko po víťazstve nad Zemou sa pôvodne sústredené ľudské osídlenie rozpadlo. Celé skupiny, ale aj rodiny či dokonca aj jednotlivci odchádzali do srdca nedotknutej krajiny. Osídľovali ju nikým nekontrolovaní, bez akéhokoľvek dozoru či autority. Pravidlá a zákony si písali sami, presne tak, ako to chceli, keď sa vzbúrili.

Tí, čo zostali vo Valeri, boli jedinými obyvateľmi, čo naplno využívali vymoženosti technológií. Nemali v úmysle vynucovať si celoplanetárnu vládu, len počúvali správy z blízkeho aj ďalekého okolia. Informácie cestovali pomaly, ale postupne začali prevládať tie temne ladené. V jednotlivých enklávach sa presadzovali nie vždy najschopnejší, ale čoraz častejšie tí najbezohľadnejší. Takí, u ktorých neraz nevyhnutnú krutosť a tvrdosť nevyvažoval prínos pre spoločnosť. Ľudstvo týmto vývojom prešlo už pred tisícročiami – a teraz vo Valeri s hrôzou sledovali, ako sa neriadená civilizácia zvrháva. Až príliš dobre si uvedomovali, že na Zemi, aj keď preľudnenej, by takáto forma barbarstva už nebola možná.

Bol to opäť Oliver Tusken, kto urobil rozhodujúci krok. S niekoľkými najvernejšími priateľmi preprogramovali robofabriky a vyrobili stovky

miniaturných sledovacích zariadení. Tieto mali od dokonalosti ďaleko, ale osadníci v divočine ich aj tak nemali ako odhaliť. Zariadenia potajomky rozmiestnili v osadách a obydliach a pozorne začali sledovať každodenné dianie. Ich pozornosť sa sústreďovala na tých najhorších, videli a zaznamenávali každý ich krok. Hodnotili. Bez zákonov, súdov a právnikov.

A keď dospeli k záveru, že konanie presiahlo prijateľnú mieru, zasiahli. Nikoho sa nepýtali na povolenie, prichádzali maskovaní uprostred noci, ako duchovia pomsty. Nestavali súdy ani poroty, nikomu sa neukazovali na očiach. Stačilo nafingovať fatálnu nehodu, či nakaziť odsúdenú osobu smrteľnou chorobou. Spočiatku to boli len izolované náhody, ktoré si nikto nespájal, ale postupne začali osadníci chápať. Pochopili že tí, čo im najviac ubližujú, zomierajú v horúčkach, roztrhaní neviditeľnými dravcami, utopení v pokojnej rieke. Niektorí v tom videli zásah bohov, ale bez ohľadu na vierovyznanie sa rozširovala úplne nenápadná myšlienka – vedomie, že zlo bude potrestané.

Postupne sa osadníci prestali obávať tyranov, dokázali sa im postaviť vlastnými silami a odstrániť ich. A keď cítili potrebu ustanoviť nezávislý súd, vtedy zavolali Olivera Tuskena. Po dvadsiatich rokoch sa uprostred anarchie začal vynárať poriadok.

A áno, boli aj takí, ktorí verejne ukazovali na Tuskena a obyvateľov z Valeri a obviňovali ich zo svojvoľných vrážd tisícov. Oliverova skupina tieto hlasy ignorovala, pokiaľ sa nestali až príliš nebezpečnými. A vo svete, kde neexistoval právny poriadok, bol len jeden spôsob, ako tieto hlasy umlčať.

Jeden deň vstal Oliver ešte pred úsvitom, pred dom pristavil terénny nákladiak a prebudil Maartena. Spoločne vyrazili smerom k Vingeho údoliu, odkiaľ prednedávnom ušiel. Oliver si uvedomoval, že mohli ísť aj oveľa skôr, ale s nemilosrdnou úprimnosťou voči sebe samému si priznal, že sa jednoducho bál.

Do osady dorazili po niekoľkých hodinách jazdy drsným terénom a našli ju na pohľad nepoškodenú. Len v jej prostriedku, na malom námestí, vyrástol les trojmetrových stožiarov, z ktorých viseli strapce obesených tiel. Šibeníc bolo oveľa menej ako obyvateľov osady, takže tí skôr obesení skončili nahádzaní na neďalekých hromadách. Teplo urobilo na mŕtvolách svoju prácu, ale na Valansii neboli zdochlinožravé zvieratá ani vtáci, ktorí by krúžili naokolo. Pracovali len baktérie a zápach zahusťoval vzduch na desiatky metrov ďaleko.

Oliver s Maartenom našli malé rýpadlo s nabitými batériami a vykopali ním hrob. Len jeden, hlbokú štvorcovú jamu, so stranami o dĺžke desať metrov. Mená vypálil Oliver autogénom na keramické dosky pôvodne slúžiace ako obklad

budov.

Oliver si všimol, že Maarten nevyronil ani slzu. Keď prenášali mŕtve telá do hrobu, Maarten ani raz neuhol pohľadom, aj keď neživé a zdeformované tváre ľudí, čo tvorili celý jeho dovtedajší život, ho museli bodaf hlboko v duši.

V nasledujúcich dňoch prešli aj všetky ostatné osady, lazy, samoty a obydlia, v okruhu päťsto kilometrov. Niektoré skončili vyvražené ako tá Maartenova, tam robili prácu hrobárov. Inde sa ľudia ubránili fanatikom, alebo mali jednoducho šťastie, že ich tí obišli. Dvojicu brázdiacu valansijské planiny však nikde nevtali, všade nachádzali prázdne a sklenené pohľady tých, čo žijú len zo zotrvačnosti. Na týchto miestach sa obrátili a šli inam. Maarten len s prekvapením skonštatoval, že nikdy ani netušil, že na Valansii žije toľko ľudí – a že žijú tak blízko k miestu, ktoré za celý svoj život neopustil.

Našli ale aj iné miesta – tie, kde sa obyvatelia rozhodli opustiť tento svet ešte pred tým, ako ho asteroid premení na zmes lávy a prachu. Boli takí, čo si vzali život v súkromí domova, inde to urobili spoločne vo svojich svätostánkoch.

Z pamäti nedokázali vymazať jednu poľnohospodársku kolóniu, kedysi čítajúcu asi štyridsať duší. Všetci, až na jedného, spáchali spoločnú samovraždu – a ten, ktorý zostal, strávil nasledujúce týždne jedinou činnosťou. Rýľom kopal hroby, sekal drevené dosky na kríže a ozdobným písmom na ne vyrezával mená. Keď Oliver s Maartenom prišli, sedel tento muž vzpriamene vo svojom vlastnom hrobe. Špinavá bledá tvár a zatvorené oči naznačovali, že je tiež mŕtvy, ale keď začul prichádzajúce vozidlo, pozrel ich smerom. Pri pohľade na blížiacu sa dvojicu sa mu na tvári rozliel výraz pokoja a bez slova sa pomalým, opatrným pohybom uložil horeznačky do hrobu. Kým k nemu Oliver prišiel, neznámy už nedýchal. Vedľa hrobu bola pripravená hromada hliny so zapichnutou lopatou, a pri hlave zo zeme trčal drevený kríž s menom Anton Vetrov. Hrob zasypali hlinou a Oliver v tichu spomínal na ženu menom Tamara Vetrovová, s ktorou žil pred úplnou večnosťou. Snažil sa z celej sily, ale na jej tvár si už nedokázal spomenúť, len na to, ako chutila ráno po prebudení.

Oliver s Maartenom neboli jediní, kto sa snažili postarať o mŕtvych. Neraz našli už len upravené náhrobky. Niektorí ľudia spomínali putujúcich mníchov, ktorí neúnavne kráčali trávnatými planinami, len s lopatou na pleci a pohrebnou piesňou na perách.

Na mys Húffú udrela chladná jeseň a búrky. More pod útesom nešumelo, ale hučalo bez prestania. Éter takmer utíchol a Thomas Oliverovi neodpovedal na volania. V priebehu niekoľkých dní sa nekonečné trávnaté plochy sfarbili do

červeno-žltá a zdalo sa, že utíchajúca planéta sa chystá k spánku.

Návštevníci prišli uprostred noci. Bezpečnostný systém domu ich zaregistroval len chvíľu pred tým, ako dorazili k mysu Húffú. Jeden automobil a päť mužov, podľa zostatkového žiarenia ozbrojených pulznými zbraňami. Jednoznačne a cieľavedome mierili k domu na útese. Oliver spustil silovú bariéru okolo domu a čakal.

Automobil ani nespomalil a zastavil ho až náraz o bariéru. Ozbrojená päťica vyskákala na trávnik a výstrely sa dotkli bariéry, ktorá vzplanula oranžovými iskrami. Oliver dal postaviť ochranný perimeter zároveň s domom, ale okrem toho, že ho ani raz nepoužil, nebol ani postavený tak, aby dokázal odolať sústredenému náporu. Niekoľko skusmých výstrelov však ochranu nepreťažilo a muži boli nútení zmeniť prístup.

„Tusken!“ zaznel výkrik z vonku. „Oliver Tusken! Vieme, že si vnútri, tak sa prestaň zbabelo skrývať a poď čeliť spravodlivosti!“ Kričiaci muž, zjavne vodca, zdôraznil svoje slová výstrelom do bariéry.

„Čo chcú?“ zašepkal vydesený Maarten.

Oliver pokrčil plecami a prsty mu behali po paneli, z ktorého sa ovládali všetky systémy domu. „Čo chcete?“ zakričal cez okno.

„Spravodlivosť a spásu! Ohradil si sa hriešnou technológiou, viedol si komandá smrti a tajne si paktoval s dekadentnou Zemou. Kvôli takým, ako si ty, na nás zoslal Najvyšší svoj trest a preto musíš zaplatiť!“

„Čo myslia tou zradou a komandami smrti?“ nechápal Maarten.

„Určite sú to tí Nasledovníci Proroka a netušim, čo sa im preháňa v ich fanatických hlavách.“ Oliver by ťažko teraz vysvetľoval, ako sa dá zradiť Valansija tým, že sa splnia požiadavky valansijanov. Aj keď, technicky to zrada naozaj bola.

„Nijaký Oliver Tusken tu nie je,“ zakričal na mužov vonku. „Zomrel pred týždňami!“

Odpoveďou mu bola ďalšia strelba do prskajúcej bariéry.

„Ako dlho vydrží?“

„Dlho nie,“ povedal Oliver. „Keby mali tí vonku rozum, vošli by do nej autom plnou rýchlosťou ešte raz, a určite by skratovala.“

Maarten vyzeral rovnako vystrašený ako v deň, keď prišiel na mys Húffú, „Čo budeme robiť? Máme tu nejaké zbrane?“

„Nijaké zbrane, ktoré by pomohli. Ale netreba sa báť, nie sú to nijakí vojaci.“

Mladík vyvalil oči, „Veď ani ty nie si nijaký vojak!“

„Uhm,“ súhlasil Oliver sústrediac sa na ovládací panel, „Ale zato mám skúsenosti v zabíjaní vojakov. A zabiť niekoľko šialených civilistov nemôže byť ťažšie.“

„Tuskeeeeen!“ zaryčal muž vonku.

„Tak, a je to,“ povedal Oliver a strhol Maartena na zem.

„Tusken, ty zradca! Buď chlap...“ tirádu zjavne niečo prerušilo, „Čo tu robia tie skurvené roboty? Okamžite ich...“

Maarten, ktorý sa nikdy nezúčastnil žiadneho boja, mal pocit, že v tej chvíli sa roztrhla celá Valansija.

Výbuch otriasol domom od základov, záblesk osvietil na okamih savanu jasnejšie ako slnko a tlaková vlna drvila múry. Zdalo sa, že sa celý mys rozpadne na kúsky a zosype sa dolu, do chladného mora. Bola to len sekunda a potom zavládlo ticho prerušované iba zvukmi dopadajúcich tehál.

Oliver sa opatrne zdvihol a vytriasol si z vlasov prach a črepy, „Myslím že náš problém je vyriešený.“

Na mieste výbuchu zostal spálený kráter s polomerom desať metrov, automobil fanatikov prestal existovať, a po piatich mužoch nebolo ani stopy.

Maarten, aj keď otrasený, zvedavo prechádzal tou spúšťou, „Čo to preboha bolo? Nevedel som že tu sú aj výbušniny...“

„Veď ani nie sú,“ pokrútil hlavou Tusken, „No ako zbraň sa dá použiť kadečo. Roboty získavajú energiu z fúzneho jadra. Ak človek vie, ako, môže ho jednoducho preťažiť a výsledok si vidieť.“

„Ty už si to predtým robil, že?“

„Čo myslíš? Použil robotov ako zbrane? Alebo či zabíjal?“

Maarten pozeral do zeme, „Áno, to som myslel. Či si zabíjal... veľa.“

Stalo sa to už dávno.

Osadníci na novooslobodenej Valansiji neplánovali premeniť svoju planétu na preľudnený svet, ale zároveň dúfali, že sa stane cieľom tých, ktorí budú chcieť začať nový život. Lepší a čistejší ako im ponúkala Zem a jej zrkadlové kolónie. Mýlili sa.

Medziplanetárne cesty okrem toho, že trvali desaťročia, boli mimoriadne nákladnou záležitosťou a nijaká pozemská vláda nemala ani najmenší záujem podporovať vystaňovalcov smerujúcich na vzbúreneckú planétu. Určite bolo nemálo takých, čo by sa radi pripojili k Valansijanom, ale vo väčšine prípadov ich nebolo dosť a neboli dostatočne organizovaní, aby dokázali vypraviť vlastné vesmírne lode. Za vyše sto rokov od osamostatnenia ich prišlo len niekoľko tisícok. Minimálne rovnaké množstvo zostalo stratených a blúdiacich v ladovom vesmíre, keď nedokonalé lode prestali fungovať uprostred vákuu, keď ich navigačné systémy naviedli do prázdnoty. Jedinou výnimkou, jedinou väčšou skupinou ktorá dorazila na Valansiju, bola Borzaliho výprava. Nanešťastie.

Čo robil Albertus Borzali do svojich tridsiatich rokov, bolo zakryté tajomstvom,

ale o tom, čo spôsobil neskôr, boli popísané stohy papiera. Ako tridsaťročný navštívil totiž Borzali ruiny Jeruzalema a tak, ako mnohí iní, vrátil sa zo svätého mesta premenený. Nebol prvým, komu sa zjavil Boh a povedal to svoje jediné a pravé slovo, a poveril ho veľkou úlohou - samozvaných mesiášov boli tisícky. Ale Borzali bol mužom mnohých talentov. Mal dar rozprávať a strhnúť davy, v diskusiách s nadhľadom porážal náboženských hodnostárov aj kovaných ateistov. Zdokumentované boli prípady, keď svojím dotykom liečil chorých a videl veci dejúce sa na opačnom konci Zeme. Ak by sa nepostavil čelom proti všetkým pozemským náboženstvám, mohli ho stokrát vyhlásiť za svätého.

Borzaliho však, ako on veril, Boh poveril záchranou sveta. Jeho úlohou mala byť zmena svetového poriadku, zborneie starých hierarchií a nastolenie nových. Kým na začiatku svojej kariéry mesiáša bol prehlíadaný, keď počet jeho stúpcov začal rásť v miliónoch každý týždeň, už ho nebolo možné ignorovať. Na Borzaliho bola vyhlásená fatwa, bol daný do kliatby, jeho náboženstvo bolo zakázané vo väčšine krajín a jeho stúpcov neraz dostihol lynč. Hrozilo, že Zem sa prepadne do priepasti novodobej náboženskej vojny. Preto, keď sa skupine borzaliánov spolu s ich vodcom podarilo obsadiť vesmírne stredisko pri Isfaháne, takmer nikto sa nesnažil im brániť v hromadnom vysťahovaní sa zo Zeme. Cieľom Alberta Borzaliho a tridsiatich tisícov jeho nasledovníkov bola zabudnutá planéta, na ktorej plánovali založiť základy stavby, čo mala obsiahnuť celé ľudstvo.

Valansija mala len dva meteorologické satelity, takže nad okolitým vesmírom nebol nijaký dohľad a príchod kolonizačných lodí si jednoducho nik nevšimol. Borzaliho nasledovníci sa usadili na opačnej strane planéty, ako bolo hlavné ľudské osídlenie prvých kolonistov. Vedeli, čo robia. Mali plán a nechceli byť odhalení priskoro.

Svoju základňu budovali štyri roky a odhalili sa až vtedy, keď si mysleli, že sú pripravení. Vo Valeri sa ich lode objavili bez ohlásenia a priniesli ultimátum. Celá planéta sa mala podriaďiť vôli Alberta Borzaliho a mala slúžiť jeho svätému zámeru vytvoriť protiváhu Zeme. Protiváhu, ktorá mala v budúcnosti Zem prevážiť. O ultimáte sa nedalo jednať. Dalo sa len ustúpiť alebo padnúť – ako nekompromisne dali najavo Borzaliáni.

Valansijania mali zbrane ešte z bojov proti Zemi, ale tie by nikdy nemali šancu proti organizovaným a pripraveným okupantom, ktorí to veľmi dobre vedeli. Pôvodní kolonisti mali však aj iné veci, ktoré by za zbrane nikto nepovažoval. Napríklad obrovské atmosférické transportéry so štiepnymi motormi. Použili všetky štyri, čo boli funkčné. V noci po tom, ako bolo doručené ultimátum, sa transportéry, pilotované mužmi a ženami ochotnými obetovať svoj život, zdvihli. O niekoľko hodín neskôr, keď prekonalí vzdialenosť k základni Alberta Borzaliho, s motormi preťaženými na hranici funkčnosti, dopadli na zem.

Štyri termonukleárne výbuchy premenili časť vzdialeného kontinentu na rádioaktívnu púšť a borzaliánov na prach. Tí, ktorým sa podarilo uniknúť, boli ubití do posledného.

Vyhrážať sa ľuďom ochotným brániť svoju mierumilovnosť za každú cenu a so zbraňou v ruke, býva zriedkakedy dobrý nápad.

Oliver Tusken si prehrabol šedivé vlasy, „Niektorí by povedali, že jednoznačne som zabíjal veľa. A čo sa mňa týka... tak vlastne ani neviem. Snažili sme sa to brať len ako poslednú možnosť, tú najhoršiu. Ale presný počet neviem, nikdy som to nepočítal.“

Klamstvo! Ozvalo sa mu svedomie a spomienky. Päťdesiatdva tisíc bolo to číslo. Päťdesiatdva tisíc zabitých, popravených, takých, čo naveky zmizli bez stopy a ich záznamy prestali existovať. Päťdesiatdva tisíc z milióna, čo museli padnúť, aby si ostatok ochránil svoju idylu

Maarten sa zastavil pri útržku niečoho, čo bola pred nedávnom asi ruka, „Možno je ten asteroid naozaj trest za naše hriechy.“

„Hlúposť, vari si ty zhrešil?“

„Nič vážneho, nič som neurobil nikomu, ale...“

„Nijaké ale. Sám si to logicky vylúčil. Ak by bol asteroid trestom za hriechy, padol by na hlavu mne, ale nevinným, ako si ty, by neublížil. Takže keď zničí celú planétu, nemôže to byť nijaký trest. A navyše,“ Oliver sa zamračene rozhladal po spúšti naokolo, „Toto počká. Najprv by sme mali dať do poriadku dom, ináč do rána budeme mať omrzliny.“

„Prirodzene,“ zaškeril sa Maarten. „Tiež by som nechcel zomrieť chorý.“

Usmial sa, uvedomil si Oliver. A povedal vtip! Odkedy Maarten Laukos prišiel na mys Húffú, takmer nehovoril. Bol s Oliverom, staral sa o vinohrad, pochoval už niekoľko stoviek mŕtvych, zaspával s čiernym kocúrom na kolenách, premieľajúc v ústach štvorročné chateau Húffú hľadieval do zapadajúceho slnka, len niekedy celé dni nepovedal ani slovo. Ďakoval kývnutím hlavy a jeho tvár akoby poznala len jednu emóciu – únavu po náročnom dni.

A teraz sa usmial. To je dobre, pomyslel si Oliver.

Buď prestal Oliverov vysielateľ po desaťročiach definitívne fungovať, alebo signál na jeho ceste dlhej svetelné roky niečo rušilo, no so Zemou sa spojil nedarilo. Olivera to v skutočnosti ani príliš netrápilo. Už sa rozlúčil. Svojím spôsobom.

A vesmírom zatiaľ leteli lode, rodiny posádok zanechané na Zemi sa zatiaľ premenia na vyblednuté záznamy a kyslým dažďom zničené náhrobky. Zo zbytočnosti tohto gesta Oliver cítil ťarchu na hrudi. On by to určite neurobil – a ktovie, či to Zem vlastne urobila. Možno išlo len o milosrdnú Daúdiho lož, ale aj tak ho dojímalo, ako ten starý špión v ďalekej domovine dokázal rozhádzat jeho myšlienky.

Rozmýšľal, či pred stáročiami tušili Vikingovia v Nórsku, že ich príbuzní na zamrznutom grónskom pobreží pomaly umierajú od chladu a nedostatku potravy. A ako sa asi musel cítiť posledný Viking v Grónsku. Posledný z rodu vzbúrencov a hrdých bojovníkov, keď všetci, ktorých poznal, zomreli a on, striasajúc sa zimou, pozeral na sivé more a zúfalo vyzeral lode, ktoré nikdy nemali prísť.

Aspoň že na Valansiji nezostane nikto posledný.

Mesto Valeri prestalo medzičasom existovať. Oliver mal pripojenie na planetárnu informačnú sieť s vládnymi právomocami, aj keď, prirodzene, utajenými. Nevyužíval ho často, ale v posledných týždňoch nedokázal odolať a predsa len sledoval, ako sa valansijská spoločnosť rozpadáva, takmer ako drevená stavba napadnutá červotočom. Kedysi dúfal, že išlo o kamennú stavbu.

Čo sa stalo v hlavnom meste, však zistiť nevedel, mohol to len tušiť. Jednej zo skupín renegátov, jedno už ktorej, sa nakoniec podarilo obsadiť robofabriky a získali pod kontrolu fúzne elektrárne – jediné, čo boli na planéte. A potom... Možno urobili chybu pri ich obsluhu, možno boli elektrárne poškodené pri vládnom útoku, alebo ich renegáti vyhodili do vzduchu vlastnoručne. Muselo ísť o výbuch so silou v tisíckach megaton, jasnobiely stĺp siahajúci až ku hviezdám osvetľoval noc až na päťsto kilometrov vzdialenom myse Húffú. Na druhý deň mohli vidieť len šedočierny pilier prachu a popola pomaly sa rozširujúci oblohou.

Niekdde tam, uprostred atómového pekla, sa vznášali aj atómy tela, ktoré sa v minulosti nazývalo Thomas Culvert. Naposledy, keď s ním Oliver hovoril, mal Thomas na sebe dokonalý tmavošedý oblek a zo zlomeného starca sa premenil na... síce stále starca, ale cieľavedomého. Určite neodišiel v hanbe.

Vinice zbavené sneti sa o seba dokázali starať samé. Počasie, chladnejšie ako zvyčajne, však oddialilo dozrievanie hrozna, ktoré stále zostávalo kyslasté.

„Toto je Pinot Gris,“ vysvetlil Oliver. „Rulandské šedé, tomu nevaďí, ani keď sa zozbiera o niečo neskôr. Bude mať viac cukru, čo nie je vôbec na škodu.“

Maarten mal opäť na tvári nepreniknuteľný výraz, „O koľko neskôr?“

„Asi ešte mesiac. Odhadom.“

„Uhm, mesiac.“

Oliver pokrčil plecami, „Aj jediný deň je dosť dlhý čas, ktovie, čo sa ešte môže prihodiť.“

Stalo sa to už dávno.

Pred tridsiatimi rokmi, keď vypukla chrípka.

Osídlenie rozdrobené na stovky malých skupín netvorilo najvhodnejšie prostredie pre vznik nových a vývoj existujúcich chorôb. Človeku nepriateľským zárodkom sa najlepšie darilo tam, kde v tesnej blízkosti žili veľké skupiny ľudí a mohli si vymieňať biologický materiál. Či už medzi sebou alebo aj s domácimi zvieratami, ktoré boli jedným zo zdrojov tých najhorších chorôb. Na Valansii však takýto vývoj nebol pravdepodobný. Ale stačilo, že chrípkové vírusy si priniesli kolonisti so sebou. Nasledovala úplne obyčajná evolúcia.

No akoby chrípkový vírus dokázal rozmýšľať. Ľudské telá potreboval na vlastné prežitie, ale nekontrolované rozmnožovanie sa napokon vždy viedlo k smrti hostiteľa. A rozšíriť sa v prostredí, kde ľudia žili v miniatúrnych enklávach spôsobilo len to, že celá skupina by vymrela a s ňou aj vírus. Valansija nemala pozemskú globálnu dopravnú sieť, pomocou ktorej sa mohol za niekoľko hodín dostať kamkoľvek. Vírus sa preto menil. Pomaly, ale pre živú formu, ktorá merala dĺžku jednej generácie v hodinách, bolo trištvrte storočia času viac než dosť.

Výsledkom bol vírus s extrémne dlhou inkubačnou dobou – v týždňoch až mesiacoch. Za ten čas sa dokázal dostať do všetkých kútov Valansije, nakaziť takmer každého osadníka. A až potom začal zabíjať.

Väčšina z Valansijanov mala čo robiť, aby vôbec prežili. Ale našli sa aj takí, čo prekonalí vzdialenosť do Valeri, aby ukázali prstom na tých, ktorých považovali za pôvodcov tohto nešťastia. Neboli to nijakí náboženský fanatici. Oni len chceli prežiť a to isté chceli aj pre svoje deti. S tvármi červenými od hnevu vpadli do sídla vlády a požadovali lieky. Chceli, aby vláda postavila továrne na chemikálie a geneticky upravené antigény. V záujme prežitia hodlali rozryť zem a spracovávať biomateriál z lesov a morí – veď ich bol dostatok. A obviňovali vládu, že tak neurobila už dávno.

Oliver Tusken, muž vládnucci Valansiji takmer štyridsať rokov bez prerušenia, ich bez slova vypočul a potom sa rovnako bez slova zdvihol a odišiel. Z Valeri, z politiky, aj z verejného života. Keď sa ho Thomas Culvert pýtal na dôvod odchodu, najprv neodpovedal, ale nakoniec to vysvetlil stručne.

„Chceli žiť v čistom a idylickom stredoveku, tak prečo nemajú odvahu v ňom naozaj aj žiť, a pri každom väčšom probléme sa utiekajú k technike? Ja ich chápem

a sčasti aj súhlasím, ale nebudem robiť správcu skanzenu, kde jedno technologické mesto bude zabezpečovať ilúziu života v súlade s prírodou. S tým si už poraďte vy.“

„Vieš, čo bolo najhoršie?“ opýtal sa Maarten. Pri návrate z jednej vzdialenej a vyrabovanej osady sa im automobil prepadol do suchého riečiska, takže boli obaja unavení a sediac na terase s výhľadom oceňovali, že sa počasie ukludnilo a na oblohe nebol ani mráčik.

„Nie to, že všetci zomreli,“ pokračoval mladík, keď Oliver nereagoval. „Ani nie to, že sa všetko skončí. Najhoršie to bolo s bratrancovým päťročným synom.“

„Pre deti je to vždy najbolestivejšie...“

„Nie, nechápeš ma. Vo Vingeho sme v Boha verili, ale nebola to pre nás základná otázka života. A so smrťou sa na Valansiji všetci stretávajú od malička, takže aj bratrancov syn to chápal. Vedel, že po smrti nič na tomto svete nebude. Nebál sa, ale napriek tomu plakal celé dni, hodiny bez prestania vzlykal, až sa celý triasol. Vieš, prečo?“

Nečakajúc na odpoveď Maarten pokračoval, „Plakal za tým všetkým, čo nebude, čo nestihne a na čo sa tešil. Že neuvidí more, že nebude veľký, že už nikdy nedostane nijaké darčeky, že nikdy nebude môcť pilotovať vznášadlo. V ten deň mu osud jednoducho ukradol budúcnosť a sny...“

Oliver mal stále zatvorené oči, „Okradol nás všetkých, do jedného. Ale sám si videl, že niektorých okradol aj o rozum a zvyšky ľudskosti. Je to asi filozofia odsúdenca idúceho k šibenici so vztýčenou hlavou, ale dúfal som, že ľudská podstata je z pevnejšieho materiálu.“

„A čo ak mali všetci tí maniaci a fanatici pravdu? Veď je všetko už zbytočné, tak načo sa hrať na... ani neviem, na čo ešte?“

Akoby Olivera niečo vystrelilo z prúteného kresla, „Tak vydrž, to sa mylíš!“

„Nezostane po nás predsa nič.“

„Počkaj, poviem ti jeden príbeh. Pozemskú históriu ste sa neučili, však? Takže ani o Tróji si nikdy nepočul?“

Maarten pokrútil hlavou, „Nie, kto to bol?“

„Nie kto, ale čo. Bolo to mesto, mocné a bohaté, dávno pred tým, ako sa ľudia dostali k hviezdám. Toto mesto sa dostalo do vojny s iným konkurenčným mestom, Spartou.“

„O čo išlo v tej vojne?“

„O lásku, zlato a politiku, ale to nie je dôležité. Ide o to, že Trója tú vojnu prehrala. Bola nielen porazená, ale vyrabovaná, zničená a zrovnaná so zemou. Po kedysi slávnom meste nezostalo nič, len krátky záznam v jednej jedinej dejepisnej

knihe – záznam, ktorý bol považovaný za mýtus, obyčajnú legendu.“

Maarten nechápal. „Tak išlo o legendu alebo o skutočné mesto?“

„Skutočné mesto. Ale ľudia to zistili až po takmer troch tisícročiach, keď jeden tvrdohlavý archeológ vykopal zvyšky múrov a stavieb. Nebol to mýtus, no jediné, čo zostalo, boli len hromady kameňov.“

Odpoveďou mu bol mladíkov spýtavý pohľad.

„Kedysi tam žili ľudia, tisíce ľudí trávili svoje bežné dni a nezostalo po nich vôbec nič. Len rozprávka alebo tie kamene. Nič viac.“

„Ale predsa teraz vieme, že to mesto bolo skutočné. Či nie?“

„Nie,“ mávol Oliver rukou, „Nevieme nič. Nepoznáme tých ľudí a ich osudy, jednoducho sa stratili. Rovnako ako stovky iných miest a civilizácií tam na Zemi. Stratili sa v čase, prinajlepšom sa uchovali po nich len kosti a hroby. A povedal by si, že žili zbytočne? Márne? Že ak by vedeli, čo príde, bolo by pre nich lepšie nebyť?“

Maarten len mlčky súhlasne prikývol.

Valansijské slnko zapadlo a hviezdy sa odrážali od zrkadlovej morskej hladiny, až to vyzeralo, že obloha nikde nekončí a je nad hlavou aj pod nohami.

Nebo preťal blesk a hneď za ním ďalší. Potom nasledoval celý zväzok bleskov, a medzi hviezdami sa objavila nová, planúca červenou žiarou. A ďalšie blesky meniace noc na prízračný deň.

„Aha,“ ukázal Maarten, bez pohybu sediac v kresle.

„Zdá sa, že ide z východu, takže dopadne niekde na západe. To je dobre,“ poznamenal Oliver.

„Západ je dobrý?“

„Výhľad je dobrý. A dobré je, že sme dnes nešli skôr.“

Obloha nad hlavami dvoch mužov horela bielo-červeným plameňom a do tvári sa im oprel vietor.

„Je chladno,“ povedal potichu Oliver škrabkajúc vyplašene sa obzerajúceho kocúra za uchom. „Ale pre hrubšiu deku si už asi nemusím ísť.“

Namiesto odpovede sa Maarten len striasol a zložil si ruky za hlavou.

A tak tam obaja zostali sedieť, hľadiac na západ, kde malo čoskoro vyjsť posledné slnko. Ak by ich niekto videl a mohol to opísať, povedal by, že takto tam sedeli až do samotného konca sveta.

Dlaždica

Janka "YaYa" Tabačková

Marg, vystrojený na spôsob stredovekého rytiera, v obleku z pokrútených plechov a v prilbe zo starého kýbľa, sa vydal na koniec svojho sveta, ktorý, ako už dávno vedel, nebol jediným. Dôkazov sa našlo hneď niekoľko. Po prvé, niekedy pršalo vodorovne. Kvapky padali z boku, až po prekročení okraja si to na poslednú chvíľu rozmysleli a dopadali na zem v širokých oblúkoch. Marg si o tom myslel svoje. Totiž, že existujú ešte iné svety, kolmé na ten jeho. Dážď tam padá normálne. Ibaže oblaky sa pohybujú vo veľkých výškach, a preto sa im nemožno čudovať, že to niekedy zle odhadnú. Presiahnu okraje toho druhého sveta, a vtedy prší aj u Marga. Z boku. Kvapky však nakoniec predsa len zmenia smer, pretože nad všetkými známymi svetmi bdie sila, ktorá udržiava istú mieru normálnosti. Hovorí sa jej gravitácia. To vlastne vďaka nej vieme, ktorým smerom je hore a ktorým dolu, a zároveň nám bráni vyskočiť privysoko, tam, kde už nie je vzduch.

Marg bol presvedčený o tom, že s rastúcou výškou vzduchu ubúda. Raz, keď putoval po svojom svete, prišiel až na miesto, kde sa v rohu stretáva s ďalšími dvoma svetmi. Vzduch v tých končinách bol veľmi riedky, ťažko sa dýchal, a tak Marg logicky predpokladal, že keby šiel ešte ďalej, až tam, kde žijú hviezdy, nezostal by vôbec žiadny.

No Marg aj tak veľmi túžil navštíviť hviezdy. Preto si staval loď, vzduchotesnú. To kvôli nej teraz zamieril ku koncu sveta, porozhliadnuť sa po nejakých súčiastkach. Okrem dažďových kvapiek totiž cez okraj prilietali aj iné veci, väčšinou pokazené, nepotrebné. Puknuté čajníky, bábiky bez očí či nôh, prázdne fľaše, kolesá z traktora... Kraj sveta bol priam posiaty takýmito haraburdami a Marg mal na pravej ruke dlhú, oblúkovitú jazvu. Spôsobil ju síce zlomený, no ešte stále ostrý nôž, ktorý raz niekto takto odhodil do jeho sveta. Áno, bol to NIEKTO, pretože aj v tom druhom svete žili ľudia, dokonca hneď niekoľko ľudí. Desať alebo pätnásť, odhadoval Marg podľa rôznorodosti hlasov, ktoré niekedy začul, kým do jeho sveta dopadla nová vec. Naisto to však nevedel. Nechcel sa s týmito ľuďmi stýkať. Rana od letiaceho noža stále bolela, ten, čo ho hodil, nemohol mať dobré úmysly. Preto Marg nosil ten čudný ochranný oblek a keď začul blížiacich sa ľudí, radšej sa rýchlo skryl.

Teraz sa však spoza okraja ozývalo len čvrikanie drozdov, a tak sa mohol pustiť do práce. Triedil odpadky na tie, čo ešte mohol nejako využiť, a na tie, čo sa už vôbec na nič nehodili. Prvé odnášal na stavenisko svojej lode, druhé hádzal naspäť do sveta, z ktorého prišli. Práve zazrel kúsok nejakej rúrky, ležala len pár krokov od neho. Celkom by sa mu hodila, premýšľal, do stroja, ktorý mal v jeho lodi obnovovať použitý vzduch. Skonštruoval ho len nedávno, pretože mu napadlo, že v miestach, kde už nie je vzduch, ho logicky nebude môcť vymieňať ani dopĺňať. Podobná rúrka tam už bola, lenže na jednom konci ju zvnútra pokrývala hrdza, kvôli čomu mal Marg o funkcii prístroja nemalé pochybnosti. No keby ju vymenil za túto tu...

Chcel ju zdvihnúť, ale to musel urobiť ešte jeden krok, aby sa dostal do dostatočnej blízkosti. Vykročil však prirýchlo, pohľad úplne zameraný na cieľ, nepozeral sa, kam stúpa. A tak mu pravá noha skĺzla po niečom hladkom a ľavá, v zúfalom, nešikovnom pokuse zachrániť situáciu, zakopla o čistý vzduch. Rozpleštil sa, aký bol dlhý, kovový oblek mu pri tom strašidelne zahrmtal. Potom nastalo ticho, ticho a tma...

Marg vytiahol z priezoru na oči osudnú banánovú šupku a pohrdavo na ňu zaškúľil. Vstal. Jeho brnenie pritom unavene zavrzgalo a nahlas tak vyjadrilo city doudieraných kostí pod ním. Marg naštvane prehodil šupku cez okraj. Tak... Nebezpečenstvo zažehnané. Čo to chcel? Rúrku! Opäť sa po ňu zohol, keď... Švac! Banánová šupka opäť zarachotila o kýbeľ, pardon, prilbu. To čo má byť? Odrazila sa od niečoho, tam na druhej strane?

Pre istotu prešiel asi tak o meter doprava a zasa ju odhodil... ...a ona sa zasa vrátila, ešte rýchlejšie než prvý raz. Celý tento postup sa zopakoval ešte päť, šesťkrát, kým Margovi konečne zaplo. Nieкто tam bol. Nieкто z druhého sveta mu zase robil naschvál.

Rozhodol sa, nechal šupku šupkou, odhrnul odpadky natoľko, aby si mohol doluznačky lahnúť na zem, a opatrne nazrel cez okraj.

V tom druhom svete bolo neskoré popoludnie, hoci uňho len začínalo sviatať. Stromy a tráva tam rástli vodorovne. Takisto vodorovne stála aj chichotajúca sa mladá žena. Margovi sa zdalo, že spadne, chcel na ňu zakričať, no zrazu mu napadlo, že to možno on je naopak... Dostal závrat, zavrel oči. Predstavil si dažďové kvapky, myslel na to, čo podľa nich vyvodil o iných svetoch a sile, ktorá ich drží pokope.

„Pokož! Hore je hore a dole dole. Nikto nespadne. Všetko je, ako má byť.“

„Prosím?“ opýtal sa ženský hlas. Marg, našťastie skrytý pod prilbou, celý očervenel. Vôbec si neuvedomil, že to povedal nahlas.

„Nie si taký, ako sa hovorí,“ skonštatovalo dievča sklamane po trápnej chvíľke ticha.

„Aký?“ Marg netrpezlivo očakával odpoveď. S ľuďmi je to už raz tak. Zaujímajú ich, čo o nich vravia iní, hoci tušia, že odpoveď vlastne ani nechcú počuť.

„Nooo... Hovorí sa, že si desivý plechový muž, veľmi nebezpečný. Striehneš na úbožiacov, čo prídu príliš blízko ku hrane sveta, a kradneš im srdcia z hrude.“ Znovu sa rozchichotala.

Nebola to pravda. On to vedel a podľa toho jej smiechu videl, že ona tiež. Napriek tomu však pocítil nutkanie brániť sa.

„Nie som plechový!“ vyhlásil a zložil si z hlavy kýbeľ, pričom sa mu vlasy rozsypali na všetky strany. Smiech dievčaťa náhle ustal. Zmätene mu hľadalo do tváre.

„A ani nekradnem srdcia...“ Zasekol sa. Tak ho prekvapilo, že sa s niekým rozpráva, až zrazu zabudol, či chcel niečo dodať, a ak áno, čo.

„A... ako sa voláš?“ vykoktala.

„Marg,“ odpovedal automaticky.

„Ja som Myra.“ Chvíľu mlčky pozerali každý na inú stranu, obaja svojím spôsobom vyvedení z miery. V Margovi prebiehal súboj medzi jазvou na pravej ruke a túžbou zistiť niečo o tom druhom svete. Myru trápilo niečo iné.

„Ale,“ zaváhala, „Prečo teda nejdeš ďalej? Prečo žiješ len tu, na konci sveta, keď si normálny... Teda... Prepáč.“ Otázka ho zaskočila.

„Ja nežijem na konci tvojho sveta,“ vysvetlil. „Tam kde sa ten končí, môj len začína.“ Vtedy Myra urobila čosi nečakané. Bez jediného slova, bez zaváhania si kľakla na kraj svojho sveta a nahla sa na druhú stranu. Napriek závratu neprivrela oči, práve naopak, takmer jej vyskočili z jamôk.

„Dokonca máš inú časť dňa!“ zvolala prekvapene. „Neklamal si!“

„A čo si si myslela? Že tu visím za ruky a hrám sa s banánovou šupkou?“

„Áno. Vlastne... až teraz všetko konečne dáva zmysel. Tie odpadky... Odpusť! Za všetkých. Netušili sme... A pritom sa stačilo len pozrieť...“

„To nevádi,“ povedal, „tie veci síce niekedy nechávajú rany, no bez nich by som nemal svoju loď.“ A hoci nikdy predtým takto nerozmýšľal, bol si istý, že je to pravda, že si to skutočne myslí. Akoby to bola nejaká nespochybniteľná pravda, o ktorej predtým nevedel a teraz ju zrazu objavil.

„Loď? Takže aj tvoj svet má more uprostred?“

„Mo... čo?“

„More. Veľa vody pokope, je slaná a hlboká, plávajú v nej lode.“

Marg pokrútil hlavou. „Nič také tu nie je. V mojej lodi chcem letieť ku hviezdám.“

„Ona lieta? Tak prečo ju potom voláš loď?“

„Ja...“ zaváhal, „vlastne neviem. Páči sa mi to. A... Moja loď ešte nelieta. Neviem, ako ju k tomu donútiť.“ Zrazu sa pristihol, ako jej zoširoka vysvetľuje

všetko o kvapkách z iného sveta a sile, ktorá sa stará o to, aby nakoniec, hoci aj obľúkom, dopadli na zem. O jeho vlastných, dosiaľ neúspešných snahách ju ak nie poraziť, tak aspoň prekabátiť tak, aby sa dostal hore, ku hviezdám. Tam, kam chcel ísť.

„A vtáky?“ zaujímala sa. „Nemohol by si to urobiť tak ako ony?“

Pokrútil hlavou. „Lietajú prinízko. Hviezdy sú ešte vyššie. Ja neviem, možno sa to ani nedá.“

„Tá sila... Zrejme má nejaký zmysel, že nás tu drží. Možno ani nie je správne ísť vyššie...“

„Aj nad tým som už premýšľal. Lenže... Aj tak nedokážem len tak skončiť so stavbou lode. Je to môj sen...“

„Ach, sny,“ vzdychla si a lakťami sa oprela o kraj sveta. „Niekedy mám pocit, že sú úplne nanič. Že nás len odpútavajú od vecí, ktoré by sme v skutočnosti mali robiť.“

„Alebo nás k nim privádzajú,“ zapremýšľal nahlas, pohľad upretý smerom k rozstavanej lodi.

„Veď si hovoril, že nefunguje.“

„Počkaj chvíľku!“ A odbehol. Už pomaly prestával rozumieť sebe samému. Veril jej, hoci sa sotva poznali a nedokázal prísť na to, ako je to možné. Odpoveď na túto otázku však bola úplne jednoduchá. Dôveroval jej, pretože skrátka chcel. No opatrnosť mu aj tak diktovala vykonať malý test.

„Pozri!“ vrátil sa a rýchlo jej strčil niečo do ruky. Bolo to tenké, studené a hladké.

„Veď to je drôt, ale prečo je zelený?“ Skôr než mohla dostať akúkoľvek odpoveď, kus drôtu v jej rukách rozkvitol. Trvalo to len niekoľko sekúnd. Na jeho konci sa zjavil zelený púčik, rozvinuli sa z neho pokrvané okvetné lístky, ktoré sa postupne usporiadali do veľkého modrého kvetu, ruže. V živote nič podobné nezažila. Ohromene priblížila ukazovák ku kvetine a pokúsila sa jej dotknúť. Nešlo to. Prst cez ňu prešiel ako cez čistý vzduch, pričom na chvíľu zmodrel. Vystrašene ho odtiahla a spýtavo pozrela na Marga. Usmieval sa.

„To je... sen?“

„Áno aj nie,“ odvetil. „Kedysi to snom bolo. Kým som to nevyrobil. Ten kvet je len obraz. Premietnutý v podstate ako film, ibaže do viacerých smerov, aby sa zdal trojrozmerný.“

„Zapla som ho ja?“ spýtala sa, zmätene obracajúc stonku v rukách. „Je na tom nejaký spínač?“

„Je, ale nie viditeľný. Reaguje na myšlienky, určitý typ myšlienok. Len ony sa ho môžu dotknúť tak, aby rozkvitla ruža.“

„Dotknúť? A nie sú myšlienky len vo vnútri, v hlave? Teda aspoň kým ich

nevyslovíš.“

„V skutočnosti pri myslení vysielame akési vlny. Akoby prúd niečoho. Do konca stopky som namontoval môj vynález, lapač myšlienok, ktorý tieto vlny zachytáva. No nie každá myšlienka zapne ružu. To len tie ťažšie.“

„Lenže ja som nemala ťažké myšlienky, keď som si ju brala. Okrem zvedavosti ma nič netrápilo.“

„No veď práve! Také myšlienky, tie dobré, sú ťažšie, a tak oveľa viac zavážia.“ Prikývla, pričom sa jej kútiky úst roztiahli do spokojného úsmevu. A lupene kvetu v jej rukách ešte výraznejšie zmodreli. „Počkaj,“ zháčila sa zrazu. „Keď si mi ružu niesol, nebola rozkvitnutá.“

Pokrčil plecami. „Pochyboval som. A zbytočne sa bál... najprv, že si medzitým odišla, potom, že to v твоjich rukách nerozkvitne.“ Nič na to nepovedala, len naňho vážne pozrela. Nezvyknutý na očný kontakt sa odvrátil.

„V tvojom svete žije viac ľudí, však?“ spýtal sa.

„Áno. Veľmi veľa. Plné mestá a dediny.“

„A v strede je more?“ Prikývla. „Môj svet je menší. Teda, rovnako dlhý, ale zrejme užší. Viem to, lebo som kedysi prešiel po celom okraji dookola. Okrem toho tvojho sú naokolo ešte tri ďalšie svety.“

„Ja som pri inom okraji nebola. Sú ďaleko a... kolujú o nich rôzne historiky. Ľudia sa boja.“

„Ale ty nie.“

Pokrčila plecami: „Aj tak nemali pravdu. Z vlastnej skúsenosti viem, že ľudia toho nahovoria... aj o veciach, ktoré vlastne nikdy nevideli zblízka.“ Žmurkla a pozrela ponad plece do svojho sveta. Stmievalo sa.

„Už musím ísť,“ povedala. „Ale vrátim sa. Zajtra.“

Lenže keď sa zajtra zmenilo na dnes a ich rozhovor sa stal včerajškom, svoj sľub nesplnila. Marg strávil takmer celý deň pri okraji, nakúkal, vyčkával. Z druhého sveta sa však nedočkal ničoho, okrem starej vidličky, čo mu okolo obeda hlasno zazvonila o prilbu. Život akoby sa vrátil do starých koľají a on si zrazu nebol istý, či sa včerajšok vôbec odohral. Až kým v druhom svete nenastala noc, bezcieľne sa potuloval medzi odpadkami, myslel na tisíc vecí a zároveň na nič podstatné. Neskôr sa síce stiahol hlbšie do svojho sveta, no iba preto, aby sa posadil a hľadel do prázdna. Ani rozostavaná loď zrazu nedokázala upútať jeho pozornosť. Beznádejne sa zasekol, jeho plány stroskotali, lebo nedokázal prísť na to, ako ju vypustiť ku hviezdám.

Len o niekoľko kilometrov ďalej sa v tej chvíli ktosi prebúdzal z dlhého spánku.

Démon prudko otvoril oči. Prišiel jeho čas. Myšlienka, ktorá ho práve vytrhla z núteného odpočinku niekde na hranici nejestvovania, so sebou priniesla nádej,

šancu na návrat do života. Musí sa jej však chopiť, musí rýchlo konať, aby si zabezpečil víťazstvo. Zdvihol sa na svoje ešte trošku nemotorné nohy a vydal sa na cestu smerom, odkiaľ, ako inštinktívne cítil, prišiel impulz k jeho znovuzrodeniu. Jeho prvé kroky boli vratké, podobné krokom opilca, no každý ďalší naberal na istote. Tentoraz už nedovolí, aby ho porazili.

Prítomnosť toho, ktorého hľadal, vycítil už z dialky. Sedel v tráve, skrútený do malej kôpky, pohľad pevne upretý do zeme. Démon tohto človeka zároveň miloval aj nenávidel. Ich existencie sa úzko prepletali. Pretože Marg bol nielen jeho stvoriteľom, ale aj tým, kto ho pripravil o niekoľko mesiacov života, odsúdil na spánok na prahu definitívnej smrti. Démon sa však necítil ako obeť, teraz už nie. Práve naopak. Ak tu niekoho možno nazvať obeťou, potom Marga. Len tak tu sedí, zahĺbený sám do seba, nič nevidí, nič nepočuje, nič netuší. Bude hádam až príliš ľahké presvedčiť ho, že to, čo si myslí, naozaj pochádza z jeho hlavy.

Umelý človek, robot menom Démon, sa sústredil na prúd mentálneho žiarenia vychádzajúci z Margovej hlavy. Najprv len vnímal, ako jašterica na slniečku sa vyhrieval v myšlienkach, ktoré ho prostredníctvom dômyselného spínača udržiavali zapnutého. Neskôr začal vysielat'. Vpriadal do nite Margových myšlienok vlastné, temné motívy. Sprvu to robil opatrne, raz za čas pridal jeden, poprípade dva. Postupne však naberal na istote, zasahoval do Margových myšlienok čoraz častejšie a intenzívnejšie, až sa zdalo, že už-už získa absolútnu kontrolu.

Vtedy niekedy sa zrazu spoza kraja sveta vynorila tvár.

„Marg?“ Myra sa laktami vytiahla trochu vyššie, aby naňho mohla zakývať. „Hej, Marg!“ No mladík si ju nevšimol, ani sa len nepohol. To však bolo len zdanie. Démon to cítil. Väzba medzi nimi sa na chvíľku napla, ako by sa ju Marg zo všetkých síl snažil roztrhnúť. Našťastie neuspel, lebo dievča zasa zmizlo. Vylakané prítomnosťou robota sa stiahlo späť do svojho sveta. Démon sa upokojil a opäť sústredil pozornosť na Marga.

Vzdych zrazu prefal prenikavý výkrik, keď Myra na moment stratila rovnováhu a pocítila pád do prázdna. No na gravitáciu bol spoľah, podobne ako dažďové kvapky oblúkom dopadla na zem, rovno na hrbku odpadkov, lakeť si oškrela o čosi ostré, koleno jej krvácalo, ale to nebolo podstatné. Práve prvý raz v živote skutočne prekročila hranicu svetov.

Myšlienkový prúd sa v rýchlom slede niekoľkokrát napol na prasknutie a znovu povolil. Démon znervóznel a mal prečo. Charakter Margových myšlienok sa menil, každú chvíľu mohli silnejšie zatlačiť na myšlienkový spínač a to by znamenalo koniec. Vypnutie. Také niečo nesmie dopustiť! „Prišla sa ti vysmiať,“ vyslal myšlienku k Margovi. „Ale ty si slaboch, ty to necháš len tak. Keby si za niečo stál, udrel by si ju.“ Bol to skutočne geniálny plán. Ak by jej niečo urobil,

Marg by si to v živote neodpustil a Démon by už nikdy nemusel zaspať. A tak sústredil všetku silu vyplývajúcu z nadvlády nad mysľou svojho vynálezcu, aby mu vsugeroval tento nápad.

„No tak choď!“ súrilo ho. „Choď k nej, ublíž jej!“

Marg vstal a rozhodne vykročil k nič nechápajúcej Myre. Jeho pohľad ju desil. Chcela uskočiť, no nestihla. Surovo ju schmatol za rameno, pritlačil k zemi.

„Au! Šibe ti?“ zaškriekala. Z celej sily ho odstrčila, až musel povoliť zovretie, aby udržal rovnováhu. Podarilo sa jej vyšmyknúť. Rozbehla sa, ani nevedela kam. Marg jej bol v päťach, len na to jediné sa dokázala sústrediť, nepozerala sa pod nohy. A tak sa nejako stalo, že zakopla o kýbeľ, teda o prilbu z Margovho výstroja. Táto malá nehoda ju pribrzdila, už by nestihla ujsť. A tak si len dala prilbu na hlavu a odvážne sa otočila tvárou v tvár svojmu prenasledovateľovi. Namiesto neho však uvidela iba tmú.

V tom zmätku si totiž kýbeľ nasadila opačne. Ešte než si to stihla uvedomiť, začula tupé zadunenie, keď Marg narazil hlavou o tú jej.

Démon nechápal, čo sa deje. V jednej chvíli sa ešte cítil pánom situácie, mal Marga úplne pod kontrolou. Hneď na to sa myšlienkový prúd zmenil, nikdy by ho nenapadlo, že sa to môže udiť tak náhle. Tesne predtým ako sa vypoľ, ešte začul začiatok nekontrolovateľného výbuchu smiechu.

Smial sa Marg, opäť taký, aký bol predtým, či skôr taký, aký bol napriek zdaniu vždy. Myra si zložila z hlavy kýbeľ a nechápavo naňho pozerala, až kým sa zrazu nerozosmiala aj ona.

„Kto je to?“ spýtala sa ho o pár minút neskôr nad spiacim telom Démona.

„Démon. Umelý človek,“ odpovedal. „Vyrobil som ho už dávno, bol mojím prvým vynálezom fungujúcim na myšlienkový spínač.“

„Tak prečo potom...“

„Lebo som urobil chybu. Tak ako aj ty, som si tiež spočiatku myslel, že myšlienky, čo nás ťažia, sú aj v skutočnosti ťažšie. Preto som vyrobil spínač tak, aby reagoval na ľahšie myšlienky. Unáhlil som sa, dnes už viem, že som ho mal najprv vyskúšať na niečom nevinnejšom, niečom ako sú kvety. No príliš som si veril, moje veci až dovtedy fungovali vždy presne tak, ako som chcel. No z neho,“ ukázal na Démona, „sa namiesto priateľa, ktorý by ma nútil myslieť tak, aby bol čo najviac zapnutý, vyklúľ niekto, kto chcel, aby som sa trápil. A tak som sa musel naučiť udržiavať ho vypnutého, mať kontrolu nad vlastnými myšlienkami.“

Myra mu pevne stisla ruku. Z vlastnej skúsenosti vedela, aké je niekedy ťažké udržať na uzde slová a s myšlienkami, s tými to musí byť tisíc ráz horšie. Nikdy neviete, čo vám prebehne hlavou.

„Ale dnes,“ pokračoval Marg, „keď si za mnou neprišla, ja neviem, nejako som stratil hlavu. Ešte sa do toho nejako zamiešala moja loď a ja som sa cítil osamelý a

neschopný. A on prišiel...”

„Neuveriteľné“ pokrútil hlavou, „takéto niečo mi nikdy nenapadlo. Ale zrejme ani jemu. Že si ma v takej chvíli dokázala rozosmiať, bolo to posledné, čo čakal. Nevedel, ako sa brániť. Ja... ďakujem!“ Odmlčal sa.

„Nebolo by lepšie zničiť ho?“

Pokrčil plecami.

„Kedysi som chcel, ale... Zvykol som si. Keď mám neustále v päťach tieň, aspoň mi pripomína, že na to, aby som sa dostal na svetlo, musím vynaložiť námahu.“

Zamyslela sa.

„Máš pravdu.“

„Myra?“

„Hmmm?“

„V tvojom svete je noc, no ty si aj tak prišla.“

„Veď som ti to sľúbila,“ žmurkla, „No skôr sa nedalo. Veď vieš, ja sa nebojím, no iní sa boja aj za mňa. Ale, pozri sa! Aj tu už vychádzajú hviezdy.“

„Ach, áno,“ vzdychol si, „Kiežby som prišiel na to, ako sa k nim dostať. Stále sa akosi nedokážem odpútať od zeme. Napadá mi len myšlienkový spínač, no ten je prislabý. Chcelo by to niečo silnejšie. Niečo ako... výbuch.“

„Ako smiech, ktorý zastavil Démona?“ Skúmavo na ňu pozrel, podľa zvráštenej tváre bolo vidieť, že intenzívne rozmýšľa. Potom sa jeho výraz zrazu rozjasnil.

„Myra! Ty si génius! Pod! Pomôž mi!“

V skutočnosti mu v tomto už nemala ako pomôcť. Bol príliš nadšený svojím nápadom, aby ho niekomu dokázal vysvetľovať. A tak len pozorovala, ako pobehuje hore-dolu, až kým k jeho vesmírnej lodi nepribudlo zvláštne zariadenie, zložené z lapača myšlienok a ďalších súčiastok, vrátane kýbľa, ktorý bol takto povýšený z prilby na niečo úžasnejšie.

„Lapač myšlienok je podobný tomu v Démonovi,“ vysvetľoval Marg, „pochyťá zlé a nadbytočné myšlienky. Keď chytí myšlienku, privedie ju do kýbľa. Tam je umiestnená spomienka na dnešok. A ak bude všetko fungovať tak, ako si predstavujem, táto spomienka by mala všetky premeniť na smiech. Nastane výbuch a...“

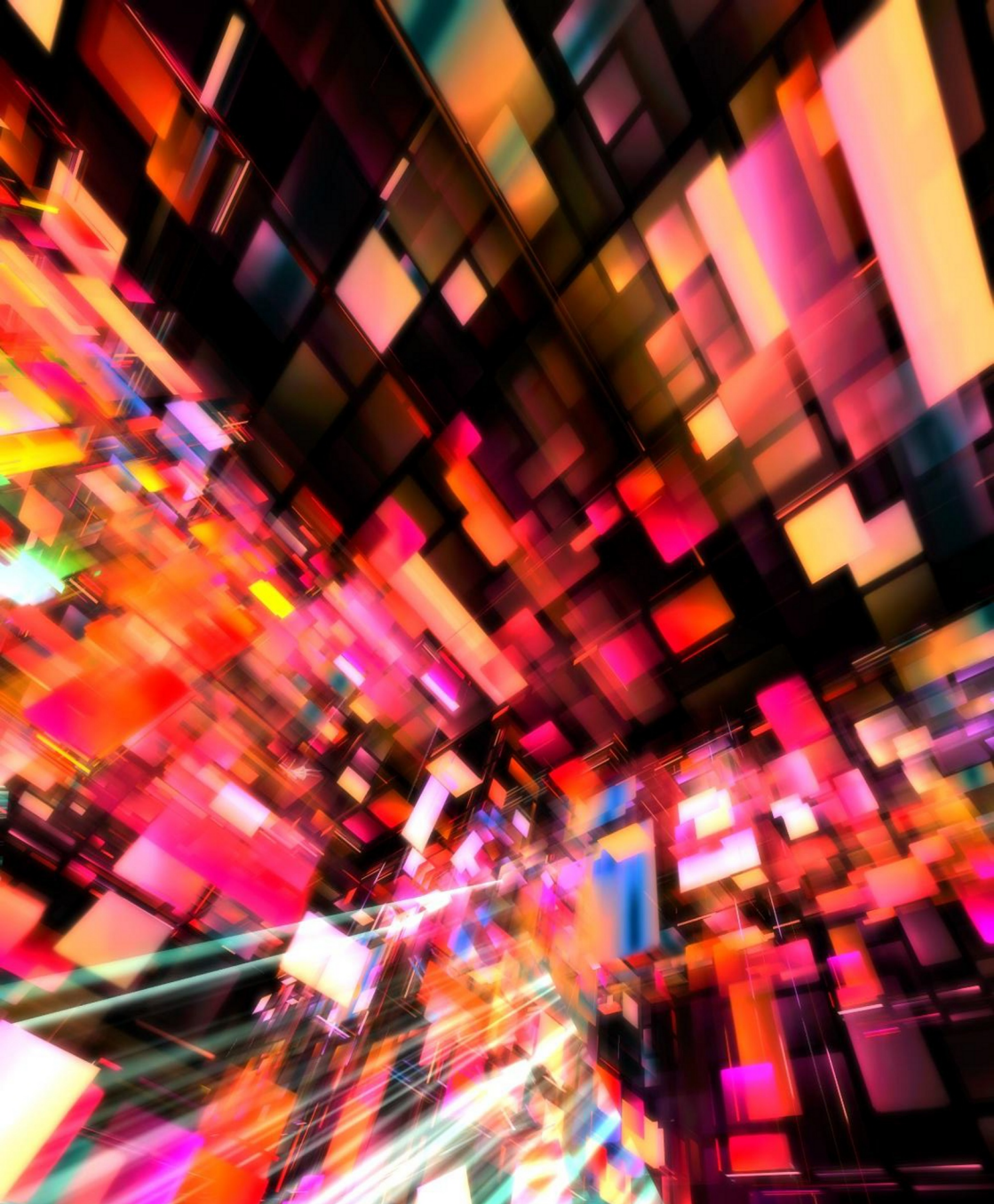
„Ten nás vynesie hore,“ dokončila Myra.

„Počkaj, nás?“

„Hej,“ odvetila, „lebo to práve teraz ideme vyskúšať.“

Už bolo ráno, keď vyštartovali. Modré nebo tmavlo, až úplne sčernelo, premenilo sa na záves z tmavého zamaty posiaty množstvom žiarivých bodiek. Tolko hviezd Marg nikdy predtým nevidel.

„Aha!“ skríkol zrazu. Sledovala jeho pohľad. Ďaleko pod nimi sa ako obrovitánska dlaždica vznášala vzduchoprázdnom ich domovská planéta. Na šiestich stenách kvádra zdanlivo šesť svetov tvorilo jeden. Vždy to tak bolo, nech si už mysleli čokoľvek. Pozreli na seba a vo vzduchu ostala visieť ďalšia nevyslovená pravda. Posledná bariéra zmizla a spolu s ňou aj ich dva pevne ohraničené svety. Nahradil ich jeden – spoločný. Všetko bolo tak, ako má byť.

Zárodok hviezd 2010, v. 1.0

Copyright © 2011 scifi.sk

Texty: Copyright © autorky a autori jednotlivých textov

Grafická úprava: Creative Commons Attribution 3.0 Unported License by Alexander Schneider

Obrázok na obálke: Creative Commons Attribution-ShareAlike 2.0 by Torley (<http://www.flickr.com/photos/torley/>)

Kontakt: www.scifi.sk